

Awaza Serpêhatîyan III

Evîn Çîçek

Weşanên Pêrî

AWAZA SERPÊHATÎYAN -III-

Evîn ÇIÇEK

Weşanên Pêrî

Çapa Yekem:
Stenbol - Çirîya Paşîn 2004

Edîtor:
Ehmed ONAL

Dizayna Bergê:

Onur Ozturk

Çapxane:
Kayhan Matbaası

ISBN 975 - 8245 - 95 - 7

Weşanên Pêrî

Osmanağa Mah.

Söğütlü Çeşme Cad.

Pavlonya Sok.

Nuhoğlu Apt. No: 10 / 19

Kadıköy / İSTANBUL

Tel-Fax: (0.216) 347 26 44

Email: perikitap@nefel.com

Naverok

Gelawêj.....	5
Sal 1994.....	17
Wekî payîzê me.....	51
Ax li min	57
Xanimê ez bêhesiyet nîn im.....	71
Îlûh aynika welatê min.....	78
Kîjan xatun rind e û tê xwestin.....	91
Ez barvana evînan.....	95
Çima dinivsinîm?	107
Xatunên Garsîyan.....	113
Lawo hinekî bixwaze.....	127
Hey rezberê	167

Gelawêj

Rojek têra xwe gerîyam û zelal
Tavek devbeş e
Her dikeneû diken e
Yên ku bikare ji jor ve sêrbike
Dikare didanên zer bibîne
Sêra ezman herdem hikimdar e
Çavan dibirqîne
Lêvên wê nagêşin hevûdu
Didanên bi hersê naşidîne
Tirêjan li xwe dûr dixwîne
Ser deryayê ve duweşîne
Ava şor û bîn masî
Her roj ji zîyaretvanan ve tijî dibe
Serdan ser piştê ramedî, di nav de dimîne
Ji dorê dengê gelek zimanan belav dibe
Mirov ji xeman dûrine
Yê dilteng û bar giran
Çalê tengasîyan di nav avê de berdi de
Rêwî rojane dijîn, xwedî tamine
Hedî, hedî êwar te
Ewr serên xwe nîşan dikin
Wek û hespên qir û boz
Peşîya tavê digirin
Tirêjan, germayîye vedixwin û dimijin
Dema ku ew zêde bûn
Pêl hedî, hedî rabûn
Mirov di nav bahrê de dîlîzin
Masîyên qicik bi komikî nav nîngan de digerin
Mêvan nikarin wan pê bigirin
Ew xij dibin terin
Zarok bi destan kevîran digirin
Bi kulman jî qûmê davêjin

Qîj, qîja wane ditirsin
Ez têra xwe bi wan dikenim
Bala min dikişînin
Dûr ve sêr dikim zarokên xwe dibînim
Tên cem min, min dawet dikin
“Dayê, dayê, were, were, netirse
Ji me re yêk bilîze
Av pir xweşe
Emê te hînkin, li şûna xwe rabe
Tu mezinî, ji avê ditirsî?
Pir şerme!
Xemgîr nebe
Em ji te re mamostene
De!. Êdî bese
Avjenîyê fêr be”
Zarok bi kêmasîyên min dihesên û dibînin
Li min naborin, hêrs dikevin
Alfeyekî ve ez pir rehetim
Ew hedî, hedî berpîrsîyari yê digirin
Barên min jî kêmtir dibin
Dora êwarê ye
Mêvanên avê belav bûn
Ez tenê me
Zarok jî çûn
Hêdi, hêdi tarî ket
Êvare!
Hîv li cîye herî bilin de
Her ku av dilepte
Ronahî û şevl tê û terre
Mirov dibê ser avê govandê de ne
Çaran xwar, caran ra dibin
Çengên hev bernadin
Her ku çû ewr zêde bûn
Bahayekî nerm û hûnik tê
Bedena min dimalêse

Canê jar diqerise
Lêvan dilerizine
Gîya li erdê dikevin, radibin
Bê re yêk badibin
Pir nazli, narîn dilivin
Baha her ku zêde dibe
Pêla mezin kevirên dora deryayê paçî dike
Qirş û qalan radike
Ez dibêm
Av, sallên erdaz û kûm, zê de ji hev dûr nemane
Ji xwe re bayê sar nav ling û pîyên hevûdu de mane
Cîrantî berdevam e
Bi hesretik dilsoz i û ji can hevûdu hemêz dikin
Navbera xwe de dûrbûne radikin
Dilê wan ketîye hevûdu
Ji hev hez dikin
Nikan dûr bimînin
Her ku firsend ket dêstê wan
Av, alê reşîyê ve dibeze ku hevûdu bibînin
Ba qasidê
Navçî yê nav wane
Bi alîkarîya wî
Ji hevûdu dûr nemane
Pêl hesretê nakişîne
Ji êşa dil dûre
Her ku ewr zêde dibin
Dengê bê xurt dibe
Giraniya xwe dide bîhîstin
Tên, diborin, gevrin, sipîne, tarîne
Hîv paş ewran de wekî bûka nûye
Ewrê reş ji wê re mîna berru ye
Şirpînîya avê zê de dibe
Ez li kevîya rê me
Guhdarvan û temeşevamî me
Her ku av xwe paş ve dikişin e

Mirov dibê ji kûr û dûr bûne zexmîyê digire
Şîrp û şîrpa wî ye
Vedigere
Qûman dikişîne, tene û dibe
Kevirên dora xwe dikute, teslim digire
Her hatin û çûyunê de şeklê dorê diguhere
Hin cîyan bilind, hin cîyan nizm dike
Dora nîvê şevê ye
Dengê pêlan dora min pêça ye
Tamê dide
Tiştên din nayên bîhîstin
Ji tenê mayînê natirsim
Demek dirêje ku di vê rewşê de me
Bi hestên tenêbûn û hezkirinê
Li ber avê, ser kevirêkî rengîn rûniştîme
Av û erd hevaltîya hevûdu dikin
Pêl ji erdê bilindtir dibin
Tiştan badidin û ji xwe dûr davêjin
Dora deryayê paqij
Erdê qiler û rêş
Pêlên keti ra
Zarokên bi gîrfî haş
Yên raketî hişyar dikin
Nawestên
Tînin û dibên
Ser keviran ramedime
Navbera erd û ezman de mame
Şemirî me
Dibînim, sêr dikim, difikirim
Hestên hezkirine bedena min pêçaye
Têlên porê min ser levên tenik de mane
Mirov dibê raketîne
Hinên din gepên min paçî dikin
Serê min mist didin
Pir zêde bi tenêbûna xwe dihesêm

Li germîye, germayîya mirovan digerêm
Jîyan sekinîye
Gem di dest bayê deryayê de ye
Tenê dengê pêlên rengşîr hene
Zend û bendan badidim
Naxwazim xwe tev bidim
Kefa ser avê min bervî xwe dikişîne
Beden tevnagere
Li şûna xwe disekine
Dixwazim rabim
Gavan bavêjim, herim, nêzik bim
Bimistim û bimistim
Ji wan re hevaltîye bikim
Bê tixub derd û kulên xwe derkim
Xwestinan, hevîyan bang bikim
Mirov pê dernaxînin
Lê belê ew min fêmdikin
Sîngê sipî min re vedikin
Nav paqijîya, germayîya wan de xwe wendadikim
Dengên din nayên bihîstin
Bayê hûnik û ava pîroz hevûdu dimalêsin
Caran dilop radibin û dipijîqin
Ji kederê, xemgîrîye xelas nabim
Xem dilê min dipêçe
Tenê bûyîna salan
Bûye mîhvanê çavikan
Encama penaberîyê ji bîra min dernakeve
Kefa pêlan wekî bûka biharê
Dibeze û çengan vedike
Nikarim, ji şûna xwe ranabim
Giranî li ser piştê min cî bûye
Demekî direje ku xwedî bar im
Ew berdela bindestîya romê ye
Herdem xerîb bi xerîbîyê jîyaye
Encama tekoşînê pêşîr bernedaye

Pir zêde hezi xwezayê dikim
Dixwazim têra xwe temaşekim
Ji barê tenê bûne xelas nabim
Encama salên borî
Mîna çîrûskêki li hember xwe dibînim
Salek, kevirek pan, ji pêlan re sîng vedike
Wan hêla xwe ve dikişîne
Bi hesretê hemêz dike
Serên xwe di berdane
Tteslîmî hevûdu bûne
Nav kêfa gêştandinê dane
Bask, sîng, zik û paşil li hev pêçane
Temeşevanim
Îşev disan xwezayê hestên min lertzandin
Tamek bê sînor didin
Ji xwe çû bûm
Bi dengê bilind ji xewna şîrîn hişyar bûm
Serxwe ve hatim
Rabûm
Sêri dora xwe dikim
Tenê me!
Têra xwe li ber avê mame
Bayê nerm dikişînim
Caran jûr ve, caran dorê ve
Caran pêş ve serê xwe diçerixînim
Min teniştê xwe daye kêvir
Jê piştgirîyê dibînim
Ew giranîya min dikişîne
Dengê xwe dernaxîne
Dibêjim, ew jî bi mayîna min kêfxweş e
Dengê bê her diçe zêde û xurt dibe
Pêlik digeşe sêlekane
Ya din xwe paş ve dikişîne
Ewr rêwîne
Ew rewş ji başurê Îtalya yê ne dûre

Germîk bi helm çillan dihêjmêre
Erd dişevite
Hîv wekî sînîya zêr caran xwûya dike
Car caran wenda dibe
Tê û terre
Li hin deran şillî mêvane
Gelek zê de dibare
Ewr li hevûdu dikevin
Ronahî û xofê carekê de berdidin
Dengekî pir xurt belav dikin
Pir rehetî dora xwe dibînim
Se'et diborin
Ez gir û pîr dibim
Lê ji xoşewîstîyan têr nabim
Dile min hêlîna hezkirinane
Loma herdem tijîye
Vala namîne
Nav xwezayê de evînan pey de dike
Bo xweşikbûnan, rindîyan rûpelan vedike
Caran bi siruştê şabûn jî min re ne bese
Çavikan têr nake
Valabûna heyî jî vekirîye
Ne veşartîye, belluye
Gor xwestina min tijî nabe
Gervanim, lêgerînêdame
Rehet nakim
Dixwazim hêla deryayê ve bangkim
Av û rikel hevûdu paçî dikin
Çeng li hev pêçane
Lê belê ez jî mîhvanê wan û tenê me
Av dibeze tê
Erd tenê amadeye, berve nare
Pêl nasekînin, jîrin
Heta ber rê ten
Kevir wan paçî dikin û paş ve vedigerîn in

Hîv veşartok dîlîze
 Nav kêfxweşîyê de digevize
 Tiştik jî min natirsîne
 Mêzekirin berdevame
 Naxwazim rabim
 Dixwazim heta sibê temaşevan bim
 Her tişt bi min xweş tê
 Li xwezayê tamê digirim
 Têr, bêzar nabim
 Têra xwe hez dikim
 Tixûb tunnîn, nabînim
 Nîzam ew bi çi çavî sêri min dikin?
 Ji mêvana xwe ya şevê aciz dibin, yan nabin?
 Ya rastî
 Ew, bixwe li hevûdu ne dûrin, ne jî sarin
 Ba avê dide berxwe
 Hev re sêlekanê re dibezin
 Ji alîyekî ve dile min germe
 Alê din ve sar dibim
 Destên min tenê ne
 Çaven min vala ne
 Dilê min bê mêvane
 Pişta min li kevire
 Kî hestên, xwestinên min fêm dike?
 Li dora min her tişt wekî xwe ye
 Germayîya mirovan pir dûre
 Jîrbûna bê û avê dibînim
 Dibêm qey teybetîyên xwezayê nas dikim
 Ronahî di dest hinan de li berhemên avê digerin
 Bi hacetan zindîyan pêdigirin
 Her ku ba zêde dibe
 Nêçîrvan gav bi gav ji avê derdikevin
 Xwe zaha dikin û dûrdikevin
 Pêlên mezin dikarî her tiştî daqûlîn in
 Mirovan wenda bikin

Her ku ba zê de dibe ez digerisim
Kemnê li xwe dipêçim
Naxwazim, naxwazim rabim herim
Tenê mayin li min giran tê
Ez ê çawa vegerim?
Li destikî germ digerim
Dixwazim pê bigirim
Zarok li şaneşînê hêvîya min in
Ez ku venegerim
Hêvîyên min dimînin
Ranakevin
Naxwazim rûyê mine tirş bibînin
Mirov dixwaze li dorê
Yên ku jê fêmdikin hebin
Hestên şirîgatîyê têrbîn
Dengbike, dengbike tûrikê xwe tal ke
Canê giran bûyî ji agirê tenê bûne xelas ke
Dinê dizivire
Tarî zêde dîbe
Sîfîya şevê nû ve derdikeve
Hîv hemû hev re wenda nabe
Mîna mêvanan digere
Cî û cî şewlê dide
Qorên min ditezên
Lingan didim ber xwe û radibim
Sêrî dora xwe dikim
Bê dengî destûrmend e
Hinekî digerim
Ser rê, ser kuçan evînan dibînim
Cût bi cût digerin
Ez nizamim bo çi Kurmanc ji vê rewşê aciz dibin?
Çima dildar evînen xwe vêşêrîn in?
Yên dorên xwe bixapîn in
Xoşevîst dewlemendên dinêne
Yên hêrs dikevin ev tam tamî nekirine

Firsenda ji evînê firînê nedîtine
 Wî alfîyî ve pir zêde feqîrîne
 Bin tesîra çandê de mane
 Nejîyane!
 Xweşdivî bê xemin
 Pêvîstîyên rihî digirin
 Bila bextewar bin
 Dorên xwe jî dixemlîn in
 Yên xwedî hezkirin in
 Nikarin bi rehetî zîyanê bidin
 Ji heznekiriyên ditirsim
 Hedrem ji yên wer dûr dimînim
 Hîv disan dibiriqê
 Bawerim hember rewşê kêf xweş dibe
 Loma caran wenda nabe
 Temeşevane
 Naw tîrêjên evîniyê de xwe dibînim
 Navbera evîniya xwezayê û mirovan de jî cûdatîyê nabînim
 Xwazî dinê her roj werbûna
 Meran qedir û qiymetê hevûdu bizanina
 Ji cîhanê xirabî nemana
 Nav evîndaran de derbaz dibim, diborim
 Berê xwe ewraz ve didim
 Gavên min sist dibin
 Qefilim, kûr, kûr hilmê digirim
 Kendê bilind
 Cî, cî kevirê kilsînî, pur û hêşin
 Ji malên teybetî derbaz dibim
 Di derencîyan de derdikevim
 Ciwan diskodane
 Guhdarê dengê bilind û serxoşine
 Ye dilîze dora xwe nabîne
 Kilam xelas bûne
 Qîrîniya wan tev li bayê havîne di be
 Her diçe pêl har dibin

Bi şîrp û şîrpa xwe deng didin
Di nav sîngê şevê de me
Pir tenê me
Min xwe teslîmî ewr, ba û pêlan kir
Pêl û derya
Ba û ewr
Erd û av
Nizanim îşev çend kes
Wekî min guhdarvanê wan in?
Gelo tenê bûnê qasî min hîs dikin?
Hestan bi wan ve parva dikin?
Ji çalakîya xwezayî yê kêf xweşin?
Îşev li dora min in
Xem û şabûn bi hev re yêk dimeşin
Qey heval in?
Bayê kur û pêl erdê dimalin
Dengê beqan tê bîhîstin
Nikarim bigerim
Junîyê min sistin
Xwe berdidim nav dengê xwezayê
Têra xwe dora deryayê guhdarî dikim
Çavên girtî venakim
Bîna ava şor radi be
Li divaran dikeve
Bi dilxweşîye paş ve vedigere
Tarî tev li kefa pêlan di be
Av ji dema borî bilindtir ranabe
Kef min dibin, pir dûr dixînin
Nikarim wan re rewîtiye bikim
Tene dû wan de sêr dikim
Destê xwe badikim
Dibêm li ser doraviyekê bûma
Min heta sibê guhdarîya xwezayê bikirina
Li wan têr bûya ma
Îşev destê min ji wan nabe

Pêlik tê, yek din rêdikeve
Pêla pir xurt dorê zû, pir zû dugehîrîne
Çavê rind sêrbike, ferqê dibîne
Ba ewran dide pêş xwe, dibezîne
Wekî şivanekî, gavanekî
Dajoy, dûr ve dibe
Ku wer nebe
Germa ber deryayê meran difetisîne
Ez vê şevê ji bîrnakim
Naxwazim lêvên girtî vekim
Bi salane min bêrîya şevik wer dikir
Ji tê re xwe sêri hemêz bûyina xwazaye kir
Hîv û ezman
Ewr û ba
Derya û kûm
Pêl û sêlek hevrane
Şeva hûnik û tarî de ez tenê me
Dengê deryayê telên dile min dilivîne
Bi kerkît tevnê dixîne
Çînkên cûda rêzdixîne

Sal 1994

Germa havînek giran, ta nalive
Mirov dibê çem naherike
Av li şuna xwe mat maye, genîye
Biharê xatirê xwe xwestîye û ji dûr ve çû ye
Meha havinê ye
Dema bêderan borîye
Tava nîvroy tik û tenê ye
Zindî yê bê sîhvan nemaye
Xwedîye çar û du lingan li cîyê hûnik
Taldehyên bin sîvîgan de bê helvest mane
Çûçik ancax dora êvarê jî bin şaxan derdikevin
Ser axpînan li navhev dikevin
Gundî wan dibînin
Bin bandora rewşê de dimînin
Lê belê zarok temaşevan in
Jê zewqe digirin
Têrên xwe dikenin
Li gund jîyana rojane de aşîfî heye
Valîyê herema averte dereng nemaye
Bîryara êrîşê daye
Berê leşkeran hela Xanîyî ve badaye
Mêjîyên wan bi hestên dijminî avdaye
Serleşker ye sonda xwe ye
Hovîtyê de tixub nemaye
Cemse heta dêv tîjîne!
Çekên giran bi bazingan girêdane
Lez û bez rê digirin
Li germê qetran helîyane
Teker dizeliqin
Qesirbendên janê ji kêfê difirin
Rûniştvanên nav de bi doza xwîndarîyê çavan digerin in
Mirov dibê bi salane xwedî ye van deranin

Şûna wan de em bîyanî û mêvan in
 Şevqey ji keskê tarî ser pozên xwe de xwar dikin
 Ser leşker pir tirsonekin
 Loma kanîya zilmê vedikin
 Mirovan ji xwe re dijmin dibînin
 Herdem bi hacetên tunîne kirinê
 Xwe dixemlîn in
 Gor dîtînên xwe bê tedbîr namînin
 Zabîte ku nû hatîye
 Eşkereye ku xeribe
 Peşî daye hinan
 Hezkerê jîyana xwe ye
 Loma nivî de maye
 Bi vê rewşê xwe ji êrîşan diparêz e
 Leşkeran mîna gorîyan pêş ve tandide
 Erda gevr di ser biru û bijangan de maye
 Ew neziki gundê Lagboyan bûn
 Toza rê belav dibû
 Zarok li ber malan bûn
 Wekî her roj gor xwestinên xwe dîlîstin
 Dema dengê cemsan bihîstin
 Qîrînî bi wan ket
 Li dayikên xwe digerîyan
 Xwe davêtin paş derîyan
 Hovîtîya xwedîyên cemsan dizanîyan
 Yen ku geştin, ketin bin pêşên fîstanan
 Heywan, heywan ji cemsan ditirsîyan
 Dûr ve direvîyan
 Çûçik difirîyan
 Leşker nav cemsan de man
 Fîşengên sor dan ber devê tîfingan
 Xwe berdand erdê û nav kolanan de bezîyan
 Ketin navbera gundîyan
 Ji belengazan çî dixwestin endamên artêşa dizan?
 Te digo bi mozê ketine

Her hêlê ve diherikîyan
 Bi hevokên neyarî diqîrîyan
 Xwe avêtin sîper, çal û kortan
 Gundîyan ji tirsan bazdan, revin nav malan
 Te digot dagirker artêşekê re pev diçin
 Nav xwelîya sorik de gevz didin
 Gund de arteş û gerilla tunebûn
 Yen hember wan hemû bi hev re xwe cîhkiribûn
 Bê çek û bê parastin mabûn
 Hin sûwarên cemsan bazdan çûn ber derîyan
 Derîyên koz kirî dan ber pîhnan
 Xofik xirab belav dikirin
 Nexweşên nav cîyan bi pînan radikirin
 Mina hespên serxweş qîrdikirin
 Ala reng xwînî di nav malan de badikirin
 Digotin "Me Kurmanc zeft kirin e"
 Dawîyê de nişteçî anîn cem hevûdu
 Ew kiribûn wekî loda darên hişkirî
 Ji wan re ne xem bû
 Kî zindîye kî mirî
 Yan zarokê ber pêsîran ji tirsê dimirî
 Yek û yek nav dixwendin
 Pirsra hin kesan dikirin
 Pîn li erdê didan
 Xwelîya sor radikirin
 Ser leşker emre xwe de
 " Vegerin û bimeşin
 Hêla çemê Dîjlê ve herin
 Serê xwe re mekin
 Lêvên xwe bizeliqînin
 Tenê sêri ber lingên xwe bikinî
 Germê mêjo dikeland
 Tî bûbûn
 Zarokan av dixwest
 Tirs weqes giran bû

Pêsr û pêşên dayikan bernedidan
Hemû xurtbûna xwe dabûn tillîyan
Dest û pêş nav xwêdan ê de man
Pêda bûbûn
Venediqetîyan
Zalim bi zilmê alakadar bûn
Xwestin nedihîbîhîstin
Xwe re sîper vedabûn
Wekî zindîyên xwedî dû lingan gevz didan
Dawîyê de zilimkar di nav toza rê de man
Rê xelas bû
Zarokên piçûk de can neman
Dora çem, ser qûmê sîkinîyan
Leşkeran gundî civandin
Berhev û kom kirin
Nêr li hêlekî, mê li alîyekî bi cîh kirin
Kêf kêfa û dem, dema wan bû
Ji xwîna zilmê tam dikirin
Hestên xwey tênebûyî dişuxlandin
Gundî wekî hêsîran nav lepên wan de mabûn
Girtîyên artêşa sunnîyan bûn
Bawêrîyên, îtiqatên din berê de qedexê bûbûn
Qey gundî jî nemislîman bûn?
Lê belê xwe dayên, pêxamberên zilimkaran tunebûn
Ser zabit gelek serbest û rehet bûn
Xwastekvanê lêxistine gor xwe jîr
Xwedî destur û peyman dixûyan
Nav koma mirovan de bi çavên leq kirî digerîyan
Henekên wan dipijiqîyan
Sêri qîz û jinan dikirin
Lêvên xwe dimalêstin
Tillîyên qirêj gez dikirin
Bişkovên sîngên xwe vedikirin
Çavên min birîjin çi mêrin?
Hêz ji çekên giran digirin!

Dema bê çek bin
 Ji tirsê di xwe de berdidin
 Berdêla, xelata şer
 Gîştî alê rihî ve tevlihev dibin
 Çav bel bi her alîyî ve vedigerîyan
 Bi hestên dijminatîyê bi gundîyan dikenîyan
 Bin xilxilokên êrişkirîyê de diman
 Fantazîyên serê wan ferex dibûn
 Rêlên zayendî bê kontrol radibûn
 Bi yek devî gotin dikelîyan
 Eşkerehî bi doxinên xwe dîlîzîyan
 Mîna cangeyên Qersê hewl didan
 Herema Bohtan gundî diçûn çolan
 Gîya diçînîyan û dirisîyan
 Dem ku hat li keran sûwar dikirin û vedigerîyan
 Kerên risîyan bi rojan ji mankeran dûr diman
 Dema ew vedigerandin gundan
 Wan zîtîk davêtin, dizirîyan û dibezîyan
 Barên ser xwe bîrdikirin, nedifîkrîyan
 Gundî bi wan dikenîyan
 Hedûra zarokan dihaniyan
 Leşkerên ber avê mîna wan bûn
 Raketine re, pelişandinê re amade bûn
 Şerm, ar û heya tunebûn
 Bê jin û bê heval mabûn
 Meyên gund jî wan re gorî bûn
 Qey di Kurdistanê de ji bo wan kerxwane vebûbûn?
 Lê belê!. Yên Angorê rê dabûn
 Arê xwe bi bê parêzvanan sar dikirin
 Hînbûbûn, alîmîbûn!
 Çi kiribûn ji wan re kar mabû
 Çawa ku gurê birîndar li pêz diqelibe
 Her hêlê ve dêv davêje
 Bi wî halî perwerde bûbûn
 Tirsê darizandinê qet, qet tunîne bû

Ber çem tîrejên tirsê belav dibûn
 Mirov ketibin ber sîngên hevûdu
 Çîkên lertzandinê di govendê de bûn
 Hezkerên zilmê şaddibûn
 Wan bi daran mêr û jin ji hevûdu dûr kirin
 Dixwestin zindî nemînin
 Gîştî bimirin
 Ew der, ew kes li me pir dûr û bîyanî ne bûn
 Gorî, gundîyên bajar ê Amed ê bûn
 Leşker bi komikî li gundên Xwanî ye gerî bûn
 Bi hestên dijminatîyê bujangên wan ji hev vedibûn
 Ji zilm kirinê têr nedibûn
 Mêjîyên wan de janên zirav pêyda bûbûn
 Nîştêcî mîna pez ajotibûn
 Ew hêla gundê Lagboyan re derxistibûn
 Rê da bi çoyan, bi tifangan li wan xwistibûn
 Loma reqînîyên zilmê belav dibûn
 Zarok heldipekîyan, bê fer mabûn
 Cîyên ku dar û ber lê ketibûn
 Mîna nîşanên bindestîyê bûn
 Çermên xwînreş radibûn
 Ku kal û pîr gêr dibûn
 Li erdê diman, ranedibûn
 Zordarîya salan tevniqa lemlateyên wan badabûn
 Janê bedenên jar de çeper vedabûn
 Emê ya reben a ducanî
 Bê hal mabû
 Rojên wê nebûn
 Lê ji tirsê, ji kulm û pînan zaroka wê velistîbû
 Şuna xwe berdabû
 Dilivîya, zayîne re amade bû
 Emê ber burûyan da bû
 Bê deng qîr, qîr a wê bû
 Dengê jana xwe vediqar
 Şermoka gund hur, hur dinalîya

Alîyekî ve zordarî, dagirkerî
 Alîyekî ve teyrokên şermê dibarin
 Bin barê erdû encaman de dinalîya
 Xwadîyên şalên kesk êrîş kirin
 Emê birin nîvîyê civatê bi şûn kirin
 Daynan ser qûma havîne
 Kitan kişandin serî jî vekirin
 Germa jor û ya binî weki hev bû
 Helma Dîjlê radibû
 Lêvên cûnandî nav xwînê de mabûn
 Lingên tazî diqelişîyan, goşt vedibûn
 Emê li ser pîyan dan sekinandin
 Leşkeran di dore de cî girtin
 Jan dihat û diçû
 Nedikariya ser çokan bisekine
 Berxwe ve xwar û rast di bû
 Destên bê fer tenîştan re piştwan bûn
 roj nedîye, bê bextê
 Zimane xwedîyên zilmê nedizaniya
 Qey mecbir bû?
 Li Kurdistanê xwendin qedexenebûbû
 Wê rûyê textê reş nedîbû
 Dayika Kurman ji gundê xwe mezin bûbû
 Tiştên gelek xwezayî dijîya
 Gor edet û toreyên heremê dima
 Bajar û çandên bîyanî nedîbûn
 Êrîşên janê dihatin û diçûn
 Bi êşa kezîyan ningê xwe li hev dipêçîyan
 Zarokê zik de jî bin êrîşan de dima
 Mirî bû yan xweş mabû?
 Kesî nedizaniya
 Serleşker re qet xemnebû!
 Emê ber burûyan de
 Ker ku dem diborîya jan zêde di bû
 Çavên du hezar Kurmancan û yê xwînîyan li ser wê bû

Kurdan nedikarîyan destên xwe alê wê ve dirêjkin
 Hember rewşê diheliyan
 Bê xwestin, bê helvest diman
 Encama w êzilmê dar û ber dihatin ziman
 Gelekan dixwestin piştta wê bigirin
 Wê re tenduristvanîyê bikin
 Pîlan bigirin ji erdê rakin
 Xwedîye tifengan dordigirtin
 Ew kî bûn?
 Mirov, zarokên mirovan nebûn!
 Gor hevdengîya êşê, janê perwerde bûbûn
 Loma hunerkarên wê atmosferê şadibûn
 Ber çemê Dîjlê dengê ken û leqên wan belav dibûn
 Pir zêde arîşen gundîyan xirab dibûn
 Kurmanc li ber çem bê parastin û neçar mabûn
 Pîrîka Sosin xwe negirt
 Qîr kir û rabû
 “Bese, bese, me bi we çi kiriye?
 Kî vê zilme qebl dike?
 Emê dimire
 Kes nikare li şûna xwe rabe
 Aha ezê herim
 Bê bavino!
 Hûn dixwazin berikên xwe berdin
 Mirin carekeye
 Hezar carî namirim!
 Çavên min birijîn
 Naxwazim temaşevanbim
 Bese, bese, ranagirim!..
 Dayê gorî
 Weqes dijmintî nabe?
 Qey ev rewş qebl dibe?
 Hey serleşkero
 Me bi we çi kiriye?
 Dewlemendîya te dizîye?

Gundê te şevitandîye
Zarokê te fetisandîye
Yan keça te ya bê dil revandîye?
Mirov nizane çi bibêje, çi bike!
Xwînxwarê min, tola, heyfa xwe radikê?
Çibkim!!
Babûrisk li te keve
Rabbê jorîn qebûl neke
Bê denge, jor de sekinîye sêr dike
Mirov helvesta wî fê m nake
Feqîra, rebena Emê çend se'etin li ber tavê ye
Pidî şidandî, ziman zahaye
Gevrî zeliqîya ye
Kes nikare dilopik av bide
Çem li ber me diherike
Çav girtî û timaye
Şahide zilmeye
Berê xwe daye Seertê xwarê ve terre
Xebera me dibe
Şerm, heya nemaye
Naha zarokê zik de çi halîdaye
Mirîye, maye!..?
Ava belangazê teqîyaye
Helm li kincan radibe
Wekî şitila şîlanê ba tînî û di be
Qey ew leşker mirovên xwe jî naynin bîra xwe!
Li nivê kevîran derketine?
Ev çi dijminatîye?
Tu dibê me mirovên wan dane ber kêran
Oxaxên wan reşkirine
Bese, bese!..
Ez nikarim gotir kim
Gavan bavêjim, hela Emê ra herim
Destên kermiçî direj kim
Piştê, sêrî bigirim

Xwêdana henîyê nekevî çavan
Bi kitana xwe zahakim
Parîk av di dêv de kim
Ka Romî ew ê çibikin?
Zêde, zêde min bikujin!!
Vî halî da mirin û mayîn
Wekî hevin
Rêhevalin
Can şîrîne, can şîrîne
Lê belê çend salên min mane?
Dawîya hemû jîyanan mirine
Ha mirin, ha zilma îro, ha bindestî
Ka min re îzah kin
Navberan de çi ferq hene?
Yarabî ev ne mirovî ne jî cinaviri ne
Mirina bi rûmet ser serane
Jinika ber buruyan de
Bi se'etane di ber tava havîne de
Ser pîyane
Naylin rûne, nefesê bigire
Bixwe li dorêne
Kês nikare nêzik be
Nikam gotir kim
Hestên mirovatîye zeft kim
Gundîno, jinino xwera dê û bavên xwe tasik ava sar bidinê
Çok firrîn, nikare ser xwe bimîne
Xwestina romîyan mirina wan e
Xwedê çawa bi sebir e
Vê zilme qebul dikê?
Ev venegerin malên xwe
Yen ku vegerîyan dîn û harbin
Rûyê rehetîyê nebînin
Wekî zav û zêçê me bin
Mîna kuçikan li hev biqelibin
Tirs bîkeve zikê wan

Nekarî bi rehetî rakevin
 Li mirov û zarokên xwe têr nebin
 Bin darê şînê de xwedî mal bin
 Bi teyrokên xemgîrîyê can bidin
 Carekî din zîl nedin
 Toximên zikan da bi êşên giran birizin
 Zarokên wan ji ber jinên wan biçin
 Ocaxên wan reş bin
 Serleşker hêrs ketibû
 Pîra feqîr li şûna xwe rûnişti bû
 Pilte pîlta wê bû
 Nehîştibûn, nêzik nebûbû
 Her encamê re amade bû
 Emrên mirinan jî nav lêvên hinan de gevez da bûn
 Mirov bi xwestinên xwe li jîyanê dûr nedibûn
 Lêşkeran çavên sorbûyî li ser wan digelandin
 Gundî bin barê tirsan de bê hal mabûn
 Hezkerên jîyanê ber çem bê xwestin mîhvan bûbûn
 Dawîyê de jinan hevldan, rabûn
 “Em dixwazin alîkar bin
 Emê ber candanê da ne
 Jin nikarîn temaşevanbin
 Bese, bese xwînwarino me berdî
 Heyfa çend salan jê distînin?
 Çima dora wê digirin?”
 Çavîş, karmendê mirinê, li bin sîya cemsê rabû
 Serê şepqey xwe rakir
 Çavê bi xeyal vekir
 Li ser hêsîran gerand
 Bi dengê bilind qîr kir
 “Kahpeno, kundeno, fileno li şûna bimîn in
 Hûn nikarîn gavekî bavêjin
 Devê çekên giran li ser we ne, ji bîrnekin
 Xwestinên xwe eşkere kin
 Çi dikin, bikin?

Hûn ku bimrin, hûn ku bizên .
 Hûnê li vira bin
 Nikarin li şûnên xwe bileptin
 Ranebin!
 Her tolvanan tînin
 Bi hez û xwestin mezin dikin
 Bo avdê bigirin berê wan didin çîyan
 Gor artêşa xwe amade dikin
 Destê min de were ez ê we hemûyan hev re bidim ber topan
 Zûrfiyeta we nehêlim
 Qaxan çêdikim
 Pîrê ranebe, dengneke, li şûna xwe rûnne
 Naxirino, kerino, bi doçino, neyarino bê deng bimînin
 Hûn bi zimanê zorê, bi çoyên mazîyê tîpan dixwînin
 Emê we bialimînin”
 Herê karmendê xwîne
 Herê, herê!..
 Bibêje, bibêje, rehet ke
 Me bê xwedî, bê kes hêsab ke
 Çoyê dest xwe rabike
 Turikê dijminatîye valake
 Bike, camêro bike!..
 Ber malan gav ke
 Nav me de xwe bê hember hêsab ke
 Zarokên bêşîgan pîn ke
 Doxinên bûkan ve ke
 Şara serê pîran qîş ke
 Qîzên azeb tazî ke
 Simêlên mêran rût ke
 Rûyên kalan jê ke
 Heywanên me mirdar ke
 Tifi zarokên ber sîngan ke
 Perçemên lawan kur ke
 Bi daran didanan hûr ke
 Çengan bifirîne, xwîn ke

Ew egîdî ne egîdi ye
 Ew jîrtî ne jîrtîya te ye
 Encama hevranebûna me ye
 Roj, roja te ye
 Çi heyfe!
 Îro camêrtî bin lingan de maye
 Ji bîrneke
 Herdem dawîya êvaran sibeye
 Meyveyên ku birizî toximên xwe diparêze
 Ji dendikan çipilên nû dide
 Mazîya qirkirî her biharê ji nû ve şîn dibe
 Jîyan domdike
 Serborî vê rewşê bîrnake!
 Heywan bi hev re digerin
 Hevûdu bernadin, diparêzin
 Tenê em Kurmanc ji hev re xwernexwazin
 Bi rehetî li refên xwe vediqetin
 Gelekên me nizanin çî dixwazin
 Em wer nebûna te jî nedikarîya qîri ser me bikê
 Pîra heftê salî re dengê xwe bilin kê
 Jinên me bi kundetîye, qehpetîye nav kê
 Emê ber birîyan de bû
 Se'et diborîyan dora êvarê hatibû
 Agirê bedena wê têr nedikir
 Tîna tavê jî hemêzker bû
 Xwêdana bedena wê wekî helm radibû
 Nav hestên candanê de mabû
 Xwê dida, xwê dida, dêv de şillî nemabû
 Lêvan qaşik giredabûn
 Taldek, sîtarek tunîne bû
 Emê bê sêwan, bê parastin mabû
 Nedikarîya xwe li çavên dijmin vêşîrîne
 Tiştikî, darikî bigire ser pîyan bimîne
 Ling dilerizîyan, derman xelas bûbû
 Heta ku fer hebû

Ber xwe dabû
 Nedixwest hember dujmin li erdê bikeve
 Serleşker bi wê bikene
 Ku biketina erdê derdiketin ser piştê
 Zik didan ber pînan
 Xwîn diherikîya
 Herdu bedenên de can nediman
 Gundîyan nedikarîyan bi dilopik av lêvan şilkin
 Destan bigirin jor ve rakin
 Bo nefesê bigire pêşfrên vekin
 Qurunîya, zîvîna wê dibîhîstin
 Mêran li xwe şerm dikirin
 Jinan ji çokan dixîştin
 Seba paqijkirina histêran
 Serên çîftikan radikirin
 Wê re yêk ber candane de mabûn
 Jana dirêj û mezin ya hemûyan bû
 Emê tenê ber birîyan de nebû
 Bin germa kelî de bê xwestin mîhvan bûn
 Emê ber burûyan de
 Emê nav reziltîye û pêrişantîye de
 Emê bin sêvana tirsê dê
 Emê bin barê tîbûn û birçîbunê dê
 Emê dayika Kurmanc!
 Ber çemê Dîjlê hikma tirsê diborîya
 Lê belê, belê!!
 Can şîrîn bû
 Rih bi rehetî beden bernedida û nedîçû
 Dikişand, dinalîya, nav du hezar kesan de bê kes bû
 Kê, kîjan jinê gav davêt
 Bi daran lê dixwistin, davêtin erdê, şûnve badidan
 Dayikan nedikarîyan li şûnên xwe rabin
 Mina girtîyan ser erdê mabûn
 Emê dinalîya, xwe dikişand û ber dida
 Girtîya romîyan û yê tava tirmehê

Qey ew hêsîr nebû!
 Çima jina ducanî bê hal bû?
 Bi hestên Kurmanc bûnê, jin bûne sêr dikir
 Berxwe dida, dengnedikir
 Hember dijminê mirovatîye
 Li ser çokan, nav qîrînîk bê deng da mabû
 Ew ê destên xwe kîjan hêlê ve dirêj bikirana
 Çavên xwe li kê bigerandana
 Serê xwe hela kê ve badana
 Halê hemûyan yek bû!
 Navê vekirî
 Ser welatê xwe, li ber çemê xwe
 Girtî, hêsîr bûn!
 Emê dihêjîya
 Çav li ber xwe girtinê
 Lêvên gezkiri nav xwînê de
 Beden jîdilerizîya
 Nedixwest dengê wê vere bîhîstîn
 Zarok zik de vedigerîya
 Hin mabû bifetise
 Nedîdît rewşa dayika wî çîye
 Li ber kîjan tavê yan jî bêye?
 Nedizanîya postalên kê li zikê dêya wî dikevin
 Zarokên ji wî mezintir ber evrên tirsê de çidikin
 Çima nikarin rakevin?
 Gundîyên wî encama çi wekî pez
 Li dora çem hatibûn belav kirin
 Emê digot, digîrîya
 Hur, hur histêr dibarandin
 “Min çi roj dît, ew ê çi rojê bibîne
 Ew dunê mera girtigehe
 Qedera me reşe
 Xelkên bîyanî bextê me gire daneî
 Kinc hêşinan bi kulman li Emê dixwistin
 Paş ve, pêş ve dikişandin

Tandidan, zilm diceribandin
 Xeberên, gotinên giran kiribûn gaharik
 Ew bi guçikên gundîyan ve daliqandin
 Bi darbeyên tifengan zeliqandin
 Bi ken, bi kifirî, bi leq
 Dûr û nêzik dibûn
 Hêvîya mirina Emê mabûn
 Gor hêsabên xwe li Kurmancan xelas dibûn
 Emê nedixwest ber wan histêran bibarîne
 Dijmin taman biceribîne
 Xwe serkeftî bibîne
 Emê ji hêrsê, ji jana lemletan li ber teqandinê de bû
 Pild pilda wê bilind dibû
 “Ez Emê ber teqînê de me
 Cîranê dînî ye me
 Şerm û haya tunîne
 Emê têra xwe bigîrê
 Histêrên xwe daqulîne
 Çavkanîyan zahake, nîşan nede
 Em Kurmanc sêwîyên Xwadê û yên dinê ne
 Bê parastin û bê kesinê
 Loma nav lepên bîyaniyan de dîmînînê
 Mîna berikên reş tèn hêsibandinê
 Bê qîymetine
 Dayê, dayê şerma mezin min dibînin
 Vîzîniya, kîrinîya min dibîzin
 Min re, me re zilmik bê tixu amade yê
 Mêr şerm dikin
 Serên xwe ber xwe de ber didin
 Em nikarin serî rûyên hevkin
 Çavên min kûr, zimanê min lal bûna
 Ew hal nebûna
 Nikam sêri çavên kesî bikim
 Ew leşker wekî hirça birîndar li dora min digerin
 Xwêrxwazan nêzik nakin

Rûyê min nagire, nikarim bangkim
 Heta kêfa sabunê nekeve çavên min
 Wan serencan, wan rojan ji bîrnakim”
 Herê!.herê!.
 Emê jî jin û dayik bû
 Dermanên xweşkirinê
 Tendûrîstvan, nexweşxwane
 Gulên li ser masan
 Şekir û dîyarîyên serlêdanan tunîne bûn
 Çekên merî kuj û qillêr
 Leşkerên dev bi xwîn
 Tav û qûma sor amade bûbûn
 Emê Kurmanc û dayik bû
 Loma dor bi xwînmij û çekan xemilî mabû
 Sînor daynîbûn ber
 Ser pira hebûn û nebûnê da mêvan bû
 Kê dizanîya hevalê wê yê jîyanê li ku bû?
 Li çîye, li çolan, li metropolan
 Yan, nav navên wendayan de cîh girti bû?
 Ew girtîyên xwedî pîrpir û kincên kesk bûn
 Emê nedikarîya şeqên xwe li hev ve ke
 Bo ku zarok derkeve navberê çêke
 Dawîyê de rê nema
 Lepên xwe dan ser junîyên xwe
 Bû nik, nika wê
 Serê lûlik hêdi, hêdi derket
 Xij bû, di nav derpe de li erdê ket
 Dengê gîrî belav bû
 Yên dorê re mîzgînîya jîyanê dabû
 Qey paçên ji pembuyê sîs
 Meqesa dev tûj
 Dîvîtînên dor çînik kirî
 Cawê bi gaz û bêşîga ji gûzê û dor morî kirî hebû?
 Derguşa bê welat
 Nav derpey dayîke de hêvîya navik birrîné mabû

Dezî pêyda nedibû
 Gundîyan dest li kurikên xwe gerandin
 Heta ku niv metro dezî hat dîtîn
 Gîrîyê gede nesekinî
 Ema bê fer, bê hal nedikarîya gav bavêje
 Şillîya hundir diherikîya
 Nav xwînê de mabû
 Zor da lingan, ew dan ber xwe li ser qûma agir rabû
 Dest û pê dişewitîyan
 Zarok ji rewşa dora xwa bê xeber bû
 Bav li ber serî tune bû
 Dê hemû hev re tenê mabû
 Ew serencê rojnamê de hatin nivisandin
 Yên xwendin histêr barandin
 Buyer nedihatin qeblu kirin
 Qey gundîyan û Emê çi kiribûn?
 Sucê wanê herî mezin çi bû?
 Ew Kurmanc bûn!
 Çekên kuştine negirtibûn
 Li xwestinên, pêwîstîyên Anqarê dûr rawestîbûn
 Dûrayî hebû
 Çemê Dîjlê dîrokê re rû bi rû mabû
 Evrên kifirîyan, gotinên giran û xirab
 Ser wan de barî bûn
 Emê nedikarîya şîr bide gede
 Şîr nedikelîya
 Encama bûyeran çavkanîyan jî xwe girtî bûn
 Histêrên wê dibarîyan
 Derguşa ne şuştî bi wan şil dibû
 Emê dilorand û digîrîya
 “Ewê ro werin
 Em ê mêrxwasî û jinxwasîya hevûdu biceribînin
 Rupelên dîrokê vegeîrin
 We devê hacetên mirine vegeîrandine, hêla me
 Fîrîrok difirin li ser gund û malên me

Camêrên kinc hêşin piştên xwe dane berikên bi derman
 Xwe jêhatî, çê dibînin
 Dagirkerino em dîl girtîyen wene
 Hûn bê pîvan bi me, bedenen me dîlîzin
 Çend rojin ku em di destê we de ne
 Dor girtîne
 Hêsîren bajarê xwene
 Neyaran bi têra xwe dest avitine
 Leşkerê çav kesk bin zikê min bi dest dipîvîne
 Şerm û haya tunîne
 Dibê "kîlok heyê
 Min têr dike, heta demiekî dibe"
 Wer dikin mirov li xwe, li goştê xwe kift dike
 Şerm berhema me nine
 Ya xwedîyên helvesta xirabe
 Ez ducanî bûm min weqes kişand
 Qîzên azeb û jin!
 Wan çi dîtîn, çi nedîtîn, qet nepirsin
 Ya bi rastî ziman nagerin, nayên gotin
 Mêrikan dest avitin hemûyan
 Pelişandine re amede bûn
 Destên me ser şalên xwe de digerandin
 Xwestinên wan xelas nedibûn
 Dema avitin ser gund
 Xîj kirin ketin nav malan
 Paş derîyên xanîyan de xwe li zerf û jinan pêçandin
 Bedenên me dan ber gezan
 Gawde mis û mor bûn ji ber didanan
 Heta ku em hanîn ber çem
 Paş ve hengên xwe bi me kirin
 Tera xwe doxinên, tilorên, piştên, çiçikên
 Me mistdan, xurmiçî kirin
 Ber çem em ji hev dûr kirin
 Yêk û yêk nav me de gerîyan
 Gor dilên xwe bijartin

Jin û qîzên ser xwe, bedew
 Xwe re yek girtin birin
 Yen ku ber xwe dan kulmist û pîn xwarin
 Ew erdê de hatin kişandin
 Yên bijartî ji civatê dûr xwistin
 Leşkeran dorên lêvên xwe dimalêstî
 Qey mirov dibê zerî û jinên me rê ne
 Bîyanî jî hespên harin e
 Hêla dijminatîyê ve xwedî barine
 Heqîbên dijminatîyê histuyên xwe de daliqandine
 Çawa ku dixwazin, dikarin welê bibezin
 Zîtikan bavêjin, biçêrin, rêçan beylin
 Loma qîzên Saribudax ê bijartin
 Bi darê zorê ew girtin cem xwe
 Bi dest û çavên qillêr bi wan lîstî
 Ew zerî gund û gund gerandin
 Mirov dibê hêsîrên, bê kesan
 Li bazara benîyan bo furitine îşan didin
 Sê roj ew zerî kirin xwanîyê tendurîstiyê
 Li cema wan man
 Çi neanîn serê wan?
 Kê dikarîya serancan bînî ziman?
 Leşker!
 Navik çiqasî xweş!
 Li leşan digerin
 Hûbûne cendegan biqelişînin
 Leşkerên arteşa Tirkan li dêlikan
 Li heywanên mê naborin!
 Qîzên Kurmancan bê parastinin
 Ketine dest xwedî tifengan
 Ew dikarin her tiştî bînîn serê wan
 Bi têra xwe bîlîzin
 Dest bavêjin, bipelişin in
 Hestên kûvî ter kin
 Wan dest avitin kê

Ew kes nexweş ketin
Mêrin ji xwe şermnakin
Pîvanên mirovbûne cem wan naborin
Ser qûma çemê Dîjlê
Ber çavê hemûyan li qîzan sîyar bûn
Gulîyên wan girtin, kişandin
Ew wekî keran ajotin
Bi daran li serê wan dixwistin
Ustîyê wan badidan
Por hêlên xwe ve dikişandin
Digotin “ço, ço, kerên me çixwas çêne
Wekî hespên Rewanine ne”
Em bayîciyan, bayîciyan
Mêr çito neteqîyan?
Nizanim ya rast!
Li şûnên rûniştî bê helvest diman
Serên xwe ber xwe de berdabûn
Gelek bê deng mabûn
Jinan leşkerî nekiribûn
Ji cemsan neditirsîyan
Gotin “bese” û rabûn
Xofa bê tuxub dûrbûn
Bi hêrsê êrişî leşkeran kirin
Dar û kevîran digerîyan
Dixwestin zerîyan dest wan de bigirin
Gulîyan xelaskin
Bedenên zirav azad kin
Dayîka Gulê bang dikir
“Xwedê ku heye ji we re neyle
We morîyên piştan firandin
Ew ê qîz kud bin
Ew çi xişime, çi dijminatîye?
Qîzan yek û yek dibêjirin
Nav me de derdixîn in
Ku ve dibin?

Wan ji me çi dixwestin?
Çîyên xwe diparastin?
Em bi kincên havînê rip û rut mabûn
Serhildêr û xwedî çek nebûn
Ew ku weqes camêr bûn
Çima dihatin gundan, davêtin ser malan?
Berê xwe nedidan çîyan
Şervan, kemînvan dora zinaran digerîyan
Ji wan direvîyan
Gelek dûr diman
Gundî berxên kozê bûn li ber lingan
Loma li dora me digerîyan
Dengê zilmê xweş tê li bêbavan
Min mirin girtîye ber çavan
Wan didanên jinan firrandin
Bi hesinan kişandin
Lêvên xweş û xweşik teqandin
Hestî qelişandin
Gundî birîndarin
Nav xwînê de gevz didin
Darên ji mazîye ser pišta mêran firandin
Camêrên me xwînên xwe dimalêsin
Le naxwazin destên zerîyan berdin
Leşker bi potînan ser piştên wan digerin
Bi se'etane vê zilmê li me dikin
Teyrokên ku firîyan li dorê dibarin
Gor wan em hemû qaltax in
Mêr jî li hestên şerefê dûr in
De werin wan gotinan bêjing kin, bibijêrin
Xwe bişon û bin de rabin
Dema berê xwe didin hêla zarokan
Ew ji encama tirsê xwe de berdidin
Qey kerrin, kûrrin, lalin
Na, na, her tiştî pir rind dibînin
Lêvên ji tirs û germê zahabûyî

Paşilên germ û alîkariyê dixwazin
 Çavên qicik temaşewan in
 Dora me hatîye girtin
 Hefteke dengê me nay bîhîstîn
 Halê me nay dîtîn
 Camêrtî, mêrxasî leşkeran re nemaye
 Çi dixwazin, çiqaz dixwazin, çiton dixwazin
 Wer dikin
 Gelek serbestin
 Bê tirs, bê hember, bê tixubin
 Sînora zilmê tunîne
 Nikarim bibêjim
 Nikarim deng dêrxînim!
 Kinc hêşinino zarokan bi we çi kiri ne?
 Qey ew jî çekan digerrînin, çekdari ne?
 Yan bo salên tîn serê we re belane?
 Loma hûn îro de zilma xwe îşan didin
 Dixwazin mohra tirsê li mêjîyê wan bidin
 Bin teyrokên tirsê de wan dîn û har kin
 Bi her tiştî li jinan dixînin
 Çermên zaha bûyî xwîne diherîkînin
 Mîna rovîyan qîzan direvînin
 Dixwazin me hemûyan bifetisînin
 Xwelî li serê we be
 Hûn jî xwe wekî mirov dihesîbînin
 Bi çekên dest û dora we
 Zarokekî me dikare penc sed kesî teslîm bigire
 Hûn vêşêrin jî tirsê we tê dîtîn
 Gelek vekiri ye
 Mirovê tirsonek hûnermendê zilmê ye
 Ji gavên bê zirav belli dibe
 Loma nîspeta zilmê pir û pir zêde ye
 Bila bibe, bila bibe!!..
 Ka desthilatîya we heta ku derê tere
 Binên lingê Kurmancan mis û morine

Nêynug reş bûne
 Rêçên lêxisitne li seran, li pîlan, li baskan
 Li piştan, li tiloran, li kor û pêtikan derketine
 Lêxinin, lêxinin!
 Tirsan, xofa we zêde be!
 Belku ew zilm me re yêkbûnê bûne
 Îro meydan ya we ye
 Çi dixwazin bikin
 Hêsîrên dest ve Kurmanci ne
 Ji ezman ewrên dijminatîyê daliqî mane
 Serleşker bê çekbûna me
 Xwe re wekî mêranî dibîne
 Gor zanîna xwe xwedîyê şîrovane
 Xwe navdarekî mezin dihesibîne
 Dijminino zor û mêranîya we
 Ji bê ziravîya, ji tirsonekîtiya me tê
 Hûn li me rind dikin
 Em wê rewşê heq dikin
 Kurmanc ku mirov û yêk bûna
 Lazê behra reş
 A.banazê Manîsa yê
 Boşnakê Stenbolê dor li gundan nedigirtin
 Li me sîyar nedibûna
 Dest avitin, pelişandin, lêxistin bes nebû
 Wekî berîya sed salan çalan dikolin
 E:de vedikin me nav de berdidin
 Alîyekî ve tandidin
 Hêla din ve pînan li me didin
 Bi bêrikan qûmê dora me de berdidin
 Ku em nekarin nav de bilivin
 Ji çalan dernekevin
 Amed bu Arabîstan, çolên Ereban
 Çalên germ wekî rojîng û firinan
 Tîna wan çerman dikelîne
 Tava havîne cîyên der ve mayî dişevitîne

Dawîyê de beden çerm berdide
 Mirov dibê ji hev hêrs ketine
 Ava sîs diherike
 Çermên sor bûyî xwe berdan, radibin
 Eş nedihat kişandin
 Wan qor û qor jin rakirin
 Bi destên xwe kinc qîş kirin
 Piştên tazî, hestîyên bul bûyî pêş ve xwar kirin
 Serleşker bi şahîk mezin
 Yên bin emra xwe li wan sîyar kirin
 Ji çemê Dîjleyê derbaz bûn
 Dihatin, diçûn, dihatin, diçûn
 Dengê kenê wan ez dîn û hardikirim
 Hestên dijminatîye, avdê peyda kirin
 Min dikarîya bersiva wan gelek bi rehetî bidim
 Tirs wenda bûbû
 Qey paş ve çi mabû?
 Çem xatun xwarê ve, wan hember ve tandidan, dikişandin
 Xanimên tazî, rut nav du hezar kesî de gerandin
 Mirov dibê bazara mirovane
 Ka kî li kê qaîl dibe
 Zêrên zer dide û benîyan distîne
 Dem paş ve vedigere
 Wekî rojên berîya hezar salî zilm dengdide
 Şerm û haya tunîne
 Dayikan bi gotina wan nekir û rabûn
 Mirin girtibûn ber çavên xwe
 Dil ji berxwedanê tiştik nedima
 Derpê û fîstananên xatunên tazî li xwe dipêçîyan
 Kîp digirtin, bernedidan
 Bi gavên lez hêla wan ve vedigerîyan
 Ew dirêji gorîyan dikirin
 “Kincên xwe bigirin
 Xwekin, tazî negerin!”
 Qey tazî mayîn xwestinên wan gorîyan bûn?

Dest wan de tiştik tune bû
 Leşker vegeŕîyan, bezîyan
 Bi tifengên dest xwe serê wan dan
 Qanqol derxwistin û çerm teqandin
 Parsîyên qefilî firandin
 Lemleteyên jar pelixandin
 Se'et borîn zerî û jin tazîne
 Ew ser qûma sor de ser zik dirêj kirîne
 Tî û birçîne
 Germayîya rojê jî çill û pence
 Dora çemê Dîjlê bîye Kerbela
 Ser leşkerê xwedî pir pir jî êzîdê Ankarê ye
 Gelek zêde tî bûbûn
 Qey av li gundîyan dûr bû
 Pêli destan dikirin
 Serî li erdê mabûn
 Heft roj borî bûn
 Bê nan û bê av bûn
 Çiçikê dayîkan zaha bûbûn
 Çermê bê şîr devê zarokan de
 Kêri tiştikî nedihatin
 Xela, xela hebû!!!
 Leşker diketin nav baxçe û bostanên me
 Tişt danîyan ber çavên me
 Zarokan tu dadîqulandin
 Bîna xîyar û balcanan dikişandin
 Her tiştê me dizan re mabûn
 Wekî berhemên keda, xwêdana henîya xwe ew dixwarin
 Em li ser erda xwe bîyanî û gunekok bûn
 Dixwestin li me bixinin
 Destên, milên wan qefilîbûn
 Loma dor bi dor, kerî bi kerî dihatin
 Hin radibûn hin rûdiniştin
 Li hecetan digerîyan
 Der û dor mirov digirtin

Bin lingên me teqandin
 Çar jin hevra girtin
 Ji ligan de serî ber jêr ve dar de kirin
 Hilkişandin, rakirin
 Sucê wan jinan çibû?
 Xwe re fîstanên belek
 Ji rengên xweşik bijartibûn
 Bi rengên kesk, sor û zer xemilandibûn
 Ew bi hezkirin xwe kiribûn
 Bi xwestinên xwe bîryar dabûn
 Rengên fîstanên wan bangewazîya ala Kurmancan dikir
 Serleşker digot
 “Min ramana we fêr kir
 We çu heq kiribû
 Mafê bijartinê, girtinê jî tunîne bû
 Kêf, kêfa serleşker bû
 Qotik ketibû nav me
 Bersivvanek jî pêyda nedibû
 Gundîyên din jî ser zik li erdê mabûn
 Çi danenîyan serê zarokan?
 Fatê, Kaso, Emo sê salî bûn
 Heftêkê li wan xistin
 Li xwe, li bejna xwe, li mêranîya xwe qet şerm nedikirin
 Dest radikirin, kulm û pîn davêtin
 Şuna gogê de bi wan dîlistin
 Ew zarok tazî dan ber tavê
 Bi se’etan di wî halî de man
 Paşê!..
 Ew girtin avitin nav avê
 Bu qîre, qîra wan
 Min nedikarîya çav û guçikên xwe bigirim
 Ji meydana zilmê dûrkevim
 Berê xwe bidim çîyan, birevim
 Naye gotin, nay gotin!
 Ew ê çawa were ji bîrkirin?

Zimanê min nalive
 Kîjan nivîskar, helbestvan dikare wê rastîye binivîne?
 Ximav naherike
 Pênivîs gotir nake
 Ji kerbê xwar dibe
 Pêyv berxwe dide
 Hevok ber pê nabe
 Çermên serî û bedenên zarokan radibûn
 Ber tavê şevitî mabûn
 Ew digîrîyan û digîrîyan
 Çeper hebûn
 Dê û bav nêzik nedibûn
 Me nedikarîya ku destan bavêjin çengên wan
 Çerm dest meda diman
 Sozê û Zelhê ji gundê Dermo bûn
 Ew birin çemê Çemsel ê
 Tazî mabûn
 Leşkeran, neyaran destên wan bi hemû xurtbûna xwe girtin
 Ew berdidan çem û jor ve kişandin
 Nav çem de jî bi daran tandan
 Wan nedikarîyan ku destên xwe bavêjin tiştan
 Xwînxwaran çeng bernedan
 Hinan jî bi hacetên nav tillîyan
 Bi xişmik giran li wan dan
 Hestên meyên tolhildanê avdan
 Gorî du se'et nav çem de man
 Ew ku hanîn cem me
 Nû tillîyên wan berdan
 Kuxîyan, kuxîyan, bê nefes man
 Dengnekirin!
 Tenê histêr herikîyan
 Nexweş ketibûn
 Loma li şûna ketî man
 Carek din ranebûn
 Bin barên tirsê de lal bûbûn

Ava sar, çoyên, darên ku li wan ketibûn
 Tenduristîya rihî pelişandibûn
 Wan şok borandibûn
 Berdelê her xwestine hebû
 Kurdbûn, xweparastin pir baha bû
 Mirovên xwedî hesîyet û şeref
 Girtîyên ber çem, tazî û birçî mabûn
 Xwedî ceza bûn
 Zilim, hacetên zilmê dest leşkeran de
 Lîstikên rojane bûn
 Xwedîyên miradan gêştibûn miradên xwe
 Têr nedibûn!
 Çi dest wan de hat kirin
 Doxinên xwe şidandin
 Heftêkê li dêlikên xwe dûr mabûn
 Kurmanc ji wan re pireyên bê xwestin û bê hember bûn
 Em bin barê tirsê de
 Nav zilma heftêkê de dîn û gêj bûbûn
 Gelekan xwe wenda kirin
 Xwîna rojan li dora firnikan, li ser çenikan
 Zaha bûbûn
 Jan didan, duxurîyan, ranedibûn
 Yen xwe wendakirî
 Li erdê dirêj kirî mabûn
 Goştxwaran re loqmeyên amade bûn
 Rojnamewanê wan mêjî leşker, nijad perest, hustî xwar
 Bin emrê paşan de xizmetkar
 Makînayên suretan destan de û êrîşker
 Navên zabîtan jî bûbû niviskar
 Şeva dehey tirmeha 1994
 Televîzyona devletê kanala dudîyan da veneyên me dan
 Temaşevanan em bi anonsa
 “Çeteyên hatine kuştin “dîtin
 Gundîyên bican ser erdê dirêjkirî man
 Gor fermana zabît nalivin

Dûr ve mîna meyîtin
 Hêsab, hêsabên pir sivikin
 Ew ê heta çi demê netewên cûda werin xapandin?
 Ziman herdem bê hestî
 Hestên mirov bunê jî wenda nabinî
 Efseran mîna filmikê xeber dabûn amade kirin
 Ji Sêwazê wê de kesî zêde rastî hînnedikirin
 Bi derewên medya dem diborîyan
 Mirov bûbûn girtîyên televîzyonên sextekar û derevkarî
 Ji wan bawêr dikirin kûran
 Çavên xeber xwendevanê dibirqîyan
 Rûpelên dirêj bi kêfê dixwend
 Bi şahîya nûçeyan lêvên wê dilerizîyan
 Dema hêjmara mirîyan digot
 Lêv rast û çepê ve dikişand
 Pir ciddî disekinîya
 Çavên girtî zêde vedikirin û dadidan
 Ew bi nezanî derewkar, berdevkê xwînxwaran bû
 Gundîyên bê çek, bê parastin, birîndar bûn
 Cara pêşim televîzyonan de şûn girtibûn
 Bi lêvên teqandî derketibûn
 Mixtarê gundê Derno ber divarekî ser pîya
 Nav lertzandine de dima
 Bi çavên tirs û bê fer li dora xwe dinêrîya
 Dev û poz bi xwîn
 Bi henîya qelişî hat xwûya kirin
 Yên paş kamerayê dixwendin
 Wî jî hevok ji ber dikirin û digotin
 Xwestinên wan bin darê zore de bê dil dendikirin
 Ez nikarim halê wî merikî ji bîrkim
 Feqîro, bêxwedîyo, bê welato
 Nedikarîya ku li ser lingan bisekine
 Dest û rû di nav perçê de hîştîne
 Ew kû berdan
 Wî pêli gundê xwe nekir

Çû ber deryaya sipî
 Bermayîya, qilêra leşkeran ji ser xwe paqij kir
 Li mirovên xwerxwaz gerî
 Rojnemevanan re jî rastî denkir
 Buyerên ber çemê Dîjlê hanîn ziman
 Yên ku hevok dibîhîstin matmayî diman
 Mirov ji serencan, serpêhatîyan xeberdar nebûbûn
 Gundî hêsîrên devxwîniyan û çekên dest wan bûn
 Dor pêçandî roj derbaz bûbûn
 Her tişt li gundan mabû
 Mixtar li Edenê bê mal, bê pere, bê fere û fol
 Loma dawîyê de bîryara vegeê da
 Cîyan, pêvistîyan li gund, di malê de bigire
 Lez û bez ji herema mirinê vegere
 Li Edenê ji xwe re kozikekê avake
 Bi mîhvanîye nedikarîya rojan derbazke
 Ne tik û tenê bû
 Xwedî kom û kuflete
 Dizanîya gav avitina gund mirine
 Gumanên navbera mirin û zîndî mayîne de pir zêdene
 Bi tirs bû!
 Rojnemevanan re xeber dabû
 Rastîyên, buyerên ber çemê Tîgrîsê eşkere kiribû
 Dizanîya ku berdêla dengkirine hêvîya wî bû
 Paşîya rê de mirin, wendakirin, tehdeyî hebû
 Dema zordaran ew jî ji bin çavan berda bûn
 Xwestibûn çavan bitirsînin
 Gef lê xwaribûn
 “Tu ki dervayî xwestina me dengkê
 Xefan vekê
 Mijara, çêkirina filma têtêvîzyonê eşkerekê
 Encaman dizanî!
 Bi tillîyên xwe yêk û yêk hêsabî bike
 Nikarî carik din pêli gundê xwe bikê
 Dîyarbekirê ji bîrke”

Mixtar keti rê
 Berê xwe da gund
 Ew erebê de pêgirtin û pîya kirin
 Birin qesra zilmê wenda kirin
 Di welatê me de pir erzanbû wendabûn û mirin
 Navên sedan nav navnîşên “wendayeî de diborin
 Mirovên wan li wan digerin
 Heta îro jî bê xeber in
 Hin kes li kampa hêsîran revîyan
 Xeber gêştin cîyan
 Zabît dawîyê de mecbur man
 Bê dil dora girtîyan sist kirin
 Paşîye de çeper helişandin
 Emê derguşa xwe girt ber sîngê xwe
 Berê xwe da çîyayên Çewlikê
 Gav bi gav ji Amedê dur ket
 Agirê azadîyê vêket
 Nedikarîya bîrke
 Vegere dû xwe ve sêrke
 Serence bîrmedi bûn
 Her şevê xevê de li ber çem
 Hemû hevra dor girtî bûn
 Bi qîrîniyê li cî radibû
 Şokan rêç berdabûn
 Bê derman, bê psîkolog û bê psîkyatr
 Bê xwedî, bê welat û bê bext
 Tesîrên şer û zilmê beden bemedidan
 Gillî çêdibûn, kezî hedî, hedî xirab dibûn
 Min ku ew nuçe xwend
 Li cîye runîştî lerizîyam
 Rabûm, nav odê de gerîyam
 Hey xwînxwarino ku hûn camêrin
 Çekên giran li xwe dur kin werin
 Emê halê hevûdu
 Mêranîya, ziravîya we bibînin!

Hûn bê minnetin!
 Ku wan çekan wendakin
 Dibin wekî çuçikên bê per
 Nikarin bilind bifirin!
 Li top û panzêrên Elemanan sîyar dibin
 Çalimê davêjin
 Kes danaqulîne
 Bê firsendî, jar mayîn me dêşîne
 Îro gundî hêsîrên we ne
 Hûn hestên xwey nexweş, sadîst têr dikin
 Mîna pisingan bi wan dîlîzin
 Gundîyên xanî yê heftekê dor girtî, tî û birçî dimînin
 Nîşana dijminatîya herî mezin ew e
 Armanca weya yêkemîn dest avitina jin û qîzane
 Kî, kî dikare bibêje
 Em wan re xwang û birane?
 Bila ew dîtî ji me dur keve
 Navê rejîma Anqorê diktatoryaya leşkerîye
 Gor dîne îslamê xwedî bawerbûn
 Kurdên Amedê jî zarokên Havva û Edem bûn
 Quran divaran da dardakirî mabûn
 Mal û melal hev re şevitandin
 Xwelîyên mizgeftan dizîyan
 Bi wan qereqol xemilandin
 Ew helvest ne biratîye, ne xwangtîye
 Gelek vekirî dijminatîye
 Ez hemherdîyên wele naxwazim
 Herdem yekîtîya netewan dixwazim
 Mafê mirovan diparêzim
 Çend ronê nikarim bîrkim
 Xwe ji sîwana xemê, kederê xelas nakim
 Gelek durim û sirgunim
 Nikarim bigêşim, birînan derman kim
 Dikevim hundir û derdikevim
 Bê xwestin ji welatê xwe, ji netewa xwe dûr ketim

Ber wendakirinê, kuştinê revîyam
 Bo gel mecburim canliber bimînim
 Hêla din ve qet rehet nînim
 Xwedî evlekarîme
 Ha Emê ber buruyan de
 Ha ez
 Ha zarokê wê pîn xwarin
 Ha yên min
 Ha li Gulîstan û Sito sar bûne
 Ha li min
 Ha Gulazer û Zeyno tazikirine
 Ha ez
 Ha Yeto û besê kirin çalê
 Ha ez
 Ha Binevş û Teybo li gundan gerandin
 Ha ez
 Ha ser piştê Kevok û Lalêşê li ser çemê Tîgrîsê derbaz bûn
 Ha ya min
 Ha hevsar kirin ser serê Newroz û Zîne
 Ha yê min
 Ha Fatê, Emê û Kaso ber tavê şevitandin
 Ha Dêrsim û Zîlan ê min
 Ha Zozan û Xuxê bi sebabê fîstanê rengîn dardakirin
 Ha ez
 Ha Suzê û Zelxê kirin nav avê derxwistin
 Ha ez
 Ha bi hesîyeta wan lîstin, ha bi ya wan, ha ya min!
 Çi ferq heye?
 Ferq, cûdatî li ku derêye?
 Em çavokên bedenikîne
 Ji erda welatîkîne
 Em Kurmancin, Kurdin, Kurdistanîne
 Loma bin darê zilmê da mane
 Zana be, nezan be ferq tunîne
 Kurdê herî bijartî û rind herdem ber sêpîya mirinê ye

Wekî payîzê me

Tenê bûn û penaberî!
Heta kuderê?
Kêmasîyên hundir bi çi tijî dibin
Nikarim tijîkim
Barên kêmasîyan rakim
Nebesî û penaberî hevalên hevûdu ne
Kes nikare wan veqetîne!
Qey penaber tên fêmkirin?
Ku gegan derkevim ser wî pozikî
Xwestinên, kêmasîyên, derd û kulên xwe bîxwînim
Bi hêza herî xurt biqirînim
Ew ê kevir û dar verin ziman
Famkin halê penaberan
Bawer im
Ew ê ji min re yêk bigîrên
Şîna penaberan bikin
Şaxên hişk bûyî avkin
Histêran bi pelçiman zahakin
Bedana cemed girtî germkin
Hevûdu hemêz kirina av û çayîran
Hevûdu paçî kirina kevir û kefzeran
Germayîya nav dar û beran
Şahîye dide min
Avên jîyanê berdidin dilê min
Pir kûr de şadibim
Dar û devî tên ziman
Darmanê hêzê berdidin çavikan
Li cîhane hemû zindî gor xwe tiştan pêyda dikin
Derdê tenê bûyî naye kişandin
Bi nûbûnan dem tên borandin
Mirov zindîyekî civakîye
Tenê nikare bimeşîne

Têkber hedûrê naynin
Xwezayê can da min
Sêri dora xwe dikim, têr nabim
Pir dûr ve hevgeştina çîyan û ezman dibînim
Nazlitîya, kêbarîya tillik û kendan
Zelalîya rengan
Dizanin der û dorên xwe bixemlînin
Silav didin hevûdu
Ji ber hev bi rêz radibin
Nav bê dengîye de dimînim
Ew bi hurmet û guhdarin
Ne şere, ne pevçune, ne suketine
Mirov dibê civatik mezine
Bi hesreta salan cem hev runiştine
Ez dibêm ew hevûdu
Xwestinan, armancan, gotinan fêm dikin
Bi zanabûn xirabîyan ji hevûdu dûr dikin
Aşîfî xwazin
Xezalên daran ber bê ketine
Her alî ve dibezin
Zindîyên dora min
Xwe re, bedenên xwe re şer nakin
Ez heyrani kombûn û hevrabûna wan im
Rastî, layiqin
Pêvîste mirov rûne temaşe bike
Ji têkilîyên van dersan derxîne
Av xwelîyê naxapîne
Cûdatîya zîndîyan qet nîne
Li dinê tenê çavê mirovan têr nabe
Kî bikare, bizane rind sêr ke
Xeletîyên mirovan vekirî dibîne
Xweza şadimanîyê, rindîyê avîn û belav dike
Mirovê xirab sernakeve, karnake
Mecbure
Ew wenda dike

Çibkim, çibkim
 Nav penaber im!
 Nikarim tenêbûna xwe bîrkim
 Kûzikê derd û kulan hûrkim
 Veqelîşnim, tilkim
 Ji xwe dûrkim
 Îro hin tişt bo min bê qedr û qîymetin
 Salên borî re yêk wenda bûne
 Evîna îro jî ya berê nîne
 Demê gelek tişt ji xwe re zeliqandine, birine
 Yê nafikre ji encamên koçkirinê bê xeber dimîne
 Veguherandinan, guherandinan nabîne
 Alîyekî ve rindîyê, alîyekî ve xemgîrî ya paîzê dibînim
 Erdê timar dikim
 Navbera mirov û xwezayê de ferqê nabînim
 Dil li hevalan digere
 Lêkolîn xelas nabe
 Hestê tenêbûne penaberîyê de zêdetir jîr dibe
 Lêgerîn berdevame
 Kî rastîyan qebûl neke
 Xwe dixapîne!
 Sal firrîn çûn
 Encama îro ji welat dûr mayî ne
 Mirov xwe mîna sêwîyan dibîne
 Herkes gor xwestinên xwe diaxife
 Penaber pêvîste çalekvan be
 Xwe, rastîyên xwe wêneşêre
 Mêjo tiştikî nefikre
 Lêv bi halekî, bi gotinek din nelebite
 Ku encama tekoşînan, şeran koçberî be
 Tama berê namîne
 Sebeb pîr zêdene
 Desketî vekirîne
 Kî dikare vêşêrîne?
 Eşkerene!

Navê mirovan bi xwedî zewacê nav be
Bijin, bimêr, bi zar û zêç sîfet be
Jina bî, merê bî jî nebe
Paşî yêke
Encama jîyana gelegoçê, koçê de
Dil û mêjo tal dimîne
Talbûn li tijîbûne digere
Ew qanuna zanîna fizigê ye
Kes nikare hember derkeve
Yê bixwaze xwestinên xwe de serkeve
Zorê dide canê xwe
Herdem nav berhingarîye de ye
Pêvîste li me zêde ney dîtîn
Rewş were fêmkirin
Penaberî hestan binî de dilerizî ne
Hezkirin û hevgerîna berê namîne
Yê herî nêzik jî wekî bîyanî dimîne
Dikare endamên kom û kufletê, binemalê
Ji hev dûr bixîne
Mîna ava dikelî dilopan dipijîqîne
Pêvîste mirov li xwe mukir were
Tengasîyan xeber bide
Yê bikumîşe, yê xeber nede
Nikare melemên xweşbûyîne bibîne
Nav giroverikî de, labirentekî de dimîne
Xiş jî bike, curetkar jî be
Nagêşe, bi ser nakeve
Ji dorpêçîyan xelas nabe
Qeyranan, boranan derbaz dike
Pêvîste mirov rê bibîne
Bi giranî encama penaberîye, koçberîye
Em koçber nexweş dibin
Loma êş li me peyda bûn
Ew hezkerên me ne
Dûr namînin

Em nikarin ji dujangan birevin
 Encam nîşanên jîyana koçber in
 Nexweşî, nexweşbûyîn
 Pêşên, pêsîrên me bernadin
 Şobe radibin, bi nexweşîyan dikevin
 Êş canên me de pîr dibin
 Gelekên me hêsîrên, dîlgirtîyên bê xeberin
 Tesîrên barkirinê nizanin
 Yê xwedîyê gîyana xurt û zexm
 Yê bi zend û bend ser dikeve
 Bin baran de namî ne
 Can pir zêde ji koçberan diçe
 Can ji wan dikişe, difire
 Can spartin, xwe spartin ne weqes rehete
 Canên xwe wenda dikin
 Teslîmi rihma xwedê dibin
 Derîyên ji tarîyan derketinê nabînin
 Encama zor hatinan bê fer dimînin
 Hêza jîyanê nabînin
 Ji bûyeran diqarên
 Pir zû hêrs dikevin, aciz dibin
 Nikarin hêrsa zik bi rehetî derxînin
 Her tişt li zora wan diçe
 Bi rehetî provake dike
 Dibin girtîyên nexweşîyan û wer dimînin
 Ew kes ancak bi destên xwedî zimanên xwe tedavî dibin
 Pisporekên bîyanî nikarin çareserîyan bibînin
 Zindîyên mirîne!
 Dema himik hat wenda kirin
 Destmala teslîm bûyîne tê bakirin
 Gelek caran mêvanên koçê xwe dar de dikin
 Mirin seba wan dibe felat!
 Penaber nay fêmkirin
 Loma mîna darên hişk bûyî dimirin
 Gelekên me guhertinan re, jîyanên nû re amade ninin

Pêwîste pêgavî tedbîr werin girtin
Rêvebirên civata me nikarin xwe ji wan encaman dûr bigirin
Heq tune ku derdan di nav hev de beylin
Em gîştî, komikî berpîrsîyarin
Pispor ên kurmancan gelek bê xemin
Nikarin xwe biparêzin
Mecbûrin dest bavêjin
Serê kemnê rakin
Birînan dermankin
Rewşa Kurmancan dibînim
Loma çaran mîna paîzan bê xemilandin dimînim
Nikarim xwe ji pîrsgirekên civatî dûr bigirim

Ax li min

Lavo, kevoka ber dilê min
Çavkarîya jana min
Kelegîrî nebe
Destên li serê şîr li gevrîyê nepêçe
Tera xwe
Gor xwestina xwe
Bi dengê bilind û zelal
Min re turikê derd û kulên xwe veke
Wekî kevirên tizbîya Oltîyê rêzke
Bedre, karîya av şorikê
Dest bi herikandinê bike
Çîkên rûyê xwe sor meke
Bîgîrê, bîgîrê dilê xwe rehetke
Bila lêvên te vebin
Wan bi xemgîrîyê nezeliqîne
Bibêje, bibêje ku
Ser mêjoyê te da encama xirab nemîne
Devê te ku venegere
Zimanê bedena tê xwe nîşan dide
Vêneşêrîne, bexê ber dilê min, vêneşêrîne
Lavo tu bi rûye zerdalîya havînê ji min re dibejî
“Daye, ez sêri dora xwe dikim
Xwe wekî sêwîyan dihesibînim
Dema ku hevalên xwe cem bavên wan dibînim
Bezê ser dil xwe dihelînim
Diqarêm, li ber xwe dikevîm
Xesûdfîya wan dikim
Dixwazim tiştên dora xwe qîş û belav bikim
Rewşa me min xemgîrî dike
Ez vê encamê qebûl nakim
Xwe sêwîye bi bav dibînim
Çend salî me

Bavê min çend salên xwe bi min re yêk borandine?
 Çavên min ku bi bavên hevalên min dikevin
 Tenebûna xwe zêdetir ferq dikim
 Nikarim tîrên xemgîrîye ji xwe dûrkim
 Ne welê, yên dora me Kurdin!
 Hestên min famnakin
 Gor wan pêviste ez tiştêkî nexwazim
 Gillîyan nekim
 Ew dibêjin ez xwedîyê her tiştî me
 Bejn direjim, qelewim û xurti me
 Pir rindikim e
 Li ser xwe me
 Ser her tiştî şagirtekî serkeftî me
 Şîroveger şerê hundirê min de nizanin
 Min û pêdivîyên min fam nakin
 Bi zelalî tiştan nabînin
 Sêwîyê bi bav pir kêf xweş hesabdikin
 Hestên jar û birçî mayî ferqnakin
 Ez dibêm ew nezan yan jî kor in
 Min mîna mêrê pence salî dibînin
 Li psikolojîya zarok û cîwanan bê xeber û dûrin
 Daye ya vekirî, gotina rast
 Ez dixwazim bavê xwe hemêzkim
 Xûdana bedena wî tera xwe bînkim
 Bi wî ve wekî berê bilîzim
 Şevên bi kêfxweşîye xemilî
 Temaşe û guhdarvanîya me
 Ez jî guhdarîya çîrokan bikim
 Bavê xwe gor xwestina xwe
 Wekî xwestina herdem hemêzkim
 Car caran bi dizîkan gezkim
 Paşîla wî de xwe direjkim
 Serê xwe li ser sîngan bi cîh kim
 Nav hestên şahîye de xwe wendakim
 Her sibe peşîya bavê xwe hişyarbim

Bê deng rabim
 Nivîna li ser bi xûdanê şilbûyî li ser wî bikişînim
 Di xewa kerbûyîne de hişyarkim
 Tillîyan gezkim
 Bin lingên wî bixurînim
 Gidi, gidi bikim
 Ew hers bikeve
 Ez bazdim, birevim, xwe lê dûrkim
 Quncikên malê de
 Nav tiştan de xwe xevkim
 Paş ve dizîkan verim
 Nava û biqetînim, bitirsînim
 Destan bigirim ji erdê rakim
 Bila ew xwe xwarke
 Ez nav şeqên wî de bedena xwe biborînim
 Bavê xwe gêri erde bikim
 Pişta û bixurînim
 Bila bi rojan li malê bimîne
 Dil ji me kesî nemîne
 Tenê ez gor xwestina xwe
 Wî re, bavê bê xem re demê biborînim
 Tenişta talde de bimînim
 Bese, bese!
 Çima ez û birayê xwe her aliyê ve têr nebin
 Nav koma mirovan de xwe bê bav bibînin
 Bin tesîra hestên sêwîbûnê de bimînin
 Dixwazim hesreta wî nekişînim
 Dayê dema hevalên min bi bavên xwe re dîlîzin, digerin
 Ez bêkesîya xwe vekirî, tazî dibînim
 Çend salin bin barê xemgîrîyeda me
 Mîna bê kesan li ber dibistanê dimînim
 Dema bavên hevalên min hatin
 Destên zarokên xwe girtin
 Bi hestên bavîtiye ew birin
 Ji xeteran parastin

Ez vêşartî histêran dibarînim
 Naxwazim yên dora min, min bibînin
 Li bavê xwe digirim
 Kurmanc min camêr hesab dikin
 Ez negêştîme
 Çend salîme?
 Van baran ranagirim
 Ditirsim ji kerbê zik bidirînim
 Caran nikarim gavan bavêjim
 Pêtikên xwe dikişînim
 Dayê!!!..
 Barê bindestîyê, tirsê, penaberîyê, tunebûnê
 Bê kesî, bê bavtî li min pir giran tê
 Ez hurim, ranagirim
 Dema xewê histeran dibarînim
 Bo ku tu nebînî, nebîzî
 Bi nivyenê ser çavên xwe digirim
 Loma gelek caran
 Nikam cîda xwe rastkim
 Bi rehetî sibe de rabim
 Dayê!!!..
 Ez bîrya bavê xwe dikim
 Halê, belavbûna malbata xwe dibînim
 Bavê xwe nîvê bedena xwe dihesibînim
 Se'etan bi xemgirîyê diborînim
 Evrên gumanan mêjoyê min dagir dikin
 Ezê bê bav çibikim?
 Nikarim bê bavîye rakim
 Ji hev dûr mayîne sarbûn hanî
 Salên dawîye de ew hat guherandin
 Ji me hemû ji hev re dûr ketin
 Ez wî wekî berê nasnakim
 Encama rewşa koçberîyê fêm nakim
 Wî hestên hezkirine eleg kirin, darda kirin
 Xwe bi hêrsê hejand

Ji germîyê, ji nermîyê paqijkir
 Himik hevra dawşand
 Turê hezkirinê ji me dûrxist
 Bê xwatir xwestin, bê gotin barkir
 Min çûyîna wî ya bê pirs, bê dîtîn, bê deng ne parast
 Qet qebûl nekir
 Nizam çima dîtîna min
 Dîtîna me negirt
 Çima tenê bi serê xwe bîryar girt
 Xwedî kom û kuflete
 Nikare mîna azebekî helvestê bigire
 Tenê seba xwe bifikre
 Qey bav bûyîn weqes rehetê?
 Kes nikare zarokan mîna têkber hêsab ke
 Dayê ji welat dûrketin, penaberî ne besbû
 Bê bavî jî ser de zêde bû
 Min ew tişt fêmkir
 Penaberî hevalê belavbûneye
 Herga nexweşbûneye
 Rewş û serborînen zarokan
 Qet bala mezinan nakişînin
 Ew me wekî zindî nabînin
 Ecêbe, gelek ecêbin
 Tu barê penaberîye û ye malbatê dikişîni
 Bave min her alîyî ve pir dûr dimîne
 Xwe weki xerîb, bîyanî dibîne
 Dayê bê bav mayîn min dêşîne
 Ez bêriya bavê xwe dikim
 Nikam dile xwe sarkim
 Xwe li wî dûrkim
 Çavên min li rêya wî dimînin
 Xwe sêwîyê bi bav dibînim
 Dixwazim hemêzkim
 Ez hevceyi germayîya wî me
 Bîna xûdana wî ji min re derinanê xwezaîyê ye

Daye ez de û bavan fêmnakim
 Nav rewşik ver de
 Nîvê tekoşîn û şer de
 Çawa ku zarokan dikin
 Çawa ku dixwazin dê û bav bin
 Qey ew bêberpîrsîyarî, bêbinbarî nîne?
 Pêwîste bavê min vî hêsabî bide!
 Nikare xwe ji encaman dûr bigire
 Bi rastî, bavitî ev e?
 Rengdarekî pir erzane
 Mêrê Kurmanc dixwaze bibe her tişt
 Lê dema berpîrsîyarîyan ji holê tunîne
 Bê deng wenda dibe
 Bavitî welê alê zarokan ve qebûl nabe
 Tunebûn!..Tenê bûn!
 Li min pir giran tê
 Ku bêjim bavê min
 Xwestinên min bibîne
 Awaza min bibihîse
 Hezi min bike
 Çavên ku birçî mane têrbike
 Hin wexte xwe jî bo min veqetîne
 Keda xwe bi rewşek qîmet xercke
 Çend rojan ji me herdu biran re biborine
 Ew dibê "Dûrkev, bese, min tenê bêhêle, xeber nede
 Şixulê min heye
 Dema min gelek kine"
 Belê, belê!!
 Seba me dem kine
 Bo xelkê jî gelek merde
 Se'etan bi xeberdayîne diborîne
 Dixwazim jê bipirsim
 Hey camêro her tiştê te bo teye?
 Egoyên xwe dixebtîni
 Lê belê, em kîne?

Bersiva min vekirî bide
 Qey mafê me tunîne?
 Bavitî çi xweş û çi rehetê
 Gor xwestina xwe der ve bigere
 Programan amadeke
 Te bo me çi kirîye, çi dikî?
 Ne berpîrsîyari heye, ne jî xebat
 Mezintî çixas rehet!
 Min re dibêje “Ez gelek ji te hez dikim
 Dile min bi tevayê
 Ez her dem te difikrim”
 Ew gotin bo min wekî çîrokin
 Mîna dendikên pûçin
 Pewîste ew lefz ji min re neyên gotin
 Îro xwestina min a herî mezin
 Bese şer, bese xerîbî, bese tenebûn, bese mirin
 Tene li hev hatin
 Ez dizanim ku wê demê kendîrên penaberîye diqetin
 Dûrbûn, dûr mayîna bavê min, min dêşîne
 Ew halê me qet şîrove nake, nabîne
 Tene bin barê xebata polîtîk de dimîne
 Gor ditînên wî
 Ti kemasîya me namîne
 Gor hezeran min xwedî bext dibîne
 Çima ji berpîrsîyarîyên xwe direvve?
 Qey maneya bavitîyê nizane?
 Naxwazî gotinên min bibihîse!
 Deng kirin gelek rehetê
 Dayka min jine
 Şûna bavê nagire
 Loma hêlik min têr dibe
 Hêla din birçî dimîne
 Dayê ez bêrîya bavê xwe dikim
 Dixwazim wekî berê
 Ew ser pişte ramede

Ez pê bîlîzim
 Biray xwe lê sûwarkim
 Gor xwestina xwe gezkim
 Bi didanan ser milên wî de mihran çekim
 Ew bê je “Berxo te ez kuştim, êşandim”
 Ez bi kêfik bê tixub
 Dengê xwe bilindkim
 Bibêjim ez ji te xurtirim
 Pişbêrkê de herdem kardikim
 Dayê!..
 Rind bizane!
 Ez ku her alîyî ve ku amade nebim nazewicim
 Xwe ji bavitîyê jî dûr digirim
 Wekî bavê xwe nakim
 Naxwazim bêberpîrsîyarî her tiştî tamkim
 Dixwazim rastîya tehl ji te re bêjim
 Îro ez bavê xwe nasnakim!
 Dema ew tê malê
 Wî wekî mivanekî bîyanî dibînim
 Nikam xwe nezikkim
 Li min, li birayê min dûre
 Ne wekî bereye, gelek sare
 Dûrbûn û sarbûnê peydakir
 Bavê min zûva kirasê bîyanîtîye li xwekir
 Min ew rastî hêdî, hêdî femkir
 Dayê!!!
 Ez bi agirên kemasîyan hatim patin
 Qezîyê didim te
 Ezê zarokên xwe re bavitîyekî rast amadekim
 Wan hevceyî germayîya, alaqa xelkê nakim
 Mîrov carekî dibe zarok û xort
 Cara duduyan wan deman nabîne
 Her tişt di demê xwe de xwedî qîmete
 Tama pêvîstî dide
 Lazime xweş bibore

Ku mezin bûy lê negere
 Dem ji hestên xwe re seranser digire û dibe
 Paş ve encamên xirab yan jî yên rind dêhêlê”
 Lawo ez ji te re dibêm binivsîn e
 Bavê te li xwestinen te bê xeber e
 Li ku xwe amade dibînî
 Nav cî de, dibistanê de, daristane de, destpêke de
 Kemasîyên wî û xwestinen xwe rêzke
 Dixwazî tazî bêhêle
 Dixwazî hevokên xwe bixemlîne
 Tenê bê deng, bê helvest nemîne
 Hundirê xwe talke
 Lavo, bê dengîya te, zer bûna te
 Min ditirsîne
 Dayîka tey bê welat
 Her roj made te yê tirş û xemgîr dibîne
 Bexê ber dilê min
 Ronahîya çavê min
 Serê xwe rake
 Ku rûyê te yê xweşik bibînim
 Bila dengê bayê biharê
 Hêşînîya xwezayê zexmîye ji te re bide
 Bê hêvî nebe
 Bêje, bibêje, şerm neke, netirse
 Vekirî û zelal be
 Lawo sedemên diltengîya xwe yek û yek rêzke
 Xemgîr nebe
 Mirov bi xwestinen xweş
 Mirov bi parêstina mafên xwe
 Kesî neêşîne û neşikîne
 Her gotinê, her namekê
 Xwestinan, kemasîyan navendan re dişîne
 Ye ku bixwaze rastîyan, xeletîyan dibîne
 Mirovê jar, neçar ji berpirsîyarîyan direve!
 Gulîyê hêcetan dihune

Lavo te jî hînkir
Jîyana me Kurdan de
Jan û dilxweşî hevalên hevûdu ne
Koçberî û nexweşî cêwî ne
Hevîyên xwe xurtke, bilind bike
Darê jîyanê av de, hişk neke
Lawo heta naha bi hezaran rûpel te xwendin
Binivisîne, binivisîne
Ji derd û kullan dûr bimîne
Famkirin ji hestên şîrîgî de, ceribandinan de zîl dide
Bi xeberdayîne jî digêşê
Lawo bo hezkirine
Bo rêzê
Bo naskirinê
Bo famkirinê
Bo hesretê
Bo tolê
Bo zarokên li kolanan mane
Bo birçîyan
Bo sêwîyan
Bo wendabûyîyan
Bo kesên bin zilmê de
Bo hêvîyan
Bo serketine binivisîne!
Tenê nemîne
Tenebûn mejo xwirabî dike
Çavikan dihelîne
Pênivîs meran re hevala herî mezine
Nameyên xwe bide ser sîngê xwe
Hemêzke, gelek caran bixwîne
Hezkirinên xwe, evînên xwe
Xwestinên xwe bîne ziman
Veşartî, sergirtî nehêle
Bila name bibin pîreyên nav gelan
Bike abîde encamên penaberî û şeran

Nameyên te bala bavên din jî bikişînin
 Zarok bê ber devik nemînin
 Lawo rastîye qebl bike
 Jîyane de herdem guhertin dibe
 Civat jî, em jî tên guhertin
 Gor dîtîna te guhertinik xirabe
 Tu dibêy “.. bavê min bûye bîyanî
 Ji min û birayê min dûr dimîne”
 Lawo diram pêsrên me bernadin
 Li welatê me zarok nav lingan de dipelixin
 Kurd ji demokrasîyê
 Ji mafên mirovatîyê bê xeberin
 Bê têkilîne, bê tendurîstîne
 Nav nexweşîyan de mane
 Ser rûyê dine tîk û tenê ne
 Gele bindest xwedî psikolojîyek xirabe
 Nav travmayên giran de maye
 Pêvîste yên fêmkar bersivên xurt amada bikin, bidin
 Em wekî gêlan bin lingan de nepelixin
 Yen ku paş kursîyan de
 Ber mikrofonan de xeber didin
 Gor xwe dixwazin civatê peş bixînin
 Lê belê gelek balkêşe
 Nikarin zarokên xwe perwerde bikin
 Ji berpîrsîyarîyan direvin!
 Kezeb, kezeb!!!..
 Çavên min korbin
 Belengaz ne xwedî wextin!
 Tenê bo xwestinên xwe dixebitin
 Bo wan zarok netîştin
 Lawo ditînên, nêzîkbûna bavê xwe de tu dikarî bigeşî
 Raman û tendurîstîya civata xwe
 Bavê te bin zordarîya dizên hespan de mezin bû
 Ku xûya, taybetmendîya zordaran bedena wî de cî vergirtîbe
 Şaş nebe

Gelek normale
 Ew encamek, rastîyek balkêşe
 Gorî li kuştîvanê, xwîniyê, zordarê xwe tere
 Lawo çîma tu digîrî?
 Bavê te nejîyaye
 Bê xemgîre, gelek rehetê
 Mînakên teybetî nabîne
 Kî dikare çînkên bin destîyê rabigir e?
 Loma Kurd nexweşin, zordarin, ji jîyanê aczin
 Lawo şexsîyetên Kurd nasbike
 Perwerdebûna wan li zordariya dagirkeran dûr negire
 Rind şîroveke, vekirî bîbîne
 Li hev çûne
 Tekilîya rehevaltîyê, bindestîye, zilimkarîye
 Dilnepêşawitînê baş fêmke
 Psikolojîya destgiran pir vekirîye
 Gorî li zordarê xwe terre
 Şexsîyetên ji xwe nebawer
 Şexsîyetên ne xurt û jar
 Şexsîyetên nîv zana
 Ku tayê hikumdarîye ket destên wan
 Navê wan dibî zorvan, xendikvan
 Dikarin li yen nezikên xwe dest pê bikin
 Pêş de bavên xwe darde dikin
 Kî dikare şûrên dev bi xwîn ji van dûrxin e?
 Ew yê ser xwe re jî gelek rêzdarin
 Bi hurmet heta nîvî serî xwarin
 Bê fêmkirin, bê mana gotinen polîtîk ji ber digirin
 Tiştên pêşketine li xwe dûr dikin
 Zanayan, dilxwazan ber xwe wekî çeper dibînin
 Dixwazin bibin her tişt
 Him mixtar, him jî serok vezir
 Moran li ser kaxizan bixwînin
 Xelkê bo xwe bixebtînin
 Lê berpirsiyariya zarokan!

Ji wî karî pir, pir dûrin
 Gelek sivik, be qîymet digirin
 Belengaz, bê xeberin
 Tiştên din re eleqe dibin
 Du navan de digerin
 Nexweşê kursîyan in
 Bîyanîyan ji xwe mezin û zana dibînin
 Heta ku bîyanî rûnin
 Bi hurmet ser pîya dimînin
 Nikarin pelixandina xwe
 Psikolojîya bindestîye xwe vêşêrînin
 Car caran dibin girtîye hinan
 Xwestin wan dike hêsûrên derxûnan
 Ew nav malan de jî xîrozên ser qirşanin
 Xwe cem Kurmancan bilind dibînin
 Lawo kendîrên psikolojîya bindestîyê bi rehetî û sivikatî
 Nayên birrîn, nayên berdan
 Hûn zarokên şer
 Hûn zarokên tunî nebûnan
 Dikarin bi nivisandinan, bi nameyan
 Xwe bigêhînin bavan
 Lawo ez dixwazim hûn sêwîyên bi bav û yen bê bav
 Bi her alîyî ve gelek jîr bibin
 Bê tirs rabin
 Bavên nîv azad û nîv zana rastkin
 Xwestevanên zarokan bila berpirsîyarîyên xwe fêmkînin
 Ya rast ew bavên îro
 Nikarin we perwerde bikin
 Ez ji wan kesan tiştêkî jî hêvî nakim
 Lawo xwe bi zanîne bixemlîne
 Kemasîyên, xeletîyên bavên Kurmanc ji bîrneke
 Gor jîyanê, gor xwestinan xwe amade bike
 Zarokên xwe bê hezkirin mezin neke
 Tîna bedena xwe bide wan
 Tam xweş, kêf xweş, bê kemasî girke

Lawo ez derdê mezinkirina sêwîyên bi bav dikişînim
Herdem tenê dimînim
Rehetîye nabînim
Jinên mala me roj nabînin
Barê tunebûnan, xemê dikişînin
Ez rêça dapîran dişopînim
Berdêla şerrên azadîyê de qîzên mala me
Herdem jinebî dimînin
Gotinên dapîra xwe mîna gahar ji xwe re digerînim
Dîroka malbata dê û bavê xwe vekirî dibînim
Barê dayikbûnê pir girane
Nikarim van berxên ber dilê xwe ji xwe veqetînim
Ji we dîr bimînim
Loma hemû berpirsîyarîyan hev re dimeşînim
Ji min biborin
Nikarim şûna bavê we bigirim
Rola wî bîlîzim
Bê xwestina min hûn bi kêmasîyan mezin dibin
Ew ê ew roj jî biborin
Serborîn, serpêhatin rêçan dêhêlinin
Dersên hîn kirinê diafrinin

Xanimê ez bêhesîyet nîn im

Bindestî û jan
Bindestî û hesîyet
Bindestî û hevcebuyîn
Bindestî û rev
Bindestî û penaberî
Xanimê tu berpirsîyara rexistina alîkarîya sosyalî
Berdêla peran dişixulî
Lê belê ne seroka dinêy
Xwe hember koçberan wekî sitîya cîhanê dibînî
Pîvanan pir teng digirî
Xwirabîya te tere dimîne
Ew çiqas poz bilind e
Dema dimeşe erdê dihejîne
Min û civata min nasnake, rastîyên me nizane
Kemasîya herî mezin, ji nezanbûna xwe venagere
Napirse, fêr nabe, tiştê herî xirab jî ew e
Xanima poz bilind bele ez Kurd im
Ji erda xwe revîyame, îro penaber im
Ji gel û welatê xwe dûr im
Rind bizane ne bê hesîyet û bê hestim
Gor bîryarên navnetewî, ji te alîkarîyê dixwazim
Tu jî bi wan firsendan bûyî xwedî kar
Nanê xwe derdixînî û yên dora xwe re nabî bar
Rengdare teye “yawera sosyalî
Ku te re zehmet nebe
Ku te re giran neyê
Ku wextê te beredayî neçe
Bipirse, xeber de, me li me naske
Meymenet li rû û rûçikê te nemaye
Hundirê te, ramana te der ve xuya ye
Nikarî wêşêrînî, êşkere ye
Çermê te ye qûrmiçî xwêrnexwazîya te nîşan dide

Tu xwe pir bilind û zana
 Min jî piçuk û nezan dibîni
 Gor welatê bin lingan dipîvîni
 Xanimê!!!
 Ew helwest min di revebirên dagirkeran de jî pir didîtin
 Loma ez çalakîyan bi rehetî şîrove dikim
 Xwedî ceribandîne me
 Li sêrkirina te ramana tey vêşartî dibînim
 Rabûn, rûniştuna te
 Pêt serhev avitina te
 Wan tîne bêrîya min
 Xanimê rind bizane min hesîyeta xwe nekirîye bazarê
 Min xwe nefirotiye
 Loma revîme
 Îro bê xanî û bê welati me
 Nav koçberan de me
 Bê xwestin, bê dil
 Ji welatê xwe, ji civata xwe dûr ketime
 Birîndarim, birîndarim
 Nikarim bifirim
 Bi hesreta civata xwe dinalim
 Tu bûy xewkar
 Ava şor li birînan dikê
 Bi xeberên giran wan hardikê
 Xanimê ez penaberim
 Gor nîzama navnetewan xwedî mafim
 Lê bele!!
 Mafê xwe ji bîyanîyan mezin dîtîne
 Jî te re nahêlim, nadim
 Ez jî gor xwe, gor civata xwe mirov im
 Ne ya bin linganim ez
 Çi heyfe îro ketime dest te
 Jina welatê azad xwelî li te be
 Tu ewrûpîy, qurebûna xwe li sipî bûna xwe digirî
 Kurdan nezan, belangaz, ne tişt dibîni

Radizê!
 Xewa kûr de mayî
 Ji dewlemendîya Mezopotamyayê bê xeberî
 Ewrûpîyan her tiştî dibînin
 Hin dakeve, ji jêr ve were!
 Her tişt ne pêşvaçûyîna teknîkiye
 Mirovatî li ku maye?
 Li welatê xwe belavbûna hestên mirovê
 Tenê mayinê
 Mirina kal û pîran nabînî
 Agir ketîye mala we
 Yên dozde salî derzîyen tevbûne, axuye li xwe didin
 Dê û bavên wan kesan li ku gevzdidin?
 Çima hevûdu berdidin?
 Şermnakin nav we rewşê de jî poz bilindin
 Xanimê tu xwe wekî ser leşker dibînî
 Egoyên xwe têr dikê
 Bi çavên qicik dîtîne sêr dikê
 Bi dengê hişk, bê hest pirsdikê
 Xanimê tu gor xwe qureyî, zanayî û bi edebî
 Bûyî pisporê şerra psikolojîk
 Ya rast baş alimîy!
 Dixwazî tiştên ku min li ber şer wêşartine
 Hestên ku min parastine
 Biqelişînî, belavbikî û bikujî
 Dinêya mina veşartî tev li hev kê
 Xanimê ez ji te re dibêjim
 Min zanîngah qedandîye
 Arî min bike
 Zimanê we hûkim
 Li malê bê şixul, tenê rûnenim
 Dest bi karê bikim
 Bikarim pêwîstîyên mala xwe bigirim
 Kêmasîyên zarokên xwe halkim
 Bo alîkarîyê derî bi derî negerim

Tu bi rûye xesûd, nekişandî û tirs
 Sêri min dikî
 Turê pirsên tal vedikî
 “Rast e!!
 Te xwendîye?
 Qey qîzên Kurdan dikarin bixwînin?
 Firsên de derketina der ve dibînin?
 Tiştên ku, rastîya ku heta îro min dît
 Jinên kurdan girtîyên, xadimên mêr û malanin
 Te re xwe zarokan tînîn
 Axur û goman dimalin
 Leşkerên mêran in
 Ji mafan bê xeber in
 Girtîyên civata, çanda feodale
 Xanimê ez hember bê rezîya te
 “Ya sebirî dikişînim
 Tiştên herî sivik, erzan jî
 Tu ji me re, min re zêde dibîni
 Xwe ji me mezintirîn dihesibîni
 Hember xeberdayîna min
 Hember zanabûna min
 Hember xwe bawerîya min
 Hember tekoşîna min
 Şaşdibî
 Bi pexîlî, bê deng dimîni
 Gotinên te li min pir giran tên
 Ez teslîmî dagirkeran nebûm
 Qey tu yê bi alîkarîya sosyal min hêsîr bigirî?
 Bila mirov nîv birçî bîmîne
 Bê welat û bê azadî nemîne
 Qehra we hemwelatîyên vanderan pir girane
 Nayên kişandin
 Rewş pêrîşane
 Tu dikarî jîyanê, hezkirine, bi xeberên axu av dê
 Lê belê, nikarî zê de bilind baz de

Feraseta te bellîye!
 Ji xeberdayina te eşkereye
 Di wan welatan de
 Bi şerrê teybetî gelek penaber nexweş ketin
 Polîsan ew teslîmî doxtorên timarxanan kirin
 Tu bi zanabûn kemînan datînî
 Kurdê belangaz neyartîya te
 Nedilxwazîya te nabîne
 Ya rast ser navê berpirsyarên xwe tu neçîrvanî
 Bi şerre psikolojîk meran dêxinî
 Naxwazî Kurdek jî li vi re zana be
 Dewlemendîya welatê xwe ji ya vir re bizeliqîne
 Çavên xwe veke dora xwe bibîne
 Xanimê tu çixa poz bilindî
 Lê belê!!..
 Ya raste rast ez we fisende nadim te
 Tu nikarî min bipelixînî
 Bi hestên nijadperestîyê keyfxweşbî
 Serê xwe ber te natevînim
 Qet, qet xwe ji te kêmtir nabînim
 Salên te li ser wî kursîyî borîne
 Dinê pir mezine
 Bi çawên heznekirî, dilê cemidî
 Tu xwe çi dihesîbînî?
 Herkes gor xwe xwedîye giranîkêye
 Keç û lawê malbatekêye
 Bav û kal
 Dê û dapîrên me re nemîne
 Em bê war, bê azadî hîştin
 Tu kîy ku xwe ji me mezintir bibînî?
 Tîrên xirab bavêjî
 Gotinên giran biweşînî
 Jina nezan, jî dinê, jî çandan bê xeberî!
 De were aciz nebe!
 Mîrov çawa ku dikare ji xemgîrîyê dûr bimîne?

Xanima lêv şîllan
Nenîg qeremix
Çiçik lesar
Kurdên nexwendevan, nezan, kêmbîne
Bi xirabî dipelixîne
Belê por zerê belê!..
Penaberên me hember te xwêdan didin
Îşlîgên xwe bişkov dikan
Nikarin xeber bidin
Bir rêz û tirs ser pîya dimînin
Mîna leşkerên artêşê di rawesta û amadeyî de dimînin
Zimanên wan zaha dibin
Rewşa ve jî di nav lerzanê de dimînin
Şerm dikan
Serên xwe ber xwe de berdidin
Didanên wan li hev dikevin
Nema ku di xwe de mîze berdin
Histîye xwe xwardikin, badidin
Nizanin bersivên te bidin
Nikarin hember te derkevin
Ji mafên xweyên navnetewî jî bê xeberin
Mîna zindîyên çavpêçandî digerin
Daraxên wan te re derîyên rehetîyê vedikin
Kursîyên kenê çêdikan
Xanimê tu egoyên xwe têrbûnî dikê
Dem dema teye
Kenne xwe bi wan bikê
Ne alimîye, hûnebûye!
Xeber dayîna min
Kenne min, maf xwestina min
Li mafên xwedî derketina min
Te pir aciz
Rûye te sor û sipî dike
Dile kevir lez dişixule
Pişa pîr re têra xwe xwîne rêdike

Tu dixwazî çeperan daynî pêş min
 Hestê tey nîjadperestî
 Jina zana û xwe bawer qebûl nake
 Ez ku wî welatî, we civatê nasnekim
 Ziman hînekim
 Wekî Kurdên din ji xwe re qaşîkîkî çêkim
 Xwe nav de bi cî bikim
 Tu yê kêf xweşî bî
 Xanimê bila dilê te nemîne
 Hêrs nekeve
 Sêri qusira min neke
 Ez xwe ji te piçuktirîn nabînim
 Tu bi psikolojîya dagirkeran dijî
 Xwe zana û mezin dîbînî
 Bizane ku keça Kurd ji te şûnvetir namînî
 Xwe ji te kêmtirîn nabînî
 Te şexsîyeta min fêmkir
 Loma sor dibî!
 Devê te nav kefê de dîmînî
 Belê min rind hînkirîye
 Azadîya şexsî gelek caran bê mane dîmîne
 Mirov xwe parçeyê koma xwe dibîne
 Hember bê rêzan, bê hurmetan, poz bilindan
 Nikare bê deng be
 Bê helvest bimîne
 Pêvîste em penaber dîroka ewrûpîyên
 Diz û şelandvanan
 Nû ve ji berçavan ve derbaz bikin
 Gor çekên wan xwe nûkin
 Bi hemû hacetan hesîyata xwe biparezin
 Berdêla tiştên piçuk
 Mirovên bi qedir û qîymet ji nezan re pêşkêş nekin
 Îro bê dil, bê xwestin koçberinê
 Her roj encamên sirgunê dibînînê

Îlûh hêlîya welatê min

Îlûh bi çi deng da?
Îlûh çiton mezin bû?
Kengê hat naskirin?
Îlûh li kuderêye?
Îlûh nav Ferqîn - Kerceuz û çîyan de
Erdekî pane
Cîyê cutkirine, dexil û fêkîyane
Çavîyen neftê li çîyayên dorê teqîyan
Petrol tê karanîn
Loma hevay bajêr bi bîn û girane
Rêvebirên Angorê navê kurdî guherîne
Îro nav Batman e
Ew bajarê ku bin tava gulanê de
Bi rengê zêrîn dibiriqê
Bi hêşinî û sipitîya pembu vediguhere
Bi zerbûna titune şewl dide
Germayîya deştê û bîna neftê
Jîyanê lê girandike
Mirov nikare bi rehetî nefesê bigire û bide
Çûçika deştê xwe bin sîya darê re diparêze
Peran ranagire, berdide
Germî koçeran ji bajêr dûrdike
Hêla zozanan ve rêdike
Salên dawîye de mirov, malbat zêde bûn
Ser zevîyên dexil beton û hesin tîk bûn
Ji encamên kîmyevî bexçeyên fêkî û rêzan xirab bûn
Qey koça ber bi bajêr bi dil bû?
Gundî û koçer bê xastek hatibûn
Bê plan û bê hazirî bajarik ava dibû
Gundî jî ji ber encamên şer revîbûn
Bajêr giranîya, zêdebûna mirovan ranedigirt
Kolan bûbûn kolanen gundan

Rêvî nav virikê de diman
 Nav bajarê neft û dewlemendîye de
 Helikê ve teknoloji
 Helikê ve paşvamayîn cîrane hevûdubûn
 Dagirkeran neft derdixistin
 Tendurîstîya Batmanîyan xirabdikirin
 Bi lûleyan dû hildavêtin
 Berpirsyan behrem gor pîvanan parzûnedikirin
 Niştecîyan encamên kîmyevî nedizaniyan
 Armanc fêmnedikirin
 Navika bajêr de rojînga dirêj
 Wekî cinavirikî hustî rast û deş bi pêt
 Xurtîya xwe îşan dida
 Westandin nedizaniya
 Pêt dida ser pêtan
 Mij belav dibû ji dora rojîngan
 Rêvebirên bajêr cîyên kêfxweşîyê bi betonan dor kirin
 Hesin jî pêva kirin
 Kurd jê dûr digirtin
 Bawêrîya wan bi Kurmancan nedihat
 Kargehan de bîyanî dişixulandin
 Ew bi nefta kurdan xwedî hêz dibûn
 Qey nav “dizekî nebûn?”
 Batmanîyan ji alîyekî ve şervan amade kirin
 Hêla din ve bi meşan xwestinên xwe bang dikirin
 Nerazîbûnên xwe nîşandidan
 Ramanên demokratik bidengdixistin
 Newroza nuht û duduyan de erd hêjandin
 Bi hezeran alên rengîn rakirin
 Kal û pîren 80 salî edet û tore berdand
 Milên gencan de govend girtin
 Destmalên sê rengîn badikirin
 Pêşvaçûyîna gel rêvebirên Angorê tirsandin
 Ew bi lez û bez dora derxunan dan civandin
 Wan bîryara kuştin û revandina welatparêzan da bûn

Projeyên tunekirine, pelixandine, çavtirsandine awabûbûn
 Batmanî nav evrên wendakirinê de mabûn
 Yên Angorê xwînxwarên pispor şandin bajêr
 Nuht û yêkê ve dest bi qirkirine kirin
 Navê vî bajarî bi kuştin, revandin û wendabûna
 Kurmancan deng da
 Ew deng her diçû zêde dibû
 Roj bê mirin û kuştin derbaz nedibûn
 Hawara şînê nav mal û kolanan de belav bûbû
 Dêle gura serok vezir bi tillîya xwe bajar ser nexşê de nîşanî dabû
 Sonda tevanbarkirina xêrxwazan xwaribû
 Yên ku li ber destên wê mîna demên borî
 Qirkirina Kurmancan re amadebûn
 Bi hezeran mirov hatin wendakirin
 Sedan hatin qetilkirin
 Armanc çavên gel tîrsandî bû
 Dixwestin Kurdan ji arteş û enîye dûr bixînin
 Şaxên zindî bifirînin
 Batmanîyandi nav wê rewşê de jî
 Berxwedanvan amade dikirin
 Ewrên tirse bi mij ve seranserên bajêr hemezkin
 Êwaran dayik û jinan bi gîrî, bi histêran
 Bi lerezandina tirsê derîyên kozkirî vedikirin
 Dema bejnên mêrên malê didîtin
 “Xwade şukur
 Îro jî hûn vegeerî malê” digotin
 Batman bajarekî bijartî bû
 Loma bi sedan jinebî
 Bi hezeran sêwî
 Gelek zêde dayik û bavên dil şewitî şûn ve mabûn
 Tirs û xof li rêyan, kortan cî bûbûn
 Dûmanên çekên merî kuj belavdibûn
 Roj ku xwatir dixwest, tarî diket
 Xwînxwar, nêçîrvanên zindîyan li serê kolanan amade dibûn
 Kuştekar, xwînî tîn zanîn

Heta îro hesab nahatin dayîn
 Em kêr nayên
 Xelkê em kuştin
 Xelkê em revandin
 Ew jan û êş ne besbûn
 Destên nav xwîna me de bi rehetî
 Bê tengasî xwe şuştin
 Ser kursîyan, hember koman rûniştin
 Kesi berdêl nepirsîn
 Şervanên kurdan şerrê bi çekdarî sekinandin
 Qîzan derîyê vebijarkê wenda kirin
 Gel bi xwe bû kujere xwe
 Zerîyên meyê xezal
 Jinen meyê bûk û azeb
 Dest pê kirin bixwe bîryara mirina xwe dan
 Weris, kendîr, axu, derman bin destên wan de bûn
 Gor pîvanên wan maneya jîyanê nemabûn
 Çima ew naxwazin bijîn?
 Çima ew xwe dikujin?
 Çima ew hez jî jîyane nakin?
 Herkes gor xwe şîrovan dike
 Kî, çend kes bi rastî pirsgirekan dizane?
 Sedemên xwestina mirinan fêmdike?
 Rojnemevan, nîvîskar, polîtîkvan, civaknas
 Pir dûr ve disekin
 Gor ditînen xwe dibêjin
 Sebeban yek û yek dibijêrin
 Bîyanî, pisporên şerran şîrovan dikin
 Qey xatun turên derd û birînan vedikin?
 Ew bi hêrsan, deng nakin
 Nikarin xwestekên xwe bêjin, şerm dikin!
 Mirovên ku civata girtî
 Mirovê ku civata nav şer de
 Mirovê ku civata birçî
 Mirovê ku civata bin darê zorê de bi nezikî nasnake

Wan re yek nejê
 Nikare dîtînen çareserîyê bejê
 Sebebên kûr û sergirtî rêz ke
 Batman bi kuştinan, bi wendabûyan
 Serhildanan dihate naskirin
 We dawîyê jî mijar guherî
 Bi xwe kuştina xatunan te şîrovekirin
 Hêrs, nerehetî, stres li vî bajarî dûr nakevî
 Xwe di nav de bi cîh kirine û diparêzin
 Çima xanim û xwe kuştin?
 Çima ew dimînin be moral û bê hezkirin?
 Alîyekî ve encamên şerrê giran
 Alîyekî ve bê azadî
 Alîyekî ve tunînebûn, feqîrî
 Alîyekî ve di medyayê de dîtîna jîyanên xweş û rengîn
 Alîyekî ve civata girtî
 Alîyekî ve malên bê rizgarî
 Alîyê din ve rastîya herî giran
 Bê nasname mayîn
 Loma dawîye de bi rehetî te bê hêvîbûn û mirin
 Dora wan bi neyînîtiyan, nebaşîyan hatîye girtin
 Dagirker û civat nahêlin
 Xatun tevî jîyana civakî bibin
 Eî dîtînen ne xerxwaz, kevneperestî li dora wan dihunin
 Çeper amade kirine rîyan digirin
 Pirsên, tengasîyên komalayetî qîz û jinan aciz dikin
 Wan ji jîyanê bi rehetî dûr dixinin
 Nîrx her alîyî ve ava sar di ser wan de berdidin
 Ku peşîya xwestina tev li bûyina jîyana sosyal hat girtin
 Mal ji wan re dibin girtîgeh
 Nav de dibayîcin, dixendiqin
 Tengavîbûn û sendromên wan nayên dîtîn
 Xwe dikujin!
 Bi kuştina xwe
 Westandina, bê hal mayîna, bê moralîya civakî

Deprasyona giran û belavbûyî
 Felaketa dawî nîşandidin
 Ew bêhnçikandîbûn, bêhnçikandine
 Ji bav, bira, kalik û apên wan re digotin
 Hûn jî weki dê û dapîran nazîyan bikin!
 Tenê pîvanên nav malan bibînin
 Dev ji yên bîyanî berdin
 Ew ê qîz û jin çibkin?
 Li der ve hewayeki bêhnçikandî
 Mal da bêfemî
 Dagirker, civat, yen malê hev re wan tengav dikin
 Rê nadin, nahêlin jin tevî jîyana civakî bibin
 Ew weki çûçikên qefesêdane
 Edetên feodal ser ban û bin şemugên malan de mane
 Dorên hustinên xaniyan xemilandine
 Pêvîste xanimên Kurmanc bin darê zorê de nemînin
 Mafên xwe bibînin
 Dixwazin bixwînin
 Dixwazin bialimin
 Dixwazin dinê naskin
 Dixwazin xwedî şexsîyetbin
 Dixwazin gor dilê xwe xwestîyê xwe bibêjêrin
 Dixwazin wekî jinen dinê bigerin, seyranan bikin
 Dixwazin hezbikin
 Dixwazin bi xwestinên xwe bîryara zewacan bidin
 Dixwazin xwedîye mafê xeberdayîne bin
 Dixwazin xwedîye ked û aborîya xwe bin
 Dixwazin bibijerin, bigirin, xwekin
 Belê, belê!
 Dixwazin, dixwazin, dixwazin
 Wekî herkesî, her mafdarî
 Ew nikarin derkevin ser banan
 Ew nikarin gav bavêjin ber derîyan
 Ew nikarin herin bazar û sukan
 Civat, cîran, malbat bi xeberan

Bi çavên pirsvan wan aciz û diltirs dikin
 Rêya tengavîyên rihi, psikolojîk vedikin
 Xatun ew ê ji lefzên “namisî û “şerefî ê çiton hezkin?
 Qîmetên wan lefzan pir sivikin
 Bi xeletî tên şîrove kirin
 Namis jî, şeref jî, rûmet jî bin lingandane
 Xêlik Kurmanc vê rastîyê nabînin
 Naxwazin bibînin
 Dixwazin ji berpîrsîyarîya van tiştan dûr bimînin
 Berên xwe didin hêla xatunan ji wan re di şer de ne
 Ew pêyv jî barên giranine
 Kurmanc xwe ji van dûr digirin
 Ew xatunên ku xwe dikujin
 Ji bin barana lêxistina mezin û mêran
 Ew ji keleka baburuskan
 Ew ji nav qefesên ji toran hatina peydakirin
 Ew ji bê şexsîyet mayîne
 Ew ji feqîrîye xelas nabin
 Loma bi dil mirinê re, tîrbê re amade dibin
 Bi gîrî, bi çavên helm, radibin, rûdinin
 Li malbatê, li civate sudikevin, dianirin
 Bê deng dimînin, xeber nadin
 Kevnparêzî, lefzên paşketî wan dibayîcîn in
 Vezelana civakî
 Vezelana çandî
 Bedenên wan dikin zevîyên hêrsdarîye
 Dinê te guhertin
 Encama şer de gundî bûn nişteçîyen bajaran
 Gênc li dora xwe dinerin
 Televîzyonan de dinêya dervayî malên xwe dibînin
 Li xwe, li nasnameya xwe digerin
 Ew lêgervanin
 Pirs, zanabûn, ditîn, ji hev kirin
 Rîvayetên vala belav û xirabe kirin
 Xaniman hember ahendarîyê devên xwe vekirin

Gotin û xwestinen wan ji alîyê mezinan ve nehate parêstin
 Qet qebul nekirin
 Xwedîyên mejoyên kevn
 Çikên guhertine nedîtin
 Nedixwestin rastîyan qebûlbikin
 Bi lefzên giran nûjîne re heqaret, dijûnî barandin
 Darên zorê ceribandin
 Weki berê!
 Xwasîtî, xezurtî, tîtî, mêritî, bavîtî, biratî, dêtî kirin
 Felaketa îro re derî vekirin
 Bi nezanîya xwe erd kolandin
 Tengasiyên ber bervekirîyê, komalatîye nehatin ditîn
 Çûçikên di qefesan de nekarîyan ji civata mezin re
 Dora xwe re tekilîyên mirovetîyê yên rojane daynin
 Xwestin û dilên xwe vekin
 Her tengavbûn, her tengavbûn
 Fetisîn, fetisîn!
 Ew weki mirov nehatin ditîn
 Li gundan dûçûn nav zevîyan
 Li gundan dûçûn nav rêzan
 Li gundan dûçûn ser kanîyan
 Li gundan dûçûn qeft kirina gîyan
 Li gundan dûçûn bêrî û kêrîyê
 Xwedî erd û têkilî bûn
 Xanimên gund û konan
 Şîrikên derdên hevûdu bûn
 Parvakirin hebû
 Ger qedexe nebû
 Ew gor jîyanên berê, demên borî
 Nav bajêr de girtîmabûn
 Loma ji alîyê tenduristîye ve tev li hev bûbûn
 Weki kesên zerzele borandî
 Tenduristîyên rihî lerzîyabûn
 Hest, tam wendakiribûn
 Wan bîrya mal, kon û gunden xwe

Pez û zozanên xwe dikir
 Di televîzyone de çem, çandin didîtin
 Xwe wekî ku çûçikên di nav hêkê de dihesibandin
 Civatê, malbatan nedihîştin ew qaşikan bişkînin
 Bi ferên bedenên xwe derkevin
 Bi benîştê edet û toran şûnên qelişî dizeliqandin
 Xatunan dixwestin ronahîya mirovetîyê bibînin
 Bin teyrokên zanîne de bimînin
 Ew xwestek ji wan re zêde dihat dîtin
 Bi lûleyên zordarîyê çavikên jîyanên wan dimîtin
 Navê jîyana girtî “namûs, şeref, xwe parastinî” bû
 Lêdan, xurtbûna êrîşker, xeberên giran her roj zêdetir dibûn
 Barên herî giran jî rêziken dîni bûn
 Serîyên kufik girtî çeperên xwe ji kûr ve vedabûn
 Lefzên rê û rêzikan devên paşverûyan de kêm nedibûn
 Civatekî qaydepest
 Civatek birçî
 Civatek paşvamayî
 Civatek bindest
 Civatek nexweş
 Civatek çav girtî
 Derî ji qaydeyan ve jîyan pir zehmet bû
 Xanim bê bawerî û dilbiguman bûn
 Kî ji wan re bibawerî û hêzkirî bû?
 Ne civat, ne jî malbat
 Bawerîyên ku hebûn?
 Salên dawîye de çêbûbûn
 Dagirkeran bi êrîşen hovane ew jî zû ve şevitandibûn
 Xatun ji her hêla ve pelixandibûn
 Alîyekî ve dagirker, alîyekî ve malbat û civat
 Hember komelayetîye weki sûra ji hêsin bûn
 Dadîya civakî qet tunebû
 Zanîsta civakî ji wan pir durbû
 Ewlatîya civatî?
 Wan ew nav nebîhîstîbûn

Xaniye komalî, sîgorteya civakî, alîkarîya civakî?
 Ew lefz, peyiv jî çi bûn?
 Ji Kurdan, ji gelê girtî û bindest bîyanî mabûn
 Rojnamevano ji min nepirse!
 Nebêje çima xatunên Kurmancan xwe dukujin?
 Qey pirsgirek, qey sedem yekin û dudu ne?
 Gor te mirov çima tama jîyanê wenda dike?
 Navbera çanda we û ya çanda me de ferq zêdene
 Di welatê min de, ne tene li Batman ê
 Li hemû bajaran rewş xirabe bûye
 Xatun nav jan û êşêdaye
 Dixwazin li derd û kulan xelasbin
 Bedenên wan yên fîzîkî jî nexweş neketine
 Hêvîyen xwe wendakirine
 Bê alîkarî xwestin, bê keser mane
 Loma biryara kuştina xwe dane
 Qey tu dibê jî navê we rewşê jîyane?
 Ya rastî li jîyanê pir, pir durine
 Ew her se'et, her roj dimirin
 Pirsgirek pirin, kûrin!
 Çavkanîyen tengasîyan weki Ararat ê bilindin
 Xatun ji jîyana der ve, ji civate hatine qetandin
 Bi êdeten olî, civakî hatine dor pêçandin
 Bi şerman tên mezinkirin
 Gelê min xizmetkarên, girtîyan amade dike
 Wê rewşê jî "bi perwerde û edebî" bi nav dike
 Zikên xatunan de tirs û hember derketina tirsan şer dikin
 Li welatê min hezkirin ji zû ve hatîye qedexekirin
 Kalik, bav, bira, ap, mêr li ser wan bedenên karmendin
 Xanimên me wekî çerm reşikên ku
 Li erda Emerîkîyan de şixulvanbûn
 Tene dizanin xwestinan bîmin cî û bixebitin
 Mirin!
 Ez wê biryara wan şîrove dikim
 Qet zêde nabînim

Wan suçdar nakim
 Ez bawerim ew kes pir xurtin!
 Ku xurt nebûna
 Nedikarîyan bîryara xwe kuştine jî bidîna
 Şerîtan bikin hustîyên xwe, xwe dardakin
 Rojnamevano!
 Jîyana gelê min, xatunên welatê min pir erzan e
 Xaniman dest bi xwe kuştine kirin
 Civat bi nû ve çavên xwe vedike, pirsan dike
 Zordarê malê difikre, rojnemevan dinivîsîne
 Nivîskar dibîne
 Civaknas xeber dide, pisporê rihi şîrovan dike
 Kom û kuflet çalekîya xatunê qebl nake!
 “Çima, çiton, bi kîjan desture?
 Xatuna Kurmanc çiton dikare bi serê xwe bîryarê bigire?
 Xwe dardake, bikuje!
 Kuştina xanimê mafê mêrên malê ye!
 Xatun nikare bedena xwe bin erdbike
 Gor şerîyate mêrê malê wan şixulan, gorî sucê xatunan pêktine
 Ew edet û toreyên Erabanê
 Bi rêya dîn nav me de kon vedane
 Rojnamevano!
 Ya ku janan, xirabîyan, zoran, tengasîyan dibîne
 Bîryara mirine digire, ji mirinê qet natirse
 Ew bi xwestina xwe hevrane, dîtîna kesî jî napirse
 Li welatê min xanim bê qedr û qîymete
 Loma tayê jîyanê bi rehetî diqete
 Berpîrsîyarên mirinan naxwazin rastîyan bibînin
 Vekirî xeber bidin
 Her roj hêjmarên xwe yê kujeran zêde dibin
 Li bakur jin xwe dikujin
 Li beşî başur jî mêr xwe kujerin
 Berpîrsîyarên komelan, rêkxistinan, partîyan bê dengîn
 Nêr gor edetên dînî û aşîretan çalekvanin
 Kanunên bi devîkî ser axa me diborin

Yên nivisandî cîh nagirin
 Dagirker bi her rengî xwedî gotin û pêyvdarin
 Guhan dibirin
 Pozan jêdikin
 Li ser bedenên xatunan bombedaran dikin guleyan valadikin
 Ejmar geştîye hezeran
 Bê akil gor xwe namûsan paqijdikin
 Rastî min zêde deşînin, bê hal dikin
 Caran bin barên xemgîrîyê de nikarim ji şûna xwe rabim
 Rojnemevano!
 Tu dizanî xanima kurd bi xwe kuştine bersiva çi dide?
 Bersiva bê welat mayîne
 Bersiva bê navîye
 Bersiva ne serbilind bûne
 Bersiva hîçayî ye
 Bersiva tunîne kirine
 Bersiva tunîne hesab kirine
 Bersiva hîçperestî ye
 Wan sebebên xanimên Kurmanc qehirandin
 Ew gelek zêde hersketin
 Jîyanên xwe de, tene mafên mirinê
 Bi bîryarên xwe xebitandin
 Kes naxwaze pîrsgirekan bibîne
 Berdevkê dagirkeran ji melan û şêxan alîkarîye dixwaze
 Tillîyen xwe dora pîrsan dizivîne
 Çavan li cîyên bê alaqe digêrîne
 Li welate min bi dehan sale jan tê afirandin
 Pîrsgirek bi mehan ji hole ranabin
 Dagirker û rojnamevan li mirîyan buxtanan, iftiran dikin
 Wan bi “bê namustîyê” bi nav dikin
 Bi leşker û polîsan re ketine têkilîya cînsî ve talanbar dikin
 Çi nabên, çi nanivîsînin?
 Ew hevokên berdevkîne
 “Xatunên kurdan bi polis û zabitên me re dikevin têkilîyan
 Dixwazin bigeşin jîyanên xweş û rengîn

Loma lez dikin, dibeziîn
 Bîna peran dikişînin
 Dixwazin li Batmanê herin, dûr bimînin
 Zilamên me jî ji wan re tekilîyan datînin
 Radizên, lê belê nazewicin
 Malbat û civat bi çavên xirabe li wan dinerin
 Ya ku qîzbûna xwe wendakirîye!
 Nav civata Kurdan de nayê qebulkirinê
 Ne keçikin loma xwe dikujin”
 Rojnamevano!
 Xwestina bedenên nay zêft kirin
 Gelek normale, zindî têkilîya cîsnê digerin
 Ew jî bedenê re pêvîste wekî xwarin
 Çima bes alîyek, bes xatun tenê tenê suçdar kirin
 Herdem dar û ber li ser wan dibarin
 Bi gor recmê tîn binerd kirin
 Şerê teybetî, psikolojîk dom dike, doxtor mirîyan dibîne
 Bi dengê bilind, qîzbûna wan yê dora xwe re dengdike
 Halê malbatan û tesîra şîrovan fêm dike
 Pêşîya paşgotinan digire
 De were wan baran rabigire!
 Li Batmanê gelek xaniman xwe kuştin
 Bi neyartîya xwe li hember wan çalakîyên serbixwe jî bilind kirin
 Le belê gelek bê heyisîyetîye
 Dixwaze xwîn û qillêra destên xwe bi meyîtê xatunan paqijbike
 Dem hatîye guhertin
 Nikarî kesî bixwapîne, qanbike
 Heta ku sebeb ji holê neyên rakirin
 Xwekuştin dom dike
 Ew rastîyeke
 Yê birçî berîya têran bîna nîn digire
 Xanima Kurmanc li xwe digere
 Dorbandan diqetîne
 Berdêl ku mirin be
 Xêrhatîye, ser serane

Kîjan xatun rinde û tê xwestin

Jina rindik
Yan ya bîaqil û di hedê xwe de
Jina bejn dirêj
Yan ya qutik
Jina çil kezî
Yan ya por birrî
Jina ser û çav dorpêç kirî
Yan ya serî vekirî
Jina dest hinnekirî
Yan ya boyexkirî
Jina xwedi aborîya azad
Yan ya ku bi mêr ve giredayî
Jina zana, şîroveger
Yan ya ji dinê bêxeber
Jina mafdar
Yan teslîmkar
Gor şexsîyetan mijar û xwestin tên guhertin
Hin jina rindik û boyaxkirî
Hin ya bi çil kezî û serî girtî hildibijêrin
Kî, kîjan mêr li jinên baqil digerin?
Tenîştî wê de şûna xwe digirin?
Sedan nuhd lê dûr disekinin
Wê bo jinbûna malê naxwazin
Tenê bo tam girtinê nêzik dibin
Jê sûd werdigirin
Rastî mêr li jinên rindik, şoret digerin
Ji ya aqildar ji dûr direvin!
Jina xwe çê dîke
Jina bedew wekî berfa sîse
Jina delal mîna bûka ser çelete
Dayne tenîştî xwe
Bigire bin bandora xwe

Çav û zik têrke
 Hustî û zendan bi lajwerdan tijîke
 Mêr bi canbazî wê dixapîne
 Ew dengê xwe dernaxwîne
 Çima dengke?
 Hest têr bûne!
 Guhdarvanîya xwestinan, xwestekan dike
 Dîyarîyên bo şexsîyet, can sitandinê nabîne
 Nizane şîrovan bike
 Xwelî li serê wê be
 Gor xwe!
 Xwe bi bext dibîne
 Di nav der û dorên xwe de bi hewayek bilind
 Serê xwe vedigerîne
 Çar alîyî ve diçerixîne
 Bi gavên xwe dibêje; “Ezim!”
 Xwedîyê hezkirinê û bi hêzim
 Jina bîaqil
 Jina xwedî bîryar
 Jina hezkirinê pars nake
 Jina doza wekhevîyê dike
 Jina demokrasîyê nav malê de divê
 Jina difînên xwe de bi xeter nay xwestin
 Mêr naxwazin yên welê bibînin
 Tenişta wan de bimînin
 Ji wan re yêk karêkî bikin
 Ji wan ditirsin!
 Ew jin çiqas jî rişdik be
 Bejn sîpîndar û pişt zirav be
 Çiçik û tilor gir be
 Weki modelên vîtrînan nuhd, şêşt, nuhd be
 Mêr bi zanabûn lê dûr disekinin
 Naxwazin nav atmosferikê de cem hevûdu bimînin
 Bo nêzik nebûnê hêcetan pêyda dikin
 Sebeban dibînin

Dixwazin û dibêjin
 “Jin bila bo me xwe bixemlînin
 Dil ji me kesekî, tiştêkî nebînin
 Hemû ji hev re yên me bin
 Ji bê dengîye hezkin
 Pirsgirekan dernexînin
 Zik û çavên me têrkin”
 Ew mêr bi xeletên sivik û biçûk
 Jinan nav mistên xwe de digerînin
 Çavan digirin, dixwapînin
 Niviskarekî Kurmanc re xeber didim
 Nîkaş berdevame
 Min di derheqa jinan da dîtûnên wî pirsîn
 Be deng ma!
 Paşê, min re vekirî bersiv da
 “Ez ji jina baqil hez nakim
 Çima serê xwe re derdan amade kim?
 Ya çav venebûyî, heqneparast re dom dikim
 Gelekî rehetim”
 Dibêjim bi kerema xwe
 Wekî niviskarekî, rewşenbîrekî
 Ser hemû rengdêran mîna mêrekî Kurmanc
 Pêşanîyên, xwestinên xwe rêzke
 Ew, serê xwe ber xwe de berdide
 Bersivên min dide
 “Yêkemîn; rindî û zayendî
 Duemîn ; girêdanî
 Sêyemîn; malê re sedeqat, mal çêkirî
 Çaremîn; bizane kêfê bigire, bide kenandin, kêfxweşî
 Pêncemîn; ji xwe bawerî
 Şeşemîn; biakilî “
 Dibêm rewşenbîre Kurmanc
 Niviskarê niviskar nasnekirî!
 Azadî û demokrasî tamnekirî
 Herî zêde ji çi ditirsî?

Sêri der ve dike!.Hêdi hêdî vedigere;
 “Jina ku zêde ji xwe bawere, ramanên xwe de bi israre
 Çanda kal û pîran rexne dike, vebijarke, şewlê dide, jor ve dinêre
 Çan da pederşahî pîn dike, mirov dikare ji wê xanimê hezke?”
 Belê, belê Kurmanco belê
 Nav me de, nav her dû cisan de firsenda wekhevîyê tune
 Hatîn, mal û milk neyêksanîyê xwedî dike
 Rêya zilmê, wekhevnebûnê vedike
 Li dinê em ji we zêde dişixulin
 Gor xebata xwe, ji hatina dine
 Sedan yêk jî xwedî nin in
 Jina biaqil pirsan, qezîyan, rexnan dike
 Mafê xwe dizane, diparêze
 Xwe mîna milk nake û nabîne
 Nayle mêr bo derbazbûnê, bilindbûnê pêlêke
 Ji berhemên keda xwe xwedî derdikeve
 Gelek normale!
 Ye ku yeksanîyê, tama wekhevîyê nezane
 Ji jina biaqil diqarê, dirreve
 Te ji xwe re xadimik dîtîye
 Ew malê paqij dike, zarokan xwedî dike
 Kêmasîyan ji holê radike
 Der ve jî dişixule, karkerekî bar girane
 Xwarina te, çaya te li ber te amadeye
 Dem namîne ku ew porê xwe şeke
 Ser keda wê navê te niviskarê mezine
 Revşek pir, pir rehetê, heyanî ku xwedî xadim bî
 Ji rehetîya mala xwe dûr nabî. Ne welê!!
 Jîyana wêya têtîbetîye, bila kes xwe tevlê neke
 Xanima ku xwe bi navê te pêmijulî dike
 Nav gêjgerînekêdaye
 Rast kî wê, navê wê kedri jê nasdike?
 Kedxwarek ser ked û heda wê bilind dibe!
 Ew ji pozîsyona bê xebere
 Fermo! Têra xwe bixebtîne!?.

Ez barvana evînan

Min bîrya hezkirine kirîye
Çend hîv û tav derbaz bûn
Hevokên evînîyê nepijiqîyan dora min
Kîne, çine delalên ber dilê min?
Evîna dêtiye û du gogercînên ronahîyên çavên min
Min gelek jana evînan kişand
Bûbûm, bûm barvanê evînîyan
Hember derketin, hêrs ketin, qebul nekirin
Tirs a wendakirina evînan
Li çavên min dihat xwendin
Navê evînan kêsikên pîroz de kozkirî bûn
Lê van xwe nedilivandin
Gor perwerda civakî şerm bû evînî, qedexê bûn
Min dixwest ser sîngê şevan rakevim
Bi pêgirtina ronahîya evînan rabim
Dema dinê diket xewa germ bûnê
Nav konên zik dirrî de
Bi evînên re yêk xwe vêşêrînim
Pîvokan ku zîl dan
Ji xevnên rojan, ji giranîya tezî bûnê dûrbim
Bi sivikî hişarbim
Her dem lêkolîvan, her dem lêger bûm
Ji hûnkirinê têr nedibûm
Ez lêgerik im!
Nikarim di paş ve vegerim
Dixwazim her pêş ve herim
Her hatim guhertin, her gerîyam
Her dûr ve sêrker bûm
Bi der û dora xwe têr nebûm
Min gelek jana û derdê hezkirinê, hezkirinan kişand
Ez dibêjim girtiyê evînan
Ne bi evînî

Ne bê evînî
 Herdu sozdaran jî ez êşandim
 Wan ji min berdêl dixwestin
 Berdêlên hezkirin ê!
 Pir giran baha ne, nayên pîvanê
 Dilê min coş û xîroşê
 Mêjoy min rastîyan dije
 Kezeba reş bi tirsan, bi hêvîyan, bi hezkirinan dikute
 Gurçik bi lez û bez qilêrê davêjin
 Cîgera şewitîra alîkarin
 Çavên min li evînên min digerin
 Guçikên min guhdarkirina wan dixwazin
 Ling alê wan ve dibezin
 Evînan ez gelek êşandim
 Berdêlwana giranbûm
 Encamê de vegeŕîyam kevirê reş
 Dil hesin kelandin
 Mantiq şevên sayî de pevçûne de bû
 Dihat û diçû
 Şer xelas nedi bûn
 Mîn evîn bernedidan
 Çavikan ve zeliqîyabûn
 Xweş û jîr bûn
 Ez ji wan re rêhevalik girêdayî bûm
 Berdêlan re amade bûm
 Sîngê min zimag û deşta pêşîya nawalan
 Dibû pungal û hêlîna evînan
 Hezkirin Xweş bimana
 Dest tal û qerisî nemana
 Pêtên evînan zêdetir bilind bûna
 Ji rûyê dinê xirabeyî nemana
 Kesên ku nikarin hezbikin
 Kesên ku nizanin hezbikin
 Kesên ku hemberi hezkirinene
 Kesên ku dervayî dîtînen rojanene

Kesên ku ew tam ji wan re nebîye nesîb
 Kesên ku rindîye re, ronahîye re girtîne
 Perdeyên qalîn û tarîne
 Ez ji wan ditirsim
 Bi zanabûn dûr diskinim
 Nejîne, nasnakin, nizanin
 Mêjoyên wan bi axû, dil jî ji keviran in
 Loma dijminê me û dîtûnên mene
 Ew li her derê hene û belav bûne
 Evînî, hezkirin!
 Mirov ku bizane bibîne, bibe
 Wekî tirêjên tavêne
 Hunna ser nêynikane
 Evîn!..
 Rû sipîkî weqes xwedî hûnere
 Jîyanê dide guherandin
 Pêlê daran dide hezkirin
 Barê herî giran dide rakirin
 Çeme diherikî dide derbaz kirin
 Lasera şillîyan dide sekinandin
 Şikeftan dike qonaxên mezin
 Kêmasîyan dide wendakirin
 Nanê tissî dike hinguvê şîrîn
 Nexweşên ber mirinê de dide rakirin
 Derdê herî giran dide bîrkirin
 Kûdan dide bezandin
 Kerr û lalan dide denkirin
 Çavên koran dide vekirin
 Dilê sekinî dide şixulandin
 Hestên eşîrtîye dide veqetandin
 Bi rêya evînan nav eşîran de nêzîkbûyîn pêyda dibin
 Heyf hilanîn ji holê radibin
 Yên ku bikarin darê evînê xwedî kin
 Pêtên dil wan diparêzin
 Sermayên zemberîye jî nikarin şaxan zahakin

Ew çemên hêvîyan bi ken û kêfxweşîyan xwedî dikin
 Hin evînên min bi mahan
 Hin hezkirinên min bi salan ji min re hevaltî kirin
 Tama wan gegan ez firandim
 Car caran nav goncên agir da helandim
 Evîna mina herî mezin?
 Xewnên min dixemlîne
 Bê xwestin jê dûr mame
 Nikarim bînkim
 Gor xwestina xwe temaşekim
 Deşt û gazan gav kim
 Derketina tava şefaqê çav kim
 Hezkirin, kêf xweşî rû dibirqîne
 Bedenê hemû ji hev re dilerizîne
 Evîna zêde meran nexweş dêxîne*
 Loma hin kes timarxanan de mêvanîne
 Hin bi gaz û dirban dikevin
 Yên tam nekirî halê, êşa wan fêmnakin
 Tama evînan mirovên ji bîra tev li hev bûnê hildikişîne
 Bi germayîya dil hemêz dike, derdixîne
 Evîn hestên qelişî nêzik dike, dikelîne
 Kerîyan dide ber hev, li hev tîne
 Pînan bi çînîkan dixemlîne
 Cûdatîyê naxwaze, dizeliqîne
 Yê/ya ku hezkirin bîye qîsmet
 Encamên hezkirine bi rastî dibîne
 Şer, pevçûn hebûna me kûd dike
 Ew nav tarîya şevan de dimîne
 Kes xwûya nake!
 Bedena neqelişî
 Hestên belav ne bûyî
 Dikarin evînê bijîn
 Li welatê me
 Li ser xwelîya birîndar
 Bin êrişên mirinê de

Bi dilên xemdar
 Bi barên sed salan
 Evîn gor xwestina meran nabî mêhvan
 Derî bi zirzene, mêjî kozkirîne
 Kîfîd jî dest xelkêdane
 Nikare denkê, hevl bidê
 Berdêl pir giran e
 Ye ku tixuban nasnake
 Ye ku çeperan ardike
 Ye ku bi arê goncan
 Hesinên zeng û gûzikan dihelîne
 Ji tama evînan dûr, bîyanî namîne
 Kesên wer re ez dibêjim, tu her hebî, berxwudar bi
 Rindî, xweşî li te dûr nemîne
 Hebûna me, hestên me, şexsîyetên me qorimî bûne
 Çav sebir nakin
 Rîçik dinalin
 Hestên hezkirinê pir jarin
 Axîna evînên berfîya salan
 Diwarên malan dixemlînin
 Xelkên xernexwazî axuya maran berdan nav taman
 Beden fetisandin
 Lawê min ji min evînan dipirse
 Ew ji welat û civatê dûre
 Dixwaze fêr be
 Biko, biko!
 Kesera mina herî mezin ew e
 Hûn bê evîn nemînin
 Her alî ve têr bin
 Me nekarîya bijînê, bibînine, bigêşine
 Nehîştin, nehîştin!..
 Hûn gor xwestina xwe nav lesara rindîyê da bimînin
 Heqîbên xwe bi hezkirinê tijîkin
 Li dora xwe, li yên bê nesîb belavkin
 Ji hevokan, bruskên evînîyê, hevgirtinê çêkin

Wekî çîyayê Araratê Govendê hezkirinê bilind kin
 Mîna rêze çîya yê Zagrosê berî xirabîyan rê û dirban bigirin
 Biko, biko!
 Malbatê, civatê, dagirkeran nehîştin dilê me bikevin hev
 Dilên ketî, hatin pûrtikandin, rûçikandin, qîş kirin
 Wan cixisan hawarên hezkirinê ker û lal kirin
 Loma em cemîdîn
 Hestên me yên evîniye weki berê nakelin
 Mîna agirê mazîyê vetemîrîn, bê dengin
 Tenê bi xweşîyê, rindîyê xwelî û çîça ser wan radibe
 Bayê hezkirine wan tev li xwe dike, dibe, digerîne
 Bi ava evînan vêdixîne
 Biko, biko!..
 Me kişand, me dît, em êşîyan
 Dagirker hember evînen mene
 Civata kevne perest ber me de xincikine
 Malbat ne li hember neyaran li hember me çelengine
 Evîndarên ji hevûdu dûr, nexweş û nîv mirî
 Evîndaran dîn û har dikin
 Hezkirîyan didin kuştin, evînan didin girtin
 Tirb û zîndan şahîdên mene
 Gelek zêde bûyer borî ne
 Lê paşê!
 Xwedîyên mirîyan gulîyên xwe rûdîçikînin
 Kincên xwe qîş, jûnî û sîngên xwe reş
 Çil roj nav reşan de
 Bi hewayêk gelek balkêş
 Bi devên zaha, zikên tal, baskên firrî
 Kilamên kezeb helandî didin du hev û rêz dikin
 Can aşîye derdixînîn
 Mal û mal belav dikin
 Lawo rind bibîne, baş fêmke!

Şexsîyeta ji xwe bawer

Şexsîyeta wekî Ararat ê bilin û xurt
Dikare ber xwe bide
Destên evînan, evînên xwe bernede
Hestên histûwarîyê dûr ve bimale
Evîndarî, şervanî, berxwadanî!
Mirov ku biser ket?
Dibî cîndî û egît
Te bi nav dîkin wekî qehremanî
Biko, biko!
Malbat, mirov, civat û dagirker
Bo min tixubik li agir bûn
Min sonda xwe xwaribû
Veger bo min mirin bû
Gotinên yên dora min
Bertîlên dujmin pir sivik diman
Hestên min pir giran baha û ez difirîyam
Ez ya berdêlê, firitonê nebûm
Xwedîya, parazvana xwestinên xwe
Hember pîvanên wan wekî derîyê ji hesin
Gor zanîna xwe meşwan
Ez ya bin bandoran nebûm
Min dema giranîya otorîtê hîs bikirina
Dîn û har dibûm
Şexsîyetek dervayî pîvanên civatê bûm
Loma min bi her hêlê ve pir kişand
Pêşeng bûyîn û tengasî, qevitandin hevalên hevûdune
Pêvîste mirov bin barê toran de nemîne
Bi hêza zanînê rabe
Berxwedar be
Biko, biko!
Guhertinê, mafê hezkirinê pîroz dibînim
Kes nikare şûna min de bîyarvan be

Bê hezkirin zewicandin qet nabe
 Dilê te ku nekeve
 Cîgera te ku bi jana hezkirinê nelêrze
 Baskê te ku bi şabûnê venebe
 Evîn ku bedena te dagir neke
 Mîrov ku çavên hezkiri li dora xwe negerine
 Nabe, nabe, nabe, roj bê tam dibe, dem nabore
 Biko, biko
 Min hezkir, min bijart, min bîryar da
 Lê berdêl!
 Pir giran bû
 Nehîştin ez hezkirinê, hezkirinan bijîm
 Min ji te re xwe ne tama azebtîye, ne jî ya bûkitîyê girt
 Bi histêran ji malbatê veqetîyam
 Rê tune bû
 Berxwe didam
 Teslim nedibûm, neçar mam
 Yên dora min, gîştî ji hev re
 Gotinên wekî fişengan ser serê min de berdan
 Qezîyên kevnepereşt serê min çerixandin
 Heta ku hatim dewsa fêh kirine
 Min gelek zehmetî borandin
 Bûm xwedî derd, emrê min hêrandin
 Salên, tiştên ku wenda bûn kî dikare vegeîne?
 Ez dervayî pîvanan bûm
 Teslim nedibûm
 Civat bê fêh
 Ez jî serî hişk û hember hemûyan rabûm
 Tengasî, tenê mayîn, tunyîbûn, gotinên xirabe
 Îngîlîskên tillîyên min de bûn
 Derediketin, ez dêşandim
 Her roj zêdetir teng dibûn
 Biko, biko!
 Civanên din re ez mînak bûm
 Loma serketin bar û karê min bû

Min gelek balkêş pêli erdê dikir
 Helpêketin, ketin, xijbûn şerbet berdida devan
 Kenê bi leq, heng kirina sivik dahanîya ser lêvan
 Ne tenê hember dagirkeran
 Pêşber Kurmancanên der û dora xwe jî rûber dimam
 Gor zanîna xwe min berxwe dida
 Biko, biko!
 Pêtên hez kirinê her bilin dibûn
 Ez gelek bi bawer bûm
 Karwanê evînan du min de rêçvanbûn
 Dem dihat li min derbaz dibûn
 Biko, biko!
 Hezkirin cem me qedexeye
 Kî ku dixwaze xwedî bibe
 Pêvîste giranîya xwe û giranîya hember derketine bizanîbe
 Rake, dayne, xwebikişîne
 Nîvê rê de nemîne
 Evîn, hezkirin!..
 Hêşîr ketine, nexweşîye, helandinê, dîn û harbûnê, mirinê
 Wan gotinan ji xwe dûr negire
 Berdêl pir bahaye, gelek girane
 Barî her şexsî gor xwestina xwe ye
 Mirov tîn guhertin
 Evîn tîn guhertin
 Le hezkirin xelas nabe
 Ciyên ku dijmin gav avitine
 Evîn, evînî hatine kuştin
 Ew wendakirin, tevakirin
 Toxim venabin
 Pêvîste ji jehrîya dora xwe paqij bin
 Biko, biko!
 Lêgerîn xelas nabe
 Ye ku bi pîvanên xwe bimine
 Ye ku ji pîvanên civatê dûr keve
 Dikare xwedî evînek rast bibe

Birînên evînan xwîn berdidin
Rengên wan ji hevûdu dûr nînin
Jan, tezandin, êşên wan wekî hevin
Bi derd û kulan hin dibên, hin dinivsînin
Xem evîndaran dide denkirin
Jan wan dike miviskar
Jan wan dike helbestvan
Jan wan dike dengbêj
Jan wan dike hunermend
Jan wan dike hêsîr
Jan wan dike girtî
Jan wan dike mirî
Bi êşa nava xwe ban dikin
Wenan, peykeran çê dikin
Biko, biko
Li cem me evîn, hezkirin
Berxwedanê, serhildanê dixwaze
Kî ku ban dike
Ser evînîyê gotinan bilind dike
Bo ku bin baran de nemîne
Xwe bawerîkî pir xurt pêş de kom dike
Biko, biko!
Sirgun û evîn!
Tenêbûn, bîyanîbûn, lêgerîn, guhertin
Hesreta welat
Hevlên tîjîkirina dilên firrî û tal
Kurdên ziman nezan, kerr û lal
Malbatên bi serê xwe, tenê
Nikarin hestên xwe bînîn ziman
Li hev paykirin bîr dibe
Hêdî, hêdî germayîya axa pîroz wenda dibe
Sirgun hestan dihelîne
Dil bûne çol
Rê lê hatine girêdan
Destên koz kirî

Kîlîta vekirine li penaberîye peyda nabe
 Yên xwedî evîn li rêyan, dirban digerin
 Pirên wan jî bê bîryarin, tev li hevîn
 Edî bese!
 Ne şerm, ne gune, ne jî qedexe
 Bila nebin qesr li hember evînan
 Li welatên din qesrên zilmê zû ve helişîyan
 Pîvanên gel mirovan dixin girtîyên toran
 Lawo min bi bawerîyê kanîya jîyanê xwedî kir
 Bi berxwedanê herx vekir
 Evînan çavî kelandin, rêlan av herikandin
 Loma hesîyetên hezkirinan gelek zela dibirqîyan
 Mirov ku serî raneke
 Nagêşe, nabe xwedî evîn
 Xernexwaz wê dest meran de digirin terin
 Ustî xwar, kezêb şewitî ne
 Biko, biko!
 Tunebûn, xela, êş, hovîtî wekî rûbera hevran
 Li ser welatê pîroz barîyan
 Encamê de jî çalekîyen xwînxwaran
 Dil li me kirin e pola û gurçik helandin
 Keser û hêvî di sêpîyan de darda kirin
 Loma cem me evîn gelek giran bahane
 Yê dijminatîya evînan dikin
 Ling li erde didin, piştê li ramanên xirab digirin
 Ji berhemên xwe şerm nakin,
 Rû reşîya xwe bi paunotan, bi toreyên xirab dixemlînin
 Xwe xwedî maf dibînin
 Biko, biko!
 Here, here, li kolanên welêt bigere
 Yê xwedî evîn; stembare, bi êşe, bi hêre
 Tiştê herî giran, birîndare
 Cem me, tunebûn, jan, hovîtî û hezkirin
 Hev re vêşartokê dîlîzin, barê me, halê me ev e!
 Biko, biko!

Em ku tunebûne "bikin!" hebûn
 Janê bikin şahî, hovitîyê bikin şareza
 Suketin, xeyidandin, vegeerîn hevûdu hemêz kirine
 Sêpîyên xwendiqandine bibin derxunên zanîne
 Hişkûnê vegeerînin hêşînayîye
 Kûdbûne vegeerandine lîstîkwanîye
 Hestên ku qarîyan, li hevtên û vedigerin
 Yên çilmisin can digirin
 Dujminên evînan ji qehran dimirin
 Lawoji kurdan re tene mafîk heye
 Xwe parastin
 Dora me bi mar û rovîyan hatîye xemilandin
 Kal û pîr bi xelatên sivik hatine xapandin
 Loma hemû xwestin û evîn qedexene
 Reyên dor pêçandi tîjîne, derîyên dilan koz kirine
 Ser hemû tîştan, cem me di civata girtî de
 Qîymeta kesan nîne, şexs gorîyên komelane
 Mirov nikare bi serê xwe biryaran bide
 Mafên şexisbûnê qedexene
 Ye ku bixwaze mafên xwe pêk bîne
 Hestên xwe bixebtîne, derêcivakî dimîne
 Herkes dadger û dozgerine
 Tîrsa ji nav xwea vêtinê meran hêsîr digire
 Loma hevala hêvî wendakirinê, mirine
 Ye ku bi dil nêzik be
 Sebeban pir rind dibîne
 Takakes, ferd bin barê civat û dewlet de pelixîye
 Îro turê pîrsgirekan teqîyaye
 Her mirov aynika pergala azîneyane
 Rêvebirê Angorê nikare berpirsaryê ji xwe dûr bigire
 Serokên partîyên Kurmancan mecbûrin pisporan bicivînin
 Gor xwestina gorîyan çareserîyan bibînin
 Kesên xwedîyên pêşdîtin dikarin ber mirinan çeperan daynin
 Avên zindîbûyîne biherikînin

Çima dinivîsinim?

Çima dinivîsinim?
Çima dixwazim pênis li min dûr nekeve?
Nav tillîyên min de vegere
Çerm li hemêzkirinê biqefile
Gor xwestina min bê çalekî bimîne
Hewcêtîya min bi nivisandine heye
Dema yê dora meran, meran fêrnekin
Bê naskirî, bi kêm zanîn
Rabin, rûnin şîroveyên xelet bikin
Ya rind ew e
Mirov tenebûne re bibe rêheval
Rûpelên sîs re dengke
Xwestinên xwe bi tîpên reş dû hev de rêzke
Xibirdank tê ziman
Gotin û xwestinan qebl dike
Dema ney bîhîstîn!
Çima mirov zimanê xwe biwestîne
Çima di ber pûdîyan de bigerîne
Çima nav ava tirş de vegeerîne
Tillî alîkarên dil û mêjone
Bijang sûdikevin
Xwe li hevûdu dûr dikin
Çav jî reşikên xwe vedikin
Burrî xwe vedikişînin
Firnîk fereh dibin
Bi rehetî hevay malê dikişînin
Xema, êşa pişê tevlê dikin, berdidin
Ez hestên, xwestinên, kêmasîyên, keserên xwe
Bi nivisandinê tînim ziman
Goştê bê hestî gelek caran
Nav birvanên mircan de
Mezin û giran dibe

Morîyên sîs hevûdu digûvişîn in
 Nikarim tuya xwe daqulîn im
 Zimanê bedena min hêdi, hêdi rê digire
 Pênivîs li rûpelan digere
 Ku gîhştin hevûdu!
 Xet, pisûle radimede
 Xibir hêdî, hêdî diherike
 Rêzikên rast, xwar û ewraz digire
 Çend kes dikarin şahîyê, kêf xweşîye binivînsîn?
 Yan jî nav tengasîyan de, pirsgirekan de
 Rêyên rehetbûnê bibînin
 Dest min de nine
 Pênivîs ji min pir dûr namîne
 Nikarim pêşîra xwe jê xelaskim
 Berhemên xwe bi janê dişom
 Bi êşê zelal û serrast dikim
 Dilê min ku rehet bû
 Hevala hêja bi pêşîra xwe ve dikim
 Ez Kurmancim!
 Rastî wekî aynikan hember min in
 Nikarim rûyê xwe ji wan vegerîn im
 Xwe ji berpîrsarîyê xelasbikim
 Pir kes hene ku tirs û xemên xwe vêdişêrin
 Yên ser borandî wan bi rastîyên wan dibînin
 Wêşartin, sergirtin çareserîyê naynin
 Nivisandin ji min re dermanê heri mezin û bibandore
 Her ku dinivîsnim serê min rehet dibe
 Sincê dora min vedibe
 Tengasîya zikê min diherike
 Ew hîndur de xwedî hêlîne
 Ku nenivîsnim mêjîyê min de dimîne
 Xwe tevnade
 Pênivîs wê dihêjîne
 Pêşîya xwe, berê xwe dide der û diherike
 Natirsim, şerm nakim

Xwe bi xwendivanên xwe re hemraz dibînim
 Şerê zikê xwe de
 Bê tixub dinivînim
 Îro bi hezaran kes koçberin
 Wekî min in
 Nav hevokên Kurdan de sirên, vêşarên wan dibînim
 Bi mûçinikê lefzan derdixînim
 Bila ew vêşêrin!
 Bila ew balan bikişînin hêlên din
 Bila ew li pirsgirekan, rastfîyan birrevin
 Rastfîyên ser girtî paşfîyê de bîndidin
 Yên dijîn bi tazî bûn wan dibînin
 Ji helmên pirsgirekan bîyanî namînin
 Rastfîyên min
 Rastfîyên civata min
 Têngasfîyên min
 Têngasfîyên civata min
 Êşên min
 Êşên civata min
 Hev re hûnandîne
 Yêk ya din bernade
 Jirtîk pir mezin pêvîste
 Mirov her tiştî bigire ber çavan
 Bikeve ber dûrina hevokan
 Pînan bigêşîne hevûdu
 Wan bide ber xwendevanan
 Dibînim, dinivînim, seri hildidim
 Çav û guçikan danadim
 Bedelê wan tiştan tenê mayîne
 Çibikim, ne xeme!
 Rûpelên sîs guhdarî û hevaltîyê dikin
 Ji min re ew besin
 Her alîyî ve birçibûnan, birçîmayînan têr dikin
 Bedena min dengê xwe digêşîne kerr û lalan
 Hatim pelixandin, hatinê pelixandin

Tillîyên min loma bûn nivisevan
 Lêv jî helbestvan
 Fêra mêjoy min çavîkên destên min dide şixulandin
 Hev re berhemana amade dikin, dixemlînin
 Zanînik mezin pêvîste ku mirov îstîkrara derunî tev li hev neke
 Tenê mayîna her alî ve bikare rake
 Bi nivisandinê serî û dilê xwe rehetke
 Xwe ker û lalan re zimanke
 Xwendivan jî nivîskar fêmkê!
 Ustu xwar nakim
 Destê xwe venakim
 Ser lingên xwe me
 Bin minnetan de nemam, namînîm
 Nivisandine ji xwe re wekî sed hevalên pir zana
 Şîrik dibînim
 Serbixwame
 Tama azadîye ji ava berîya bin erdkirî jî xweştire
 Bi rehetî, bê minnetî
 Serê pênivisa xwe didim ser birînan, xirabîyan, nerindîyan
 Nivisandin!
 Hevalê minê herî zêde dost û fêmkêr
 Hevalê mişê mezin
 Loma pê ve dibezim
 Hevalê minê ku ji xwe re nexwestvan û nepexîl
 Dibînim, dibîzim, dixwînim, dijîm, dinivînim
 Hinan xwestin dorê li min bipêçin
 Min û berhemên min bifetîsînin
 Pênivsa min bifirînin
 Rûpelên nivisandî biçirînin
 Derxunê biqelişînin
 Canê dijî teslîm bigirin
 Dijminên ramanan nikarin min re bikevin tekoşînê
 Mîna darê mazîyê her ku tîm dorpêç kirin
 Zêdetir çipilan, berhemana didim
 Mirov xwedî bawer be

Rêk rast de be
Bi çavên zelal temeşevan be
Xwestina xiraban qursanga wan de dimîne
Nezan û qarwan nikarin serbikevin
Bi kedera wenda kirinê ve yêk dimînin
Ez tirsê nasnakim
Hember kesî serî xwar nakim
Belê tenê me!
Dem dema mine
Hêza bedena xwe bo berhemên xwe dişixulînim
Hêla din ve gelek natûr im
Poz mezintîye, bilindtîyê nizan im
Gor xwe û xwestinên xwe dijîm
Kesekî ji xwe mezin û qicik nabînim
Xwe bi hevokan dipêçînim
Wekî her kesî dikenim, digîrêm, şadibim
Derdikevim der ve
Heway daristanê dikişînim
Bi nivisandinê tilsima hevokan vêdişêrim
Tendurîstîya mêjo diparêzim
Naxwazim efsûn xirabe
Pênivis û rupel ji min sûkevin
Destên min ji xonça zer dûr kevin
Binyata nivisandinê de tenê bûyîna civakî
Herikandina tîpan de tenê mayîna şexsî raketîye
Bi dil, bê berrû dinivîsînim
Zengan dişixulînim
Defteran hevalên herî nêzik û rêzan dibînim
Mêjoyên kufik girtî
Bê fêmkirin, pêşdaraz nêzik dibin
Ji nivisandinê acizin
Bi hezaran Kurmanc mîna min in
Hezi rastîyan dikin
Hevalên dilin
Min bîryar dabû

Xwestina min bo dest pêkirinê bes bû
Li surgunê têra min hacet hene, hebûn
Lefz xwe bixwe de rêz dibin
Ez likolînav im, çavdêrvan im
Pêvîstî û mecbûrim ku binivîsînim
Bi rêya nivisandinê xwe re rêhevalan peyda dikim
Quncikên malan re hevokan rêdikim
Yên bê xeber dixwînin û çavan vedikin
Dibim zimanê kerr û lalan
Jehrkujê dirijînim rîçîkên nezanan
Berdidim pêşîrên hevûdu
Zanayên nezan û tirsonekan

Xatunên Garsîyan

Garisî li herema Bohtan in
Bi eşîren Eruhî, Batî, Bervarî, Goyan re cîran in
Yên rûniştî li dora Herekolê
Li gundan belav in
Ermenî, Aşurî û Kildanî ji van re kêrîv in
Hember neyartîyê, xirabîyê, nebaşîyê destên hevûdu digirin
Kêrîvbûyîne rêya parêzandine, xurtbûne dibînin
Heta naha jî nîvekî aşîrê rûneniştîne
Ew koçerin
Havîne li Herekole
Zivistanê li dora Mişare xwedî konin
Li heremê belavin
Rûniştîne nizanin, digerin
Ku bihar hat hedî, hedî radibin
Ew nikarin li deştan bimînin
Zozanên çîyay Çaçê wekî zîyareten pîroz dibînin
Salên hezar û nehese û şeştan
Rêvebirên tîranan
Lîkolînan dikin ser civata Kurmancan
Jîrbûna qîzên eşîra Garsîyan
Cara yekemîn bala wan kişand
Rastîyên koçeran
Encama lîkolîne nava wan qetand
Li tirsê bi ta ketin
Nav rûpelên weşartî de bi sorê tarî nivisandin
“ Ew xatun bê tirsin
Mîna canîyan be hevsâr digerin
Zîn û zengîyan qebûl nakin
Kurtanan ji ser xwe dawêjin”
Salên hezar û nehe sed û şeştan ê
Tîran, nîjadperestên Angorê
Gor armancên xwe paş ve mane

Loma nav hêrsêdane
 Nekarîyane, serneketine, ew nehelandine
 Projeyên asîmîlasyone de paş ve mane
 Ku destê wan de were
 Dikarin koçerên hereme hemûyan ji hev re bixendiqîn in
 Ber pêş ve ketina nijadperstîya xwe
 Wan weki çeper dibînin
 Loma-bi hersê dinivîsîn
 Rûpelên xevkirî de dibêjin
 “Xanimên wê heremê û eşîr pir bi xwe bawer û jîrîn
 Pir vekirîye, eşkereye, bê tirs dijîn
 Ku hêrs ketin!
 Madên wan tirş
 Çavên wan histirîyên kerê
 Gepên wan xweşxweşik
 Lêwen wan wekî dora broşa şîr
 Destên wan dirganên bêderan
 Serên wan salên zinaran
 Piştên wan wekî darên spîndaran
 Xovê, tirsê berdidin dilê mêranî
 Li biharê heta paîze turên şîr li ser milên wan
 Avrêlê de derdikevin zozanan
 Rêyên tîk û ewraz de dimeşin
 Wekî pezkûvîyan kêf xweşin
 Çefilandinê, westandinê nizanin
 Qîzên eşîra Garsîyan wekî tûştûrên payîzan in
 Ji dunê bê xweberin
 Rêjên xwe nav jîyanên sivik de bi kêfê diborînin
 Ji jîyana xwe tamê digirin
 Bi payîzokan govendan dimeşînin
 Broşên şîr çengên wan de
 Ya herî xurt û çê pêşîya berîyan de
 Hin koçer, hin nîv koçer in
 Ji çandine û bax û bostanan bê xeberin
 Ne cotkarin

Bi penîre sîrîk, sorhyaz, kereng, savar, nisk û helava Sêêrtê
 Zivistanan diborînin
 Ji xwarinên din bê xeberin
 Qovanên bi şivikên, mollên sorximan hatine çekirin
 Ji wan re şûnên, parazgehên broşên mastan in
 Pêşigirtîyên mêşan in
 Ew nikarin kemînên din daynin
 Nizanin mêşên hinguv bi kar bînin
 Ji pêşvaçûyina îro gelek dûrin
 Loma di aliyê aborî de jî jar in
 Her li ser piyanin û digerin
 Hinguvên waran
 Berhemên bi sedan kulîlkan
 Weki derman dibînin, dixebtînin
 Ji gundîyan distînin
 Ku nexweş hebin dikin şerbet û dêv de berdidin
 Loma pir caran nexweşên nexweşîya şekir
 Bin we rewşê de dimirin
 Ji zanîna hêkîmtîyê, bijîjktîyê bê xeberin
 Pirsgirekên çavan de jî hinguv dişixulînin
 Mirovên xwedî tengasî
 Hemû ji hev re ji çavan dibin
 Her tişt diqede û ronahîye nabînin
 Caran bi kundiran ji bedena meran xwîne berdidin
 Gor xwe nexweşan xelas dikin
 Xwîna qiller digirin
 Canê nerehet paqij dikin
 Bo we çalekîye kundire hundir talkirî
 Bê hewa deylin û ji piştî ve dizeliqînin
 Bi wî halî xwîne dikişînin
 Nexweşên nîv birçî, bê hal
 Kîlo, du kîlo xwîn wenda dikin
 Û bê fêr, bê hal dimînin
 Çawên wan tarî dibin
 Serên wan diçerixin

Yên dora xwe nabînin
 Kal û pîr bûne tendûristvan
 Alîyekî ve jî rêvebirina, doxtorîya şêx û melan
 Dixwazin qencîye, rindîye bi nişteçîyan bikin
 Bi nezanbûna xwe wan mahv dikin
 Dibin sebab û geleskan dikujin
 Purlên sipî û sor dibêjin
 Yên angorê dora derxunan û gotubêjan dikin
 Dengên şîrovan bilind dibin
 Belengaz pîr zêde ditirsin
 Hevokan rêz dikin
 “Ew xanimên ne têr xwar
 Ew xanimên dinê nenas û nezan
 Yên serê wan çîyan, şikeftan
 Ku ter bixwin
 Ku bizanin
 Dinê dihelişînin
 Pêwîste her dem pêşî li wan were girtin
 Nîv birçî bimînin
 Nav wê rewşê de
 Bi gavên xweyê bi bawer erdê dihejînin
 Qet tal û wala namînin
 Qey tu dibê li arnê me
 Bo ku me biqarînin
 Hin jî cêlikan tînin
 Wek pezê reş zêde dibin
 Bi surikê jî nayên qirkirin
 Sedemên nexweşîyan her zivistanê
 Bi dehan zarok li wan gundan dimirin
 Disan jî rîçîkên jîyanên wan nayên hişk kirinî
 Qey Tirk û Tat tirsên xwe de bê heq in?
 Mêrên eşîra Garsîyan
 Belangaz, roj reş, darên şikestîne
 Xebatê hez nakin
 Tenê yên dengkirin û gerêne

Yê herî xurt jî cem jinan bê deng dimîne
 Mirov ku bi çavên lîkolînvana sêri wan bike
 Ferqên zelal dibîne
 Xatunên eşîra Garsîyan serxwene
 Delalên ber dilan wekî mehînan in
 Hûbûne çîyan
 Biharê kî dikare li deştan bilîne
 Qîzên Garisan wekî girê serê nîskê bilind in
 Bi xebat û xwebawerîyan deng didin
 Kitanên sipî serê jinan dixemlînin
 Wan berdidin ser millan
 Li kemaxên komik hestî diborînin
 Dema dimeşin
 Bi gavên lez û bez çêbûnên xwe îşandidin
 Dibên "em hene û erdê dihejînin
 Fîstanên rengên erd û ezman
 Li Cîzîra Bohtan distînin
 Heway zozanan li wan te
 Bin bayê çîyayê Çelê de
 Mîna teyran ten dîtî
 Hestên evînîyan dipijiqînin
 Mêrên kûdbûyî difirînin
 Bi rengînîyên xwe konên reş dixemilînin
 Ku malbatan ew bê pîrs, bê dil zewicandin
 Bixwe alternatîfên xwe dibînin
 Nav eşîrê de xevikî gor dilên xwe hezkirîyan peyda dikin
 Rojan bê evîn naborînin
 Tenê bi şîmaran peymanên devikî amade dibin
 Ew xatun mirinê digirin ber çavên xwe
 Bê evîn namînin
 Şevên tarî, kort û nawalan de dest û dilan digêşînin
 Bin barê tîrsê de hevokan digirin û didin
 Qevlên xwe bê encam nahêlin
 Ewdên xwe bi wî halî li civakê digirin
 Ku cem hezkirîyên xwe werin dîtî?

Hêvîya wane, ledan, berdan û mirin
 Sal bê evîn naborin
 Toximên jîyane bi ava hezkirinê zîl didin
 Gor şerîyatê jî ew şucdarin!
 Qanun nikarin pêşîya xwestinê bigirin
 Hest wan didin ber xwe
 Dûr ve dimalin
 Le bele rastî ew e
 Şerîyat be, tirs a herî mezin be
 Nikarîn pêşîya xwestinên dil û beden an bendavan daynin
 Ber hezkirinê sînoran bikolin
 Çeqeçûqan vedin
 Jin ji xwe re rêya têkilîyên weşartî dibînin
 Gor zanîna xwe tedbîran digirin
 Teyr bê per nafirin
 Lawên çarde sali
 Gir bûna, balig bûna xwe
 Bi şeqqey şeş kuncik nîşandidin
 Porên xwey filîk di alîyekî ve badidin
 Şeqqan pêş ve xwardikin
 Bi rewş û çalekîyên xwe
 Qîzan re xwezgînîyan amade dikin
 Hin jî nikarin xwe bigirin
 Dûyên cigarêyên xwe hêla evînên xwe ve berdidin
 Agire dile xwe bi wî halî sardikin
 Dawîyê de bîryarê mezinên malê digirin
 Ew cîwan mecbûrin encamê qebûlkin
 Xatun weqes çêne
 Şaşdibim, matmayî dimînim
 Naw nexweşî û tunebûne de çawa ser pîyan mane?
 Çîyayên Bohtan bi teybetî dermanên jîrbûne ji wan re dane
 Dayikan piling hanîne
 Ew bi rihikî serbilind mezinkirine
 Zarokên ber pêşîran ji şîr venekiri ne
 Disan ducanî ne

Garisî dibên
 “Dêl turru sayê neçîrwan pê nakeve”
 Bi gotinên dîrokî
 Jinan şîrove dikin
 Perwerde, başbûn û xirabûna zarokan de
 Dayikan berpîrsîyar digirin
 Bofî dibên “Sê gîdî bav hene li dunê
 Yek şevê li rêya diçê tenê
 Yek ewraz vedixwe titunê
 Yek malê datîne rex mala bavê jinê”
 Yen ku civata Kurmançan nasnakin
 Dibên “Jinên we şermokin, bizdekin”
 Ew jin bi xwebatên xwayê giran
 Şermên mêrên xwayê tîral, rûniştvan, peltekî, tevizî, tirsonek
 Xew dikin
 Bi zanîn û nezanîn kemasîyên wan li holê radikin
 Koçerên Garsî
 Yên bi cî, adapte bûyî, rûniştî
 Bê şixulbûn, nîv birçî bûn
 Sebeb fêmedikirin
 Radibûn, rûdiniştin, mej dikirin
 Destên xwe jor ve vedikirin
 Salên heştêyan de, nuhtan de bin potînen leşkeran de mabûn
 Bi emrên, xwestinên wan tazî dibûn
 Jin û zarok dahanîyan hember wan
 Ew jî yê seyre bûn
 Mêran şerm dikirin
 Bi destên kermiçî pêşîyên xwe digirtin
 Jinan berê xwe hêlên din ve vedigerandin
 Zarokan zilm û zilimkar nasdikirin
 Serleşkeran bi kifirîyan, bi qîran erd dihejandin
 Leşkeran re digotin
 “Bimeşin, peşta k!., bedena wan kalan girêdin
 Hêllikên gêncan bernedin
 Wan bixesînin

Bila bê toxim bimînin
 Hûne hemûyan giredin
 Em ê camertîya wan bibînin
 Ka bi doxinên xwe dikarin çend kîlon hilbigirin?"
 Zilm nayên ji bîrkirin
 Ew mêrên ku çö dixwarin
 Qamişên wan dihatin girêdayîn
 Ku şoq derbaz kirin
 Dora mizgeftan rûdiniştin
 Behsa avitina ser gund dikirin
 Dengê kenê wan bilind dibû
 Li rewşa xwe fehêtnedibûn
 Simêlên reş û gewr rûndikirin
 Meranîfîya wan dest leşkeranda mabû
 Bê deng, xwedî kene sivik
 Belengaz bê maf û nezanbûn
 Xelkê, cendermeyên penc kuriş nedikirin
 Ew nedigirtin şûna mirovan
 Pêş ve, paş ve tandidan
 Tayên ku bi qamişên wan ve girêdidan
 Her yêki bi hemû xurtbûna xwe dikişand
 Mêranî ketibû bin ligan
 Ser wan ve diborîyan
 Ewrên jî qezîyên xirab û kifirîyan
 Ew mêr hêrs nediketin
 Qet li ber xwe jî nediketin
 Li serancan şermnedikirin
 Mêranîya wan ew bû
 Hember jinên heqnezan dengên xwe bilind dikirin
 Sal diborîyan
 Toximên welatparêzîye, azadîye, wekhevîye heşin dibûn
 Şerwan car caran ji wan re dibûn mêvan
 Dema xatunan, destgirtîyan dest diavitin çekan
 Biroşên şîr, stîlên penîr dan ber pînan
 Wê demê mêr rabûn ser pîyan

Nedixwestin wenda bikin xizmetçîyan
 Bû pild pilda wan
 “Em we helvestê qebug nakin, naporêzin
 Qîz şixule malê, berîye, konan berdidin, terrin
 Xanim di hêla çekan ve dibezin
 Malên me bê qîzin
 Xwazgînî qelinden xwe dixwazin
 Qey ew jî toreye?
 Bûken nû bi destên zavan digirin
 Bi tillîyên hunnekirî, bi sîngên zêr dirrevin
 Berên xwe didin çîyan û ji me dûr dikevin
 Xwesî û xwezuran re naşixulin
 Qey mêranî mirîye ku por dirêj rabin
 Bi destên hevîr û sîrik tifengan hilbigirin”
 Belê cara peşin merê Garsî got
 “Em qebûl nakin.”
 Qîzan agire xelasbûne geş kirin
 Ew dîtînen berî heşte û çaran bin erd kirin
 Heremê de bo camertîye pîvanên nû amedekirin
 Dîtîn, tore hatin guhertin
 Her ku qîz rabûn
 Meran ji mêranîya xwe şerm kirin
 Xwe mecbûr dîtîn tillî rakirin
 Bi hêrsê hevok digotin;
 “Lawo, lawo nav me de natîye dîtîn
 Heta îro kesî nebîhistîye
 Camêr rûnnin, jin jî şerbikin”
 Merên ku hezkerên rûniştina, gotûbêj kirina
 Ber divarên mizgeftan bûn
 Cara yêkemîn ji xwe fehêt bûn
 Belengazan çareserî jî nedîbûn
 Nav civatê de bi kêmanî dihatin dîtîn
 Qîzan hevokên şoreşgerîye vedixwarin
 Azadî dimîtîn
 Jarbûna wan şexsan çibû?

Merê Garsîyan doxinên xwe re pir çebûn
 Girtîyên bedenên, bin zikên jinan bûn
 Mijarên wan, ronahîya çawên wan ew tişt bû
 Bê jin mayîn!
 Qet, qet qebûl nedibû
 Hinen wan nan nedîtin
 Bê xwarin û nîv tazî mabûn
 Lê bele! xwedîyên du, sê derpan bûn
 Kurmanc dibên
 “Axa bi xulam ê
 Xwulam jî bi olam e”
 Jin bûbûn xwadimên mêran
 Mêrên neşixulker û gervanên ber kon û malan
 Axayên tazî, bazirganên keda xaniman
 Destgirtîya Garsî bazdide xwe tev li teyrên azadîye dike
 Mêrê belengaz çawa bê jinbûne qebûl bike?
 Xelk kenê xwe pê dike
 Li şermê, li hestên feodal
 Tilorên jar li erdê radike
 Dibê “wer nabe!
 Ew çi edete û toreye
 Ez ê xwe re jine bînim
 Qelinê keçik din li ku bibînim
 Qîz û xwang jî tunin ku berdêl werin dayîn
 Next pir giranin
 Çarde xwarik, zêrên zer û pencê beranin
 Ne kare, ne erde
 Ez ê beranberîye ji ku derxînim
 Bînim û bidim”
 Belengaz re ew xurtbûn nîne
 Nikare bîryara rêya azadîye bide
 Roj diborin
 Mer civatên xwe de xeber didin
 Nikaş dirêj û ferex dibin
 Difikrin, difikrin!..

Ji xwestinên, armancên jinan ditirsin
 Bo malbatên Kurmanc
 Bo koçer û nîv koçeran salane hatina herî mezin
 Zarok û peze
 Nexweşîyan ku ew qirkirin
 Xwedî li çokan dikevin
 Dên û birçîbûn li wan dûr nasekinin
 Bê ewletîya sosyal roj derbaz dibin
 Ew bê parastinin
 Mêvanen wan, teyrên çîyan dihatin û diçûn
 Caran kal û pîr û şervanên azadîyê pevdîçin
 Kurmanc ji wenda kirinê ditirsin
 Dîrok bi rastîyan nay zanîn
 Loma bin bandora hêstên jar de dimînin
 Xwarina kêma de jî şîrîkatî hebû
 Mêvanê ku konê de, derî de ket hundir
 Bo koçeran giranbaha bû
 Zarok û baligan ji teyrên azadîyê re raman digirtin
 Hîn dibûn
 Xatunên Garsîyan jêhatî û çêbûn
 Berîya teyran, tariya sibê de ji xewê radibûn
 Bar giranbûn
 Zarok dahanîyan, girdikirin
 Nîvî nexweşîyan de wenda dikirin
 Yen ku mezin kirin
 Salên dawî de bo azadîye xelat kirin
 Sal diborîyan, guherandinan kon vedigirtin
 Mêran hedî, hedî li xwastekên xwe şerm kirin
 Jinan ji wan re digotin
 “Fêhête, şerme rabin
 Bese, ber diwarên mizgeftê rûnnen in
 Em gîştî bi hevrabin
 Ne arteş, ne mal bê jin ser pîya namînin
 Zêde û xurt nabin
 Toxim dirizên zîl nadin

Heta naha me rext û çek negirtin
 Hûn jî li ber agire sor rûniştvanin
 Pal didin, ranabin
 We ji xwe re nedît, tiralin
 Loma em xelas nabin
 Îro em dozwanin
 Nebêjin “jinen me wekî keran in
 Tiştêkî nizan in”
 Em li yek kanîye avê digirin
 Salên me bi şixul diborin
 Hûn bê xemîn
 Roj diborin em li hestên, nirxên merîfîye dûr dimînin
 Çavên xwe vekin
 Me tene bi doxinê, bi kedê, bişixul şîrove mekin
 Em ê bi pêşketin û serkeftinên xwe we biqarînin, hers bikin
 Jîrbûna, xebatkarîya, berhem dayîna me
 Wê deme bi destê me te dîtî û nîşandin
 Ku pevçûnan de, êrîşan de, li hev xwistine de
 Me ku deng bilindkirin, trîlîlî kişandin
 Hûne cîye rûniştî li xwe şerm bikin
 Serên ber de hatine berdan, rabikin
 Em ê ji vir şûn ve we provake bikin
 Ancaq bi vî halî hûn dikarin turên tevizandine ji xwe durkin
 Hûn biwên, newên em xwedî bîryarin
 Ji we re serleşkerin
 Gotin û xwestinen me diborin
 Emirên me awazên we dibirrin
 Lezbikin, rabin dereng nemînin
 Hûn bi kêfa xwe ne
 Dixwazin rabin, dixwazin di kuncikên konan de pal bidin
 Keda me wenda nabe
 Ji îro şûn ve bi awaza me belav dibe
 Em bixwe peywirdarên xwe ne”
 Mîn ew xatunên eşîra Garsîyan dîtî
 Wekî tofan û îsotî

Mêrên kevnepereſt ew wekî neyar didîtin
Bi ſalan bû ku keda wan dimîtin
Nedixwestin xadiman wendakin
Rastek gelek vekirîye
Civat bi xwestinên xanimên çeleng
Bi çalekiyên dayikan xelas dibe
Loma xatuna Garsîyan
Bi şoretîyên xwe
Bi çêbûna xwe
Bi bê tirsbûna xwe
Lêkolînvane, civaknasên dagirkeran ditirsîne
Ew teybetîyen xanimên Garsîyanine
Likolînvane dagirkeran hevl didin
Nav rûpelên wêşartî de dinivînin
Naxwazin bawerkin
Loma matmayî dimînin
Çavikên dolabên hesin de
Nûvedane xwe vedişerînin
Bawerîya min bi xatunan tê
Ew ê mêrên gêj, neçar, bê zirav, tirsonek
Bê behrem, bê deng, bê refleks
Mêvane ber kon û divaran, meşvanê kolanan bînin rê, rakin
Dû xwe ve çalekvankin
Îro jin bi xwastekên, armancên xwe wan ditirsîn in
Ew mêr wekî şêrên serê kelakan in
Hûndire wan de tiştik nîne
Vala ne, talin
Dûr ve bi heybet, bi hêz xwûya dikin
Mêr hedî, hedî hedê xwe dibînin
Giranîya xwe ber çavan de diborînin
Xatun dil hesinin, xwasin, bi rêz û hûrmetin
Merdinî zîrekin
Nav fîstanên Cizîrê de pir xweşikin
Bi ahengeki balkêş dimeşin, ya rast heq dikin
Îro mêr simelên xwe dimalêsin, bijangan badidin

Çawen girtî bel dikin, lê belê ditirsin
 Nikarin wekî berê nezikbin
 Xanim bi destên wan nakevin
 Loma bi tirsê dûr ve sêrdikin
 Xatuna geştî xwedî rê ye
 Wekî berê furotin nemaye
 Mêrê feqîr xwedîye derdê girane
 Devên wan bê tam mane
 Îro xanim xwedîyên bin û ser doxinan
 Mêr bê xadim man
 Ax, ax derdê giran!
 Xela, qirbûn ketîye herema Bohtan
 Simel qeytan bê yarine
 Bedenên jinên wan re weki av û nanine
 Xatunên Garisan ji paş ve jinin
 Bi sekinandinên xwe, bi meşên xwe
 Kezebên neyaran diqetînin
 Wan bin bandora xwe de deylin
 Bi ewrên dostbûyîne û neyartîye dinêrin
 Dijminan ditirsîn in
 Qesî zanabûna xwe
 Rewşa merên Garisî vekirî dibînin
 Çand hedî, hedî hat guhertin
 Mêr li xwe, li dora xwe şerm dikin
 Xwestekên bedenên vedişerin
 Bi zanebûn xew dikin
 Bê xwestin bê deng dimînin
 Bi dizikan çavên xwedî xwastek
 Li qîzan digerînin
 Caran hember qelin jî kesî nabînin
 Nikan wekî berê bi rehetî xwe re xwadiman bibînin
 Qîzên xwe berdêlkin, bidin
 Xwe re yê pazde salî bigirin
 Bixwazin, nexwazin bin bandora pîvanên rojane de dimînin
 Jin xwestekvan û şervanin

Lawo hinekî bixwaze

Lawo tu dehe salîyî
Li serborînên min bê xeberî
Ji jîyana gund pir bîyanîyî
Caran ez behsa tiştan dikim
Tu têra xwe dikenî
Xwedîyê leq û henganî
Tenê jîyana xwe dibînî
Dem, deman pir zêde tengî
Te ku têlêvîzyonê de jîyana welatên feqîr dît
Kele grî û xemgîrî dibî
Lawo dewlemendî, ter xwarin
Feqîrî û birçî mayîn rastîyên cîhanê ne
Bo alikarîyê pêvîste mirov dest bavêje
Rewşa dinê ew e
Hin dixwin, hin sêrdikin
Yen ku naxwazin xirabîyan bibînin
Rûyên xwe hêlên din ve vedigerînin
Mirov bi xemgîrîye çareserîyan peydanake
Birêkxistinbûn pêwîste
Lawo alîyekî ve hezi jîyana gund dikê
Hêla din ve dengê ken û hengan radikê
Ez ê zaroktîya xwe û ya te bînim hember hevûdu
Ka ji vir şûn ve tuyê çi bikî?
Li gundekî Qoçgîrî yê
Ku piştî xwe daye çîyay Çengelî ye
Berê xwe daye purên lîçê û çemê Matîye
Li bin kendeke berroj
Nav bîna gîyayên kadîn û anixê
Bin vîzîna bayê sayî
Gor Elevîyan di rojekî herî pîroz de
Meha adarê û heft mala mezin de
Li deşta Çîman ê

Bûme nevîya yekemina malê
 Dawîya êşa sê rojan hatime dinê
 Dora gund bi gazan, çîyan, nawal û gelîyan hatibû hunandin
 Tenê bi darên mazî, merx, qewax û bîyan jî xemilandin
 Li hember çîyayê Arçaylan, Sedqazî
 Bin de Tay Gurt, Tay Hember, Nawala Şor, Tay Pur
 Qum ji axê vediqetîya hû re hûr
 Purê pišta Çomeldînê destê kalê sipî girtibû
 Bo rê danê nivîs bûbû
 Xwarê ve mezra û deşta seydan
 Hêla çepê ve Pozê Qafirê, Zevîya Fillan
 Siretax, Nawala Çixê, Hopik, Kortik, Deşta Mezelan
 Arî bi poz bilindîya xwe şûn girtîye ser hemûyan
 Ew hikimdarê nawalan
 Gundê min
 Evîna şevên min
 Mêvanê xewnên min
 Ronahîya cîhana min
 Hesreta dilê min
 Zivistanê bi berfê
 Baharê bi hêşinayîyê
 Havîne bi rengên zêrîn dihat xemilandin
 Ser destê rastê deşta Mînakê û çîyayê Qalınparê
 Bin lingan de xewik kûr de bû
 Deşta xorim û nawala Ekregê
 Heta Berwarê Gûzan laserê kevir dibarandin
 Heywanên kûvî dûr ve diman
 Yên kedî dixendiqandin
 Qalınpar şûna pezên kûvî bû
 Meha gulanê yelxîyên hespan lê mêvan dibûn
 Têra hemûyan çêre hebû
 Loma hesp û cangeyên têr xwar har di bûn
 Ji kendan û kortan çavîyên avê tijîbûn
 Gundîyan tiştik, dendikik jî daynebûn
 Daristan tunyîbûn

Berhemên xwezayî tenê merx û darmazî bûn
 Nav şilli ye de toximên merxan û berî xwarê ve gildorî dibûn
 Biharê kendên mînakê bi gîyayên dirrîyan dixemilîyan
 Em bi hêvîya çêbûna wan diman
 Dema ew digêşîyan
 Broşên me destên me de
 Em li kendan dibûnê mêvan
 Deşt û berwarên hêla Koxpîngê, Heramê
 Bi bîna gîyayên derman û ribbêsan
 Dûr ve bala me dikişandin
 Dîmenên pir xweş nîşan didan
 Em bi se'etan nav de diman
 Me xwe gildorî dikir û digerîyan
 Bi xwestin venediqetîyan
 Gor me ew bû jîyan
 Mexela gan û nîşangê dest avitibûn histuyê qalîparê
 Bo derbazbûna, çûyîna gundên fillan
 Nîşangê da rê didan
 Rêwî bi kilamên heremê derbaz dibûn, diçûn
 Kelemên, çerayên bizinan rê digirtin
 Mirovan bi destan, bi daran pel û şax tandidan
 Gazik rûniştgaha seydê herî mezin
 Xorim jî şûna tirban
 Seyd Heydê pezkûvî xew didîtin
 Sorxacên malê derdixistin
 Pezkûvî hîn bûbûn
 Her roj bixwe berê xwe didan gund
 Diketin rêz û ber jêr ve dihatin
 Seyd Heydê bi tillîyên xwe ew timar dikrin
 Ku wan şîr dan, gahan tal kirin
 Bixwe arî poz ve rê diketin
 Hêla kortê de derdiketin
 Gundîyan ew şîr dayin
 Jî sira, pîrozbûna ocax de didîtin
 Feqîrên gund seyd bûn

Ji ocaxa Şarikê Şiwan hatibûn
Gund û gund digerîyan
Bi çiralixa talîban dijîyan
Karê wan ew bû
Warîdateke din tunebû
Çelçavî li zozana Çengelî ye xwedî cîh bûbû
Elevîyan re pîrozgeyek mezin bû
Her salê meha mezelan de
Nişteciyên dora çîye
Gor pêymanan nav xwe
Qurbanên, zirfetên, helavên,
Bulxir û runê xwe amade dikirin
Gundî û gundî digêhiştin hevûdu
Bi baweryek mezin
Kendên çîyê jor ve gav dikirin
Heta ku digêştin pozê koçê
Tava sibê davêt piştê
Xwêdana kezîyan şar û nermen re dizeliqîya
Hûrik, hûrik diherîkîya
Gûzikên mêran şil dibûn
Yên pêşîya koça serlêdanan bi sivikî radibûn
Gotinên devên qefilî kilamên gelerî bûn
Ku geştin dora zîyaretê rûyên xwe pêdixistin
Kevir û xwelî dihatin paçî kirin
Zarokan nîyazên olê ji ber dikirin
Digotin xwelî teberike û dixwarin
Hin ku rehetbûn
Barê qefilandinê avitin
Bîna xwe vekirin
Mêran kêr li kevîran re dikirin
Bo şerjê kirina heywanan ew dihatin tûj kirin
Yêge tunînebûn
Naw xezaye de pîrsgirekan re çareserî hebûn
Cameran xurt bûna xwe nîşan didan
Çerm bi girmikan li goşt vedikirin

Pez dugurandin
 Jinan zirfeyên tamxweşî hûre hûr vediqetandin
 Li hevûdu, malbimal belavdikirin
 Serê şexsan parçekê didan
 Heta ku loqme xelas dibûn
 Bêjing bin çengê jinan de diman
 Hestên yêkbûne, parvakirine mêjî avdidan
 Bîna qilere ji kesî nedihat
 Roja pêşin hemûyan serê xwe dişuştin
 Bi paqijî diçûn ber pîrozgehan
 Yên ku nîyaz belav dikirin
 Yen ku digirtin ew paçî dikirin
 Hêdîka li henîya xwe dixwistin
 Hêdî, hêdî dixwarin
 Jîyanik şîrîkatî û hevgirtî hebû
 Pevçûn tunîne bû
 Her tişt dihat parva kirin
 Hinan nedixwar, hinan sêmedikir
 Dewlemend û feqîr tunîne bûn
 Hemû halê hev de bûn
 Bi daran stûlên goşt tevdidan
 Paşê bi tillîyan yêk û yêk zîyaretvanan re didan
 Himik dihat pay kirin
 Her tiştî de şîrîkatî pîvan bû
 Kes ji kesî derbaz nedibû
 Bilxirê têr rûn
 Helava şîrîn
 Nav sînîyên sifir de kevçî dibûn
 Mirovan alîyekî ve dengdikirin, hêlekîve dixwarin
 Xwezî bi wan rojan
 Îro li kuyê ew hevgirtin?
 Zarokan nedikarîyan tîkan
 Goşt û hestîyan ji hev bikin, bicûn
 Êrişî hevûdu dikirin
 Xwarin ji dest hev digirtin û direvîyan

Belengazan bi mehan rûyê goşt nedidîyan
 Dora pîrozgehan, yên ji hev suketî, xeyidî li hev danîyan
 Dil firrî, xeyidî nediman
 Zîyaret cîyên aşitîye bûn
 Tillîyên bîyanîyan nav jîyanên me de tunînebûn
 Rûsipî û seyd bûbûn darizwan
 Cejnên Elevîyan
 Serlêdana zîyeretan
 Hewakî mîstîkî belav dikir
 Mîrov mest dibûn
 Em zarok temaşewanbûn
 Qey tiştên nivisî hebûn
 Bi dengên, gotinên mezinan fêr dibûn
 Seba me purrên Çengelîyê pîroz bûn
 Loma ji bilindîya xwe zêdetir ber çawên me girtir dibûn
 Tenê pezkûvî hildikişîyan
 Mîrovan ji xwe re ew egîtî nedidîyan
 Ji tiran, kendalan ditirsîyan
 Gor bawerîya Elevîyan gunebû
 Ser cîyên pîroz ger nedibû
 Kê dikarîya pêlê bike?
 Serê xwe re belan, pîrsgirekan veke
 Ye ku wan tirran de bikeveewê dê biqelêşe
 Dibe sed tîke
 Nişteccîyên dora çîye
 Hezar û nehe sed û bîst û yêkan de
 Li ber qirkirina çeteyên Lazan û mifrezeyên Osmanîyan
 Revîbûn ketîbûn wan zivingan
 Hinan xwe paş wan purran de veşartîbûn
 Ji berikên kuştinê parêsti bûn
 Ji hêsirtîye, pelişandine, mirine dûr mabûn
 Purrên binî me zarokan re bo wêşartokan
 Şûnên xewkirine bûn
 Purrên sipî jor de gildorî dibûn
 Ji tirsê em zêde nêzik nedîcûn

Toza pur, xwelîya sor û gewr di sîngê hev de mabûn
 Me nav de gevz di de
 Di nav nênikan de bi wan tîjî dibûn
 Zarokan kirne, çîr dîlistin
 Dengê bayê xurt dibîhîstin
 Qîrînîya, banga mezinan nedihat bîhîstin
 Em bi hemû zexmîya xwe dibezîyan
 Me kulmên xwelîye digirtin
 Her hêlê ve didan ber bê
 Bo xwe parastine paşve jî diweşandin
 Ku çav tîjî dibûn
 Wê demê histêr û êş hev re heval bûn
 Gor zarokên îro em pir azad bûn
 Ya herî pêvîst kêf xweş û dev geşbûn
 Mezin bi îbadetê, îtîqatê alakadar dibûn
 Deşta zîyaretê hemû hev re ya me bû
 Wê demê bo me zarokan hûkmê zafî hebû
 Heywanên kûvî bi dengên me dûrdiketin
 Çêlikên xwe ji mîhvanan diparastin
 Gor hestên xwe ew vêdişartin
 Deşta çîye tal bû
 Têra heyvanan çêre hebû
 Tama toraqê ji me re wekî hinguv bû
 Dora êvarê serlêdanan tişt didan hevûdu
 Rabûnê re xwe amade dikirin
 Xwatir ji hev dihat xwestin
 Gundî bi dilekî rehet
 Bi serekî sivik
 Bi psikolojîyek xurt jor de dadiketin
 Bi nîyazan badiketin
 Nav hev de dikenîyan
 Hirehîq diteqîyan
 Leq bi hevûdu dikirin
 Giranî ji hev re yêk digirtin, dibirin
 Kilamên xweş digotin

Law û qîzan hewa davêtin
 Nedikarîyan cilweyên xwe vêşêrînin
 Ew herdem çavan li der û dorên xwe digêrînin
 Dema zîyaretkar digêştin gundan
 Mezinan bi nîyazan dest didan zirzeyên derîyan
 Şêmuğ paçî dikirin û wer gav davêtin malan
 Rûdiniştin li ber rojangan
 Bîna xwe vedikirin
 Qala rojê û mirovên din dikirin
 Bûk û qîzan dest davêtin nivînan
 Cî radixistin, doşeg rast dikirin
 Zarokan bi kincan xwe, xwe davêtin ser wan
 Cî de, nişkê ve, xewa kûr re silav didan
 Xatunan doşegên kal û pîran rêdixistin, vedigerîyan
 Bedenen qefilî bê hal diman
 Jinan tarîya sibê de, berîya tavê serê xwe li balîfan radikirin
 Derîyen kozkirî bi nîyazan vedikirin
 Mezinê wan, xwerxwazên wan hîv û roj bûn
 Rûyên xwe hela hîvê re vedigerandin
 Ser û çavên xwe dişuştin
 Berjûrî, lavelav dikirin
 Bixwe û xwe re dendikirin
 Alîkarî, rindbûn dixwestin
 “Hîva zerî tu zarokên me biparêzî
 Lingê wan li kevir nekevî
 Dilê me neêşînî
 Kesî di nav xelayê de nehêlînî
 Pêşî bide xelkê, der û cîranan paşê jî bide me
 Heqo tu civatê biparêzî” digotin
 Gundî xwedî bawer bûn
 Binyata, rîçkên bawerîya wan jî berîya sed salan mabûn
 Gor wan ro, hîv, agir dijmine xirabîyebû
 Hemi pîsîtî bi agir dişewitîyan
 Cîhan û mirov paqij diman
 Bawerîyên din nasnedikirin

Ji wan gelek dûr bûn
 Darên mezin, kevirên gir, çâyayên bilind.
 Çavîyên avê pîroz û yêzdanî bûn
 Paç qîşdikirin, li daran girêdidan
 Xwestinên xwe dianîn ziman
 Bi wan bawerîyan tenduristîya xwe diparastin
 Bedenên xwe ji timarxwanan dûr dixistin
 Em zarok jî bergirtîyên wan bûn
 Me zîyaret paçî dikirin
 Rûyên xwe bi wan re dikirin
 Ew di nav wê atmosferê de ji dinê bê xeberbûn
 Nedizanîyan, teknoloji nasnedikirin
 Nav tunebûnê de dem diborandin
 Bi rûnên xwe diqewirîyan
 Lê kêf xweş bûn
 Gilî û gazinde nedikirin
 Psikolog û pisikîyatr ji wan re lazim nedibûn
 Pîrozgeh doktorên herî pispor û cîyên rehetbûne, deşarjê bûn
 Bani Xizirê Kal dikirin
 Dile xwe yên rehet hêla tavê ve diçerixandin
 Alîkarî dixwestin
 Zivistanan jîyanên girtî nav malên niv erd de diborîyan
 Bi çîrokan şev dixemilandin
 Cîran li malên hevûdu digerîyan
 Xatunan xonçe datînîyan li ber mêvanan
 Kal û pîran hevok dihûnandin
 Meha gulanê ve şixul zêde dibû
 Roj dervayî malê diborîyan
 Mêran çayir didan ber tîrpanan
 Hemûyan ji hev re ce û genim bi dasan diçînîyan
 Nezikî du meheyên havînê
 Li kend û zevîyan digerîyan
 Weqes şixul, weqes ked zêde tiştik jê nedihat
 Kadîn û anbar tîjî nedibûn
 Jîyan bi çîyan, bi gaz û duran dorkiri bû

Ji şerên cihanê, ji nexweşîyen salim, ji pirsgirekên dinê
 Dûr û bê xeber bûn
 Gur û hirç ku neketana nav pêz
 Rovî ku êrîşnekirina koxikan, pungalan
 Ew ku bê alif nemana
 Berf ku zû rabûna
 Rê û dûr rojekê ji pêş ve vebûna
 Nameyên, xeberên karkerên koçberî bihatana
 Mangan golik, bizinan kâr, mîyan berx ji ber xwe neavitana
 Furiyên xwe dixwarin
 Bi toraqa zaha û kufik girtî zivistan derbaz dikirin
 Fêrikan ku dest bi hêkan kirin
 Wan pungal zêde dikirin
 Jinan hêk nedidan zarokan
 Ji bo mêvanan û rojên teybetî kom dikirin
 Ku dilên kebanîyan bixwestana
 Car caran ji bo me û mêhvanan qeyxaneyên çeqer û zer dipatin
 Kêf dibû ya me zarokan
 Bi tillîyên şewitî nanê selê li sobê dipêçîyan
 Xwang û dayikan
 Ew sar nedihat xwarin
 Dibû zik êş, bê tam dima
 Me nanên helm berdayî di dest hev de direwandin
 Bîna wan radi bû
 Ye ku nan ketîye dêst dora xwongê bi cîh di bû
 Toraqa xweş û runê şor
 Bi tillîyên dayîkan nav nîn de rêz dibûn
 Run diheliya
 Bi rastî tam pir xweş dibûn
 Dešta bin çîyayê çengelîyê dinê ya me bû
 Me parî zû, zû dicûyan
 Bi lez daduqulandin
 Çaya germ jî pudî dişevitandin
 Janên didanan ji me re ne xembûn
 Çavên me de histêr dibarandin

Loxme gevrîye de gildorî dibûn
 Kê dest, kê dev paqijdikirin
 Peşên fistanan me re peşgîrtî dikirin
 Bo firnikên kanîbûyî
 Hucikên kincan wekî destmalê dihatin xebitandin
 Di nav sermayê de em dicemîdîyan
 Çulm mîna kurmê erdê xwe berdida
 Ser lêwan wekî qaşikê gûzê dibirqîya
 Sibe de ser herxan, kevîya kurm û kanîyan dest û rû dişuştin
 Heway sar henîyên vekirî dimalêstin
 Caran me ranedigirt û em dilerizîyan
 Yên hûr hêla malê ve dibezîyan
 Ser zibil û nav serguyan de bazdidan
 Qirş û qal kanîyên nexweşîye nebûn
 Karên dayikan pir zêde bûn
 Wan êvaran rûyê me didîtin
 Me tişt ji destên hevûdu direwandin
 Ji ber hev direvîyan
 Car caran derdiketinê pozikan
 Ku dem zivistan bûna
 Me xwe jor de, kend de berdi da
 Xijdibûne, digeştinê nivê zevîyan
 Fîstanên meyên pîne kirî
 Goreyên meyên belek û veçinandî
 Derpeyên heta gûzikan
 Bi bendan hatibûn doxin kirî
 Lastîkên reş nav berfê de diman
 Ji germayîya bedenên me
 Dihelîya tozika niv cemidî
 Ava qerissî tillî sor dikirin
 Janê davêt dilan
 Ji tirsan em vedigerîyan malan
 Me xwe davdişand li ber derîyan
 Sitîya malê dapîr bû
 Qîjîniya wê radibû

Derê bêderê bi hersê koz dikir
 Bêjînga nan li ber me radikir
 Digot ha digot
 “Hûn derîyan cî nadin
 Ew ode germ nabin
 Ez ê derîyê paşî rakim bavêjim bêderê
 Hemû ji hev re bila xelas bibim ji kederê
 Zimanê min ter bû
 Hûn gotinan fêm nakin
 Ez nizanim dest we de serê xwe bigirim ku ve herim?”
 Êvaran bi lez û bez em diketinê nav cîyan
 Me serraxa xwe ji ser xwe ve vedikişandin
 Ji tirsê dapîrê bê deng diman
 Dapîrê car caran bi daran êrişî ser me dikir
 Şerqînîya çoyan dihat
 Çend roj diborîyan, lîstîkê ji nû ve dest pêdikir
 Car caran dora germayîya rojîngê
 Nav bîna helma pişurîgê
 Car caran dî ber sobê de dicivîyan
 Me lingên xwe dirêj dikirin
 Germê helmên şîlbûne radikirin
 Zarokan sedemê jana bedenê de baz didan
 Tillikên pozên me wekî şîllanên payîzê reng didan
 Bala xelkê dikişandin
 Ji firmikan jî avên zelal diherikîyan
 Mezinan bi me nedekarîyan
 Bav çûbûn bajarên bîyanî
 Xelkêre bûbûn şixulvan
 Jin tenê li gûnd mabûn
 Loma pir zû hêrs dibûn
 Caran bi hêrsa tenebûnê êrişî me dikirin
 Gelek rehet mîna çiran vêdîketin
 Em bê deng dibûn
 Sibe de bi tirsê cî de radibûn
 Zivistanê teyr û çûçîkên belangaz birçî diman

Loma diçûn ser zibil û serguyan
 Bi nîqîlan rix vedidan
 Li tenek genim an jî li cêhe digerîyan
 Ji tirsan difirîyan û şip, şip ji paş ve vedigerîyan
 Bi hêvîya terbûne dizivrîyan
 Lawo tu dizanî zivistanan lîstîka me ya herî mezin çi bû?
 Nêçirvaniya çûçikan bû
 Mala me qonaxik mezin
 Çar derî hebûn
 Me derîyê mezin vedikir
 Genim davêt erdê û xwe paş dêrî de xef dikir
 Gelek balkêş her tişt vêdişart
 Li wan dipîyan
 Ew bin sermaya sar de bi êşa birçibûne diman
 Difirîyan, xwe davêtin malan
 Em derdiketin di taldan de
 Me ku derî cî dida
 Dengê çûçikan û qîrînîya me li hev diqelibîya
 Tîrsa mirine ronahî dida
 Çûçik difirîyan
 Li kevîyên hustinan diketin
 Bo xelasbûne rê nedîtin
 Me derî û cam vekirî nedihîştin
 Bê lîstîk, bê bez nediborîya zivistan
 Em dibûn neçîrvan
 Me ew pêdigirtin
 Caran destên me de difirîyan û direvîyan
 Dilên wan bi tirsê davêtin
 Nav jîyana xwezayî de guney me bi wan nedihat
 Hinan serên çûçikan jêdikirin
 Me ji lez û bez ew purt dikirin
 Car caran çerm jî perran re yek radikirin
 Zik diqelişandin
 Rovî û kezeb derdixistin
 Davêtin ser soba sor bûyî

Bi keyfik xweş dipatin
Heta ku ew dipijîyan
Çilekan avên tamê berdidan
Me tu dadîqulandin
Hinan ew nav rûn da diqewrandin
Dapîrê ku çalakîya me ferq dikir
Bi dengê pevçûnê hêrs diket
Bi hemû zexmîya xwe bang dikir
“Nekevin ber guneyên wan
Pênegirin, nekujin
Guneye, guneye”
Kê guhdarîya wê dikir
Wê demê xwastekan tixub û qedexe nasnedikirin
Caran em dibûn dizê malê
Me gûz dixwarin
Qaşik sobê da dişewitandin
Dapîr şahbanu ya malê bû
Postê toraqê, kulinga run, çala patêsan
Turê gûzan, turikên kak û çîran
Tekneya nan û pofikan
Ambara ard û bilxur
Gor pîvanên xwe tîjî dikirin
Derîyê xwanî jî bi zirzê koz dikir
Embara koz kirî
Anaxtara ser futê û bin peştemalê de darda kirî
Dapîra rewş fêmnekirî
Bi xesîsîyê, tematîyê nav kirî
Xwestinên me gor wê zêde bûn
Ji tixuban derbaz dibûn
Me ji zarokên malê xwe re sazûman çêkir
Me li pîrîkê dipîyan
Ew ku çû kadînê û êxir
Me gazî hevûdu dikir
Metik nav me de ya herî mezin bû
Serêkê rêkxistina me bû

We tişt digirtin
 Em hev re direvîyan
 Dûçûne binê zevîyan
 Dapîrê nedizanîya çal çawa tal dibin?
 Zarok bi kîjan tamê qax û çîran dixwin
 Gundîyan digotin
 “Diz yê malê be
 Ga di rojingê de derdikeve”
 Rastî jî welê ye
 Li gundan tengasî, tunîne bûn hebû
 Parîyên xweş yên mêhvanan bûn
 E!. Dapîr mezina malê
 Li kemasîyan ew berpîrsîyar bû
 Serkevtin dixwest, bêzar nedibû
 Seba ku bereketa malê xelas nebe
 Paçê ser tekna nan bi navê Xizir radikir û datînin
 Derî bi nîyazan vedikir û dipul de
 Caran jî parçek nan davêt ber kûtî
 Xêra me derdixist bi wî halî
 Tûrê goştê zaha stunê ve dardixist
 Hêdi, hêdi derdixist
 Gor wê xêr û bereketa malê Xizirê kal dide
 Kom û kuflet bê xwarin nedima
 Wî dîrlîgê me xwire nedikir
 Loma xerabî, nepakî nêzikî malê nedibûn
 Bi xweşîyê zivistan derbaz dibûn
 Her ku diçû ber kulingê û ambarê
 Nîyaz wê re alîkar bûn
 “Kêm nebe, zêde bibe
 Xizirê kal çavê te li ser mebe
 Me nav tunînebûnê, xelayê de nehêle
 Kes bi birçibûne ron neborîne”
 Ew li gundikî çîyê û bargiran
 Berpîrsîyarê sêz de gevirîyan
 Sermaya zivistanê de mal û melal bi tiştên kadîne têrdikirin

Qevağ û bî qirdikirin
 Em jî wan re yêk diçûn yabanê
 Me şax didan hevûdu
 Barên piştê datînîyan tenişta werisan
 Jin û mêran pişt digirtin
 Me hin şax erde de dikişandin
 Tillîyên meyên bê lepik
 Destên meyên qillêr
 Li mollên sar dipêçîyan
 Her ku me gav davêt
 Berf li dora me dipijîqîya
 Saîyê destên me dizeliqandin
 Mezin û qicikan bi dasan dar rêş dikirin
 Soyme datînîyan alîyekî û diqelişandin
 Birêş ser kutikan bi cîh dikirin
 Bi dasan hûr, hûr jêdikirin
 Bi birêşan, bi xezalên daran heywan nîv têr dibûn
 Meha adarê de hestîyên wan dihatin bijartin
 Gelek jar bûn
 Cem me zivistan pir dirêjbûn
 Bo ku ji berfê xelasbibin dapîrê roj dihejmartin
 Jinan axur û gom paqij dikirin
 Heta ku rojên adarê derdiketin
 Pezê reş dibirin nav qorîyan
 Bizinan bi tama xwarinê hevl didan
 Digêştin serên keleman
 Ew berdidan ser dîzên çulîyan
 Berf ku zêde barî hemû ji hev re di mal de diman
 Jin dibûn av kişandvan
 Av hildigirtin bi beroşan
 Naxir û pez di mal de avdidan
 Dema ku bê qirkirin mal û melal derdixistin çêrê
 Min li ser lingekî bazdida
 Bi destên xwe gîya rut dikir
 Dida berxikan

Deşt û çayir yê me bûn
 Hêşînayî roj bi roj dirêj dibû
 Bo gîyayên, xwarine diçûne deştê
 Me bi kêran pincar ji binî ve dibirîyan
 Bi pîjîkan erd dikoland
 Pîvok, belgizar, xîlok, gizêr yê me bûn
 Em gelek azad bûn
 Her ku erdê rengên xweşik li xwe dikir
 Me bi hemû hezkirinan xwe sêr dikir
 Erd dibû bûka nav nermayan
 Wekî kakil kulîlk digêşîyan
 Bi bayê hûnik pel diweşîyan
 Em bi tûrikan diçûnê kerengan
 Me şîrê wan berdidan nav tasan
 Welê topdikir cumê benîştan
 Qeftên tîrşîkê didan hevûdu qîz û lawan
 Dixwarin, dixwarin têr nedibûn ji taman
 Pir zêde kenê min dihat
 Dora devan digirte rengê kevzerikan
 Keskê tarî û nîv çeçer çayir dixemlandin
 Me ji pîvokan tacên seran dihûnandin
 Dora sipingan ku hat refên zarokan xwe dixemlandin
 Em dibûn serlêdanên zevîyan
 Pîjîk destên me de
 Me erd dikolandin
 Pêşên fistanan ji sipingan tîjî dibûn
 Bo ku qeft nekevin
 Serên pêşan ber piştê re vedigerandin
 Em diketin pêşbirkê
 Ku dema vegeerê hat, diketinê rê
 Diçûnê ber herxê
 Bi ava zelal xwelî, kurm û siping li hevûdu dîr dikirin
 Ku dema xwarinê hat
 Xwê li sipingan werdikirin
 Nav nanê sêlê de rêz dikirin

Me gezên mezin diqetandin
 Danan re ew qatiqên me bûn
 Pincarê xweşilandî û gûvişandî
 Dapîrê nav run de bi pîvazê re yêk diqewirandin
 Bi kevçiyê dar verdigerandin
 Berdidan nav sînîya baxir
 Runê qehveyî û mast ser de digerandin
 Sêz de kesî ji hev re parîyên nîn lê dipêçîyan û radikirin
 Ku ter bûnê
 Diketine du karik û berxikan
 Me xwe berdidan kendan
 Şiwantîya wê demê
 Ev tama xweş min li derikekî din nedît
 Gundê me bi çîyan, bi gazan û nawalan dorpêç bû
 Mîrov bi hestên hezkirinê tîjî di bû
 Li jîyanê su nediket
 Dil û çav ter bûn
 Ji nijad perestîye, hestên bin destîye
 Bê xeber û dîr mabûm
 Deşta gund de min sîngê xwe vedi kir
 Xwe teslîmî bayê zozanan dikir
 Em di kefsînga xwezayê de bûn
 Ew dizîya, em jî pê ter di bûn
 Pez têra xwe diçêrîya
 Çiçik tîjî şîr dibûn
 Kêm, zêde gundî wekî hev bûn
 Mî meha reşemîye, gucugê de dizyan
 Bizin heta dawîya avrêlê diman
 Rojekî ez û metika xwe
 Em ber pêz bûn
 Dema zayîna bizina kolik bû
 Wê bi êşê, janê xwe berdida erdê û radi bû
 Ez jî birçiyê hûkîrinê bûm
 Min bi çavên xwe dî û bi mereqî temaşe dikir
 Bê xeber, bi nezanî ew aciz kir

Dersik mezin da min
 Ber buruyan de bû
 Ji şûna xwe rabû
 Ber kevirê gevr mexel bû
 Nalîna we dihat
 Min rewş fêmkir
 Bizina kolik jî wekî mirovan şerm dikir
 Ji şûna xwe ranebûm
 Nêzikê wê nebûm
 Ew dinalîya
 Dilê min dişevitîya
 Bizina kolik ber zayine de bû
 Jan dihat û diçû
 Ez jî nav şabûne de
 Hêvîya karikê mabûm
 Nalînê dom dikir
 Serê karikê xwîya kir
 Karika belek ku ket erdê
 Bizinê êşa buruyan bîr kir
 Karika xwe alist, alist paqij kir
 Bo parastine sêri dorê dikir
 Kesî, tişteke nêziki xwe nekir
 Min karik girt paşila xwe
 Berê xwe da nawalê
 Ji kendê bin malan ve derketim
 Berîya pêz geştim malê
 Mîzgînî da dapîrê
 Wê bizina kolik dût
 Hemi ji hev re kîloyek furi derket
 Biroşek ava germ û kepeg da bizinê
 Dixwest ku ev germ bibe
 Şîr nekişe, karik jî têr be
 Şevên tarî fitik û lanbe ya gazê di dest me de
 Diçûnê serlêdana avisan
 Li mangan dipîyan

Ku mirovan dest navitina
Golik dixendiqîyan
Nav lingên ga û katire de diman
Xwanîyên me bi qazê ronahî dibûn
Payîzê bi kodikan dihatin girtin
Şev nav bîna wê de diborîyan
Mezinan ew bi çîrokan dixemlandin
Encama wan çîrokan
Em ji gur, hirç, mar û xortlaxan ditirsîyan
Êvaran zarokan nedikarîn ku bi tena serê xwe herin ber dêrîyan
Nav li me diqetîyan
Paş xwanîyan, ser serguyan, dora zibil û rixê kenef bûn
Mezin li zarokan dipîyan
Yên ku xwestina xwe dihanîn cî hêdika xwe dihêjandin
Dilopên paşîye jî erde ve dişandin
Bi lez, bi revik heval tirs
Bedenên xwe mal ve hildikişandin
Caran me kurm dixwistin
Wan hundirê me de her tişt dimîtin
Em bi rengên çexer û sîs dihîştin
Rîyê çilmisî hebûna wan nîşan didan
Gundîyan dermanê kurmên rovîyan nedizanîyan
Me xwarin dicû, zik dihêrandin
Wan jî dixwarin
E v di zik de mezin dibûn
E n bê xeber karvanê wan bûn
Mê re yêk digerîyan
Barên me bûn
Havînekê min cûtik existin
Hember dirêjîya wan matmayî mam
Ji wan tirsîyam
Gor jîyana gund ew ji me re bîyanî nebûn
Em zarok avisên kurmikan bûn
Şevên vekirî
Hîv di bû wekî sênîya ji hêkan

Me serê xwe bervî der dirêj dikir
 Delalîya xwezayîyê temaşe dikir
 Çikên ezmanan hevalên me bûn
 Me ew dihejmartin
 Heta sibê wenda nedibûn
 Bin şewla wan de
 Kilam û çîrokên dirêj ji ber dikirin
 Dapîrê yek û yek navê çikan dihejmartin
 Wê hûner û zanîna xwe nîşan dida
 Em hevîya deng kirina wê diman
 Me gotinên wê bi xwastekê mezin guhdarî dikirin
 Çavên xwe lê nedigirtin
 “Qîza min li rûyê dinê her mirovekî çîkik xwe heye
 Ku mirov mirin çîk xij dibin, dikevin
 Ew dengên ku tên
 Dengên bûyên cindikan in
 Ew jî weke mirovan in
 Ku tarîya şevan de hûn gerîyan
 We ku ser şêmugan de baz de
 Mal ve be, derî ve be
 Hûn bê nîyaz gav nevêjin
 Tiştêkî ku mirov jînîn, der ve mavêjin
 Bê nîyaz mîzê bermedin
 Ku tişt li cindî û pêrîyan bikevin
 Ew ku hêrs kevin
 Hûn kûd dibin
 Seba xweşbûna we em nikarin meleman bibînin”
 Dapîrê bi ditînên, ramanên ne rojana em ditirsandin
 Ji tirsên me bê xeber bû
 Weqes raman wê re tunînebû
 Encam hêşab nedikirin
 Em ji olên, bawerîyên din bê xeber bûn
 Meha gucigê de gurên birçî mayî
 Dadiketin gundan
 Mévanên bê dawet bûn

Bi şevla hîvê me dora xwe dibîniya
 Berfa cemed girtî
 Weki perda sinamê dibirqîya
 Gur li pêz, li xwarine digerîyan
 Bi jana birçibûne hevl didan
 Kûtîyên ber malan direvandin
 Bi komekî, jic hev re ew diqelişandin
 Mirov biketina dest wan
 Bi xweşî xelasnedi bûn
 Her sê hêlê ve gundê me dor nawal bû
 Her zivistanê tîpîyan rê digirtin
 Yên ku ji malan dûr ketina
 Bê qeda, bê bela venedigerîyan
 Zivistaneke zehmet, zê de berf
 Guran ji gundê Cogî yê Gula dîn xwari bûn
 Mirovên wê kincên wê yê qelişandî dîtî bûn
 Zivistanan rojîya Xizir û çîrokên pêva
 Tengasîyên şevên dirêj dimalîyan
 Armanc, xwestin û xewnên azêban
 Belav kirina loxmeyan
 Ji me re lîstik û rojên bi tam bûn
 Zarok ji lîstikê têr nedibûn
 Azêban xwarina şor dixwarin
 Av venedixwarin
 Bi xeyalan radiketin
 Xevnê de di kîjan hêlê ve biçûna
 Ser kîjan kanîyê û çavîye de av vexwarana
 Xwe di gunden wê hêlê ve zava û bûk didîtin
 Wêşartî, xeyalên evînîyan hev re digotin
 Bi meraxê çiçikên hêvîyan dimîtin
 Me xewikî guhdarî dikir
 Dapîr bi wan dikenîya
 Dengê kilaman radikir
 Hengê, leqê xwe ji xew nedikir
 Rojîya dozê de îmaman bo zarokan rojên ferq dadihanîya

Gêrmîya ku bi şekir, mewij û dan dihat çêkirin şabûn dida
 Kevçiyên dar destên me de
 Em derî bi derî digerîyan
 Yên çê mewijên gêrmîyan direvandin
 Jinan, qîzan bi broşan gêrmî li malan belav dikirin
 Jîyanek parkirî û komikî bû
 Wan ron hestên gundîyan hela xweşîye, rindiyê ve tîjî dibûn
 Yên dûçûn malên hevûdu bê xwarin, vexwarin ranedi bûn
 Pîlên hevûdu digirtin
 Hevûdu dikişandin
 Gîştî dora derxunan rûdiniştin
 Çaya germ dadiqulandin
 Guliyên daran bi rîşiyên berfê dihatin xemilandin
 Dema ku em diborîyan serê me li wan biketina
 Gildêrî di bûn, şax berdidan
 Nav lastîkên me de diman
 Gund pişta xwe dabû çiyayê Çengeli ye
 Nawala çixê û tay orimê jî cîyên kemîne
 Hêjmar nayê bîra min
 Pir mirov bin çixê da mabûn
 Berfên kendan wekî cinavirên heft serî
 Devên xwe vedikirin
 Mirov dadiqulandin
 Kom bi hev re dimirîyan
 Gundiyên feqîr kanunên çîyan nedizanîyan
 Hember awabûna şapê
 Ber berfa pozan, tumikan, gazan, kendan bê çare diman
 Rîyên parastine nedizanîyan
 Rêwî diçûn, berf didewisandin
 Petegên sipî diqelişandin
 Kilam digotin, banî hevûdu dikirin
 Bi lertzana dengên xwe berf dihêjandin
 Ya tillik hêdika li şûna xwe vediqetîya
 Gurifên we gir dibûn
 Hedî, hedî xwe li hev dipêçîyan

Wan bi dengekî bilind berên xwe berbijêr dikirin
 Nawal û gelî tîjî dibûn
 Du re evrên tozikê radibûn
 Tiştên zindî şapê re qeda û gorî bûn
 Nalîn, şîn diketin malan
 Caran caran camêrên malekî hemû ji hev re dimirîyan
 Jinên serî reş, bi kincên reş, ber me de diborîyan
 Janê kilamên xemgîrîye dihunandin
 Bi rojan mal nedinamalyan
 Ji xemê destên wan nedigertin
 Mirov serî reş digerîyan
 Çil roj canaşî didan
 Cîranan şixulên malên şînê de dikirin
 Digotin rihê mirî tê ser rojingê
 Xwarin, bera mirî ku dernekeve nabe
 Roj ku ji çilan derbazdibe teselîya hemûyan dikeve
 Mîrina bê dem
 Paş ve rîçîkan dêhêle
 Bedenên cemidî bi kefa sabunê
 Bi ava hûnik dişuştin
 Paçê sîs li bin çenika wan heta ser serê wan dipêçandin
 Li paş henîye gire davêtin
 Kefen li bedenên dikirin
 Serî û binî girê didan
 Datîniyan ser salacan
 Hêdi, hêdi li malê dûr dibûn
 Qîrîniya, zîvîniya, dayik, zarok, jin û mêran
 Ji hev re radibû
 Gundî li dora Tirbê kom dibûn
 Jinan ji hev re kom bi kom kilamên şînê digotin
 Serî dihêjandin
 Barên histeran dibarandin
 Mêran meyît berdidan mezelê
 Darên birî cem hev de xwar û vîç rêz dikirin
 Bi destên qerisî bêr didan ber xwelîyê

Xwelî tandidan, davêtin çalê
 Heqê xwe helal dikirin
 Ji mereqê, ji kerbê bedenên wan bê hal dibûn
 Dengê gîrî û kilaman tev li hev dibû
 Mirovên mirîyan bi alîkarîya mêhvanan
 Ji erdê ra di bûn
 Gundîyên din diketin bin pîlên xwedîyên şînê
 Ewji ser berfê radikirin
 Hêla malan ve dibirin
 Hinan sêwî digirtin ber sîngên xwe
 Histêr dibarandin
 Bi alfyekî ve jî destên mezinan de digirtin
 Ew pêş ve dibirin
 Dayîkan li serên, sîngên, junîyên xwe didan
 Ji bîr ve diçûn
 Jûnî reş dikirin
 Li gund jîyana xwezayî hebû
 Hin malan de dermanên kimyevî tunîne bûn
 Wan bi ava xulavê kincên mirîyan dûşîştin
 Ew ser pejan rêdixwistin
 Bo xêra mirîyan ew didan feqîran
 Em li çandên din dût û bîyanî diman
 Zivistanek diborîya, tîrb li cîye xwe rûdiniştîyan
 Meha mezelan an jî payîzê
 Tevir li mezelan dixwistin
 Mezel çêdikirin Elevîyan
 Bani gundên, gundîyên dora xwe dikirin
 Pezên histewr şerjê dikirin
 Sîtil tîjî goşt di bûn
 Ji gundên cîranan
 Mirovên mirîyan ji xwe re yêk heywan dianîyan
 Mêvan dest tal, vala nediborîyan
 Bo bangkirîyan li bederan sîflên reş datînyan
 Bi ezingên mazîye xwarin dipatin
 Mirov qor û qor aş dixwarin

Ew xwarinên me dervayî herema me xelkê re bîyanî bûn
 Ew edet nav Elevîyên heremê de hebû
 Dema ku cara yêkemîn min porteçal dît
 Ez heft salî bûm
 Seyd Hesê li kurika xwe tiştikî gildorî û zer derxwist
 Destê xwe direjkir
 Berda nav tillîyên lawê xwe
 Şaşbûm!
 Ew tiştê bi rengê xweşik jî çi bû?
 Seba me gelek bîyanî bû
 Nav wan kemasîyan de, tengasîyan de
 Em li zarokên îro kêf xweştir bûn
 Teknolojî, pêş ve çûyin li me pir dûr bûn
 Ya rastî bê xeber rojên me diborîyan
 Paqijîya îro kê dizanîya?
 Gundîyan navê deterjanan nedizanîyan
 Bi kîlê serê me dişuştin
 Kinc dikelandin sipî dukiştin
 Dîya min li ser me dilerizîya
 Ku rişk û sipî nekevin me
 Nedihîşt em herin cem por sipîyan
 Em zarok ji hev dûr nediman
 Li ber kêçan xelasbûn tunîne bû
 Gom û axir bin malan de bûn
 Rişk tenê mêvanên feqîran nebûn
 Wan gulîyên porê xwe dixemlandin
 Sipîyan bedenên bi rojan nedihatîn şuştin dimîtin
 Zarokan barên qilerê dikişandin
 Dapîr her payîzê diçû Macîran
 Sawun û tiştên din digirtin bi barên katiran
 Em xwedîye çil kezî bûn
 Bi alîkariya, bi kar anîna dermanên kimyevî
 Sipî li mala me nedişewirîyan
 Dema dûçûnê malan
 Bi rehetî ser tapanan rûdiniştinê

Kêç bi bûn govend kişandên ser cîyan
 Ber çavên me bazdidan
 Lawo me tenduristvan nedîn, nasnekirin
 Dema ku jin diketin ber burfîyan
 Gor gotina dapîrê elk li dora wan digerîya
 Pîran doxtorî dikir
 Bi zanînên xwe mirin dûr dixistin
 Navik dibirîyan û serê derguşan dişuştin
 Kî cî de dima?
 Roj duduyan jin radibûn ser pîyan
 Şixul li ber wan bû
 Xwasî û xezûr serleşkerbûn
 Bûk bi êşa giran
 Bi bedênên xwîn ji cî radibûn
 Bi gûzanan navika zarokan dibirîyan
 Zerik, vîrûs li wan dûr nebûn
 Hin dimirîyan, hin diman
 Qanunên xwezayê pir jîr dixebitîyan
 Lawo tu li nexweşxwane bûy
 Her tişt amade bû
 Naw ewlakarîye de çavên te vebûn
 Min sala bûyina xwe nedizanîya
 Nohdu sisîyan de hînbûm
 Ser kevirê, salê mezela yekî de
 Nivîsandina dîroka mirina wî kesî de
 Min rojbûna xwe hînkir
 Dîya min ji min re digot
 “Apê min Nuroj mir, tu hatî dinê
 Rihê wî keti bedenê te”
 Ew gotin ji bîra min derneket
 Dema ez çûm ser mezelan
 Min rojên rastî dîtî
 Kevirên ser mezelan
 Rêçikên ser ustinan
 Çînkên ser derîyan ji me re dibûn rehber

Tu tiştên xwe dizanî
 Ser sala xwe bê xwelat naborînî
 Min heta nehe salî yaxwe rûyê tendurustvanan nedît
 Tu bi derzîyên parastinê mezin bûyî
 Nav weqes kêmasîyan de em wekî sêvên sor bûn
 Gep li ser pozan wenda dibûn
 Lawo tu nikari rojekî bê kêmasî biborînî
 Xwe wekî bêkes
 Feqîrê bê welat dibînî
 Lawo min nehê salîya xwe de nû makîne dîtûn
 Tu yek salî nebûy
 Li teyyare sîyar dibûy
 Lawo min tillorên te bi paçên xweşik dipêçandin
 Nedipijîyan, kûl nedibûn
 Me di nav xwelîya sor de
 Bin paçê çêç kirî de
 Nav bêşîga dar de roj diborandin
 Mezinan wekî hêsîran zarok bi piştan dipêçandin
 Hemû ji hev re girê didan
 Qor û bask nedilivîyan
 Zarokên ku birçî diman digîrîyan û her digîrîyan
 Demên jinan vala nediborîyan
 Dayikan ku şixul xelasbikirina ancax şîr didan
 Wan ku paçê binê zarokan ku vedikirin
 Xwelîya bi mîz û gû bi tillîyan ve digirtin
 Ser kêndan de davêtin
 Ya mayî carik din ser sêlikanda sor dikirin, diqawrandin
 Ser paç da radixwistin
 Ku ew bi tillîyan hat hûnik kirin
 Zarok ser de radimendandin
 Bi destên hişk nav şeşan de
 Ser û bin tiloran de belav dikirin
 Bihar û havînan vizikên reş dora bêşîgan digirtin
 Ser me de difirîyan
 Ningên xwe dora pozên çulminî, çavên qiller datînan

Devên zahabûyî dilopek av nedîdîtin
 Qîrinî belav dibûn
 Mezin dil kevir bûn
 Heta ku kar xelasnebûna bêxew bûn
 Meheke de carê serên me an av dîdît an nedîdît
 Qilêr, pîrzikên xwurandî dibûn kûlên xirab
 Bin de rêçikên, kumikên çînkî kiri diman
 Ku me ew dixwurandin, dest davêt wan
 Wekî kerman radibûn
 Nê m digirtin, dor fereh dikirin
 Xwîn û icran tev li hev dibûn
 Bi derpekî, bi fanilê û fistanekî me sal diborandin
 Caw nedihatî girtin
 Gundîyan re baha dihatin
 Divîtî nê pembû helalê me bû
 Lawo îro cûtên iskarpînan
 Şalên pembû û herî
 Îşligên rengîn û xweşik
 Te kêf xweş nakin
 Tu serborînên me nabînî, nizanî
 Te çawên xwe danê dora xwe
 Tenê zarokên dewlemendan dibînî
 Xwe ji wan kemtir dihesibînî
 Lawo ew têr hezkirine
 Bi têra xwe dê û bavên xwe nabînîn
 Kî êwaran destê xwe dide serê wan?
 Lawo ez bîst salî bûm
 Min tenê bajarên Stenbol û Angorê dîtîbûn
 Tu sê salî bûyî te pêlî welatên europa kir
 Heta naha li çend welatan gerîyayî?
 Lawo heta nehe salîya min tenê kurmancî dengkir
 Tu sal û yek bûyî
 Te dest bi tirkî kir
 Sê sal û nîv bûyî te Îtalyan û zimanên wan naskir
 Heft salîya xwe de fransizan re bûy cîran

Ji te re bû zimanê çaran
Nehe salî ketî nav Almanan
Hemû firsenden pêş ve çûyîne dest te dane
Heşt salîya xwe vir ve bi ordinatere dîlîzî
Dîtînen xwe hevalên xwe re dişînî
Li gund me pênivîs, rûpelên sipî
Û pirtukên fêrbûne ji hev re nedidîtin
Bi destê me nediketîn
Em nav tengasîyê de mezinbûn
Li stenbole dora min gola dewlemendîyê tunînebû
Bavê min karkerek bû
Xwedîye heft zarokan bû
Her dişixuluya, her dişixuluya
Nedikariya her tiştî ji me re bigire
Lawo ez ddonzde salî bûm min nû TV naskir
Te çavên xwe bi wê vekir
Zimanê tirkî ji ber kir
Navê gelek şexsîyetan fêm kir
Li dinê çî dibe, çî tê dîtîn xwedî xeberî
Xwestinên te xelas nabin
Lawo tu xwedî odey
Tenê cîkî de radikevî
Bixwe gor xwestina xwe dora xwe dixemlînî
Xwedîyê gelek çîrok û romanên
Yên li xwe kêmtir nabînî
Lawo tu her roj serê xwe dişoy
Bi bîna xweşik digerî
Xwe bi xeta sîs paqij dikî
Me du heftan de carê ava germ nedidît
Havîne dayîkan li ber dêriyan berav dikirin
Em dişuştin
Zivistanê ber agir bûnê
Kefa sabunê çavên me dişevitandin
Histêr û av tev li hev dibûn
Lawo xet, kaxiz li ku bûn?

Kê ew nasdikirin
Me bi pelên dar û gîyan, bi keviran
Bedenên xwe paqij dikirin
Beden li pîsîtiye, qilere dûr nediketin
Nav tiloran dixwirîya
Me şeq li hev didan
Em hûnbûbûn bînê
Li me bîyanî nedihat
Lawo çavên te têr
Xwestinên te kê m nabin
Qey yê ber destê te xelas dibin
Serborîne min, ji min re dersên pir mezinin
Dibêm ez ji tê re xwe xwedî nebûm, nejiyam
Nav xwezayê de pijîyam
Her tişt dema xwe de xweşe, pêvîste
Xwestinen ku qicikayî nahatine cî
Mirov qet bîr nake
Dayîka min nedikarîya ji dapîra min bibore
Seba me tasek xwarin bigire
Mezina malê ki hêrs ket
Erd dihêjandin
Dida ber qîran
Wekî lingê xwe li erdê da
Kes lê nediborîya
Em bin barê şermê de diman
Cîranan dengê wê dibîhîstin
Rêwî radiwestîyan
Lawo em bi serê xwe ne
Malê de ne sitûn ne jî axa hene
Em hevûdu fê m dikin
Lawo ez şevadin çûm dibistana te
Ez heyrana derfetên wê
Mî n dora xwe temaşekir
Firsendên te û yê n xwe hanîn ber hevûdu
Bar li qentera cilicîyan kir

Hêla te li xwarê
Ya min pir li jor ve ma
Lawo li gundê me dibistan hebû
Hemû hev re çar çavî bû
Mala mamoste jî nav de bi cîh bûbû
Tenê odekî de em zarokên çar mezran kom dibûn
Penc sinif hevra bûn
Xwanî ji kevirên reş û gevr
Ji kêranan hatibû çêkirin
Bi herîya tev li ka hatibû sivax kirin
Kunikan de ba diket odan
Sîvîgên ser bi lox
Dilopên çê berdidan hûndir
Em di bin de şil dibûn
Ji tirsamamoste me nedikarîya ku dengkin
Kes ji şûna xwe ranedibû
Her roj şagirtekî ser xwanî log dikir
Logê gildorî, herdu helan ve kort bû
Bi darekî çelet dihat û diçû
Qorîya ezingên dibistanê tunîne bû
Şagirt mamoste re darwan bûn
Her sibê zarok diketin goman
Dar digirtin nav tillîyan
Diketin rê û diçûn dibistanan
Ki ku gîhişte ber dêrî, gor dorê dar bi bivir hûr dikirin
Dikişandin xwanî lod çêdikirin
Hinan hêk, hinan torak ji mamoste re dibirin
Ew bi keda xwe xwedî
Bi rêza xwe mezin dikirin
Ku me tişt nebirana?
Wî bi şermaqên xurt em gêj dikirin
Paş ve vedigerandin
Berê me dida malê
Ji tirsan şagirt dicivîyan hevûdu
Ziman nedigerîyan, lal dibûn

Em bê xwedî bûn
 Qey malbat zana û hişar bûn
 Em diparastin?
 Ku şagirtên mezin agir berdidan sobê
 Dûman û bîn ji hev re radibûn
 Ew der ji dibistanê bêtir her tişt bû
 Em sê, çar kes teniştê hev de rûdiniştin
 Cî pir teng bûn
 Yen ku ber dibistan xelaskirinê bûn
 Yen ku nû dest pekiri bûn
 Me hemûyan ji hev re dixwendin
 Danê sibê yê mezinan
 Danê evarê ye qicikan
 Kê çi hîndikir?
 Hemû tişt li hevûdu diqelibîyan
 Tenê li ber kirina siruştê nîjadperestî dem diborîya
 Zimanê bîyanî û xwendin
 Em ji hev re hîndibûn wan
 Kêmasî û tengasîyên me pir zêde bûn
 Ya rastî gor pîvanan perwerde tunîne bû
 Tenê navê dersdaran he bû
 Ew ji derûnnasî ya zarokan bê xeber bûn
 Seba mehane standine dihatin û diçûn
 Lawo tu cîhekî germ de
 Cîhe dest şuştine, ava germ û kenef nav de
 Dibezî, dîlîzî
 Mamoste te ji yê din kêmtir nabîne
 Çanda me qedexê nîne
 Tiştê herî mezin
 Sedemê netew û welatê te
 Te xor nabîne û napeliqîne
 Dibistan li malê penc sed metro dure
 Rastîyan dayîne ber hev
 Li xwe munkir bibe
 Cem me, li gund

Zarokên mezran bi metreyan berf diqelişandin
 Hewesa, dilxwazîya xwendinê ew dimeşandin
 Bo ku fêrbîn
 Rêya du se'etan de dihatin
 Tillîyên mis û mor dêşîyan
 Lêw diqelişîyan
 Bi kincên şil ser rûnişteke rûdiniştin
 Alîyekî ve germ dibûn
 Hêla din ve dikerisîyan
 Danê êvarê bi tirs vedigerîyan mezra û goman
 Gurên birçî li ser rêyên wan digerîyan
 Rojên ku tîpî û bahoz hebûn
 Çav çavan nedîtin
 Ew wenda dibûn
 Çilleyê sar de gundîyan şagirt bernedidan
 Nedihîştin ew herin
 Li malan mêvan dikirin
 Lawo qey tu dibê
 Me li dibistanan rastî, rastîyên xwe hîndikirin
 Dîrokên çand û netewî didîtin
 Na, na!!
 Berdevkên, destên xwînxwaran em hîni derawan dikirin
 Mêrikûjvan ji me re wekî qehremanan
 Mêrên mezin û camêran re dihatin fêrkirin
 Ku bi kulman, girmikan serê me didan
 Çavên me de çikên gir bazdidan
 Em her dem ber wan wekî leşkerên artêşan hazir bûn
 Ha şagirt ha hêsîr ferk tune bû
 Navê dayina rihe xirab
 Nav komara Tirkîyê de perwerde bû
 Em mecburî derewan dikirin
 Me ne tişteke, têra xwe bes derewên rejîme hîndikirin
 Lawo em bê nasname girbûn
 Hemwelatîyê angorê nebûbûn
 Ji burokrasîya nijadperestan dûrbûn

Tenê devberkên wan ji me re mamoste bûn
 Dibistan jî perestgehbûn
 Derewkaran bi zilmê hebûna xwe nîşan dikirin
 Ku hêrs ketin
 Darên mazîyê ser piştên me de hûr dikirin
 Car caran hestî difirîyan
 Bi şivikan gor xwestinên xwe li destên me dixistin
 Çerm reş û patî dikirin
 Tilîyên me diteqîyan
 Goşt nenîg qebul nedikirin
 Jan digêhiştin dilan
 Gepên ji ber lêdanan, kotekan sor bûyî
 Mîna mohrê zilma ser şagirtan nîşan didan
 Li ku derê bûn heqzan û parêzvan?
 Şagirtan rûyên sorbûyî, serên bi êş ber xwe de berdidan
 Maf, heq nedizaniyan
 Dersdaran ew rastî dixebitandin
 Fêrdarên me ew kes bûn
 Mirovên bê palan gundên Kurmancan de mamoste bûn
 Ji me re neyar, wekî dijmin bûn
 Bi xişimê li şûnên xwe radibûn
 Hemi qarîna, hêrsên xwe bi kulman derdixistin
 Rehet, deşarj dibûn
 Zarokan wekî hêsrînan li dibistanê cîh girtibûn
 Ew dersdar li ku, pedagojî li ku?
 Dema ku bi darên mazî li tillor, dest û pîyan dixistin
 Şalên qiller mîtî
 Xwîn dimalêstin
 Em ji tirsan dibizdîyan
 Navê ezab û tehdê perwerde bû
 Yên qicik di xwe de mîz berdidan
 Mezinan halê me nedipirsîyan
 Nedigotin "hey zalim qey me sêva sor şand pê te
 Tu berdevkê Anqarê yê an ji bo kara xwe hatîyî
 Fêrdar, hezi xwe û me nakî

Bi dil natî
 Kê rê girtine, vegere here
 Zarokên me bi lêdanê nekuje
 Zarok ku te dibînin hêla xwanî ve dibezin
 Te bi zilme tirs belav kirîye
 Nav gund de xof îcat bûye
 Rê ya Macîran ne girtîye, vekirîye
 Hûn kîne, derd û armanca we çîye?
 Bi kîjan mafî li zarokên me dixînin
 Daran ser wan de hûr dîkin
 Curêyên zilmê diceribînin
 Kezebên zarokên negêştî diqetînin
 Wan li xwendine sar û dûr dîkin
 Hestîyên xwe negirtî difirînin
 Hûn çö davêjin zarokan, mîna lêdana keran
 Hember wan camêrtîya xwe nîşan dîkin
 Dijminatîya xwe bi kirinên xwe eşkere dîkin
 Tenduristîya rihî belav dîkin
 Nexweşîyan re rê vedîkin”
 Ew ji civata me bîyanî û dûrbûn
 Bi emrên vezirê perwerdê wan çîyan de derketibûn
 Hatibûn nav me
 Lê belê, mîna gurê harbûn
 Ji xistine, zilmê têr nedibûn
 Ne dersdar, zilimkar, tehdekar bûn
 Peryê xwe kom dikirin
 Xwarina xwe jî li gundîyan bar dikirin
 Tişteke xerc, serf nedikirin
 Ser piştî me dewlemend dibûn
 Lawo tu dikarî hember mamoste xwe biparêzî
 Ji min qanuna “mafên zarokan” dipirsî
 Dikarî mamosteyê xwe rexne bikê
 Bi rehetî xwestinên xwe jî wê re dengkê
 Ew bi ewran te natirsîne
 Pirsgirekan re rêya çareserîyan dibîne

Tu dikarî telefoni mala wê bikî
 Bi rehetî jê pirsan dikê
 Ew neqşa cîhanê bi derewan naxemlîne
 We hemûyan yek dibîne
 Ji teybetîyên welatên, gelên din tamê digire
 Te dêr, mizgeft, mala civatê, sinegog hev re zîyaret kirin
 Ferqî dîtin, fêr bûyî, gelek rehetî
 Lawo em ku ji gundê xwe derketin
 Pirs û tirsan bedenên me dagirtin
 Li bajarê Senbolê ez bûm wekî masîya ber tavê
 Min gund û hevalên xwe ji hev re wenda kirin
 Şevên direj bin nivyenê de histêr dibarandin
 Bê deng digîrîyam
 Xewnan de li gund digerîyam
 Bi rojan li bajêr bîyanî mam
 Min nedikarîya xeber bidim
 Ji hêrsê dibayîciyam
 Kesî ez fêm nedikirim
 Tengasî nedihatî dîtin
 Kêmasî ferq nedikirin
 Dîya min pir kêf xweş bû
 Ew û bavê min gêştibûn hevûdu
 Dapîr û mîra malê, ji wan dîr mabû
 Li dibistanê bo min digotin
 “Qey lale, nizane xeber bide”
 Bi tillîyan ez bi hevûdu nîşan didam
 Nav şagirtan de tik û tenê dimam
 Min zimanê bîyanî nedizanîya, nedixebîand
 De were nehe salî tiştan şîrove ke
 Sebebên koçberîye, barkirinê fêm ke
 Hemû ji hev re li tiştên netewî hatim dîr kirin
 Dîregên, kêranên şexsîyetbûyina min hatin hîr kirin
 Ez zarok bûm
 Li dibistanê nav tenêbûnik mezin de mabûm
 Bîyanîtî, bîyanîtî hebû

Ew gor emrê min barikî giran bû
 Min ranedigirt, zêde bû
 Em mala Hurimîkî de rûdiniştin
 Cara pêşin bû
 Min dengê zingilê dêrê û melay mizgeftê ji hev re bîhîstûbû
 Ew herdu dîn ji me bîyanî û xerîb bûn
 Me dil ji pîran, sazê û ocax tiştik nebîhîsti bû
 Oldarên din nasnedikirin
 Pîr û seyîdan nav civata me de rêya hev girtin û aşîfîyê vedikirin
 Hela din ve hezi dînen din nedikirin
 Nav talîban de aşîfî pêyda dikirin
 Darizvanê civata me ew bûn
 Bê çiralix ji malan ranedibûn
 Tûkên wan ji nexweşan re derman bû!
 Civat û mirov zêde der ve geşnebûbûn
 Lawo te çerm sor, reşik, zer ji hev re naskirin
 Ew hevalê tene
 Hûn çandên welatên hevûdu ji hev re dibêjin
 Hev re hevaltîyek rastî dikin
 Ye ku dixwaze dersên dînî digire
 Ye ku naxwaze serbest dimîne, digere
 Kes kesî re hakarêtan nake, qicik nabîne
 Li Stenbolê dibistana nivî de dest bi dersên dînî dikirin
 Ez tev li zarokên islaman kirim
 Ji min, ji malbata min dîtîn, raman pirs nekirin
 Bi xwestina min nebû
 Bin tirsê de, bê xwestin, bê hezkirin
 Bi darê zorê ez tev li zarokên islaman kirim
 Min nedikarîya, rê tunebû ku ber xwe bidim
 Mafê xwe bipirsim
 Maf li ku bû?
 Zanîn, xwe parastin ji me pîr, pîr dût bû
 Qanuna 1924 an, pirtûka pîroz a ola îslamê
 General jî yezdanbû
 Navê zorê, zordarîye bûbû perwer de

Bi hêla netewî, bi hela dînî em nav xwe de dihelandin
 Heta 18 salîya xwe ez ji netewê, ji welat bê xeber girbûm
 Xebera kesî ji kesî tune bû
 Kurmanc mîna Cihûyan li her derê belav bûbûn
 Lawo te bi siruta netewî çavên xwe vekirin
 Du salî bûyi tillîyên xwe rakirin
 Elametên, nîşanên yêkbûnê hînkirin
 Mezinên me ji dîroka me bê xeber bûn
 Tenê ji herema xwe agahdar dibûn
 Bi zanabûn, bi hestên netewî ez te mezin dikim
 Roj û salên xwe, firsendên dest xwe û yên min
 Bîne hember hevûdu
 Îmkanên xwe û pêş ve çûyîna civata me bibîne
 Lawo ji jîyanê têra xwe taman bigire
 Nezanên dora xwe re mamoste be
 Bi rêz, bi zanabûn rabe, rûnne
 Navê şexsîyeta jar, hember derneketî, xwe nebawer
 Di nav me kurdan de terbîye û edebe
 Ez pir kêf xweşim ku
 Îro ew dîtînen ne rast ji binî ve lerizîyan
 Hedî, hedî qedr û qîymet wenda kirin
 Rabûn, ew dê rabin
 Lawo her tişt, hemû hebûn li me dûr bûn
 Bûk dest xwasî û xezûran da mîna xadiman mabûn
 Mafên şexsî tunebûn
 Îro em bi serê xwe ne
 Li mala xwe ne
 Hêla aborîye ve azadine
 Te kincik kevn nekirîye
 Ye kî din amadeye
 Binê iskarpîna te pîne nabe
 Me bi lastîka reş sal derbaz dikir
 Kê fîstanê qutnî li me dikir?
 Dîvîtinên bi çînkî ji me re bes bûn
 Bi fîstaneke du bihar derbaz dibûn

Dermanên bîna xweşik li me dûrbûn
 Bo paqijîyê, dil jî sebune û ava xulavê
 Me tiştik nasnedikir
 Porên gijik bûyî çend rojan de carê şedikir
 Mehekê de carê av li xwe dikir
 Bi şeyên hestî, kezî şe dibûn
 Dayik xwedî kar bûn
 Zêde dem tune bû
 Loma nedikarîyan porên me giran, giran vekin
 Hêdî, hêdî şekin
 Şip, şip şeyê hestî li serê me dixistin
 Pore rut bûyî gurif dikirin
 Gor îtîqatê gune bû, nedihavitin ber lingan
 Ew bi salan nav quncikên divaran de diman
 Qilêra piştê wekî teneyên cêhe radibûn
 Ser avê de gildorî dibûn
 Zivistanan li ser sobê av germ dikirin
 Teştên mezin de bîn dişûştin
 Kefa sabuna zer çavên me dişevitandin
 Yên dore gîrîyê, qîrinîya me dibîhîstin
 Lawo gor min tu nav dewlemendîyeda yî
 Serê xwe di ber xwe de xwar meke
 Xelkê ji xwe mezin, bilind neke
 Ez ji te hêvî dikim, rewşa me fêmkê
 Herdem serê xwe jor ve neçerixine
 Yên ji xwe kêmtir jî bibîne
 Dinê ya rengîn tarî nebî ne
 Rêyên ji jîyanê tam girtine pêydake
 Yên dora xwe agahdar bike
 Herdem pozitif be
 Ronahîya xweşîyan nîşan de
 Jîyan bê êş, bê kemasî derbaz nabe
 Bîrneke
 Xemgîrî û şahî hevalên hevûdu ne

Hey rêzberê

Meha rêzberê ye
Sermayê dest pê kirîye
Pel avên xwe hêdi, hêdi wenda dikin
Hedî, hedî ji gulî û guşûyan diqetin
Dema cêbûne, dûrketine hatîye
Avên rêlan dikişin
Xezalên daran dikevin
Ji ber bayên tund û şikestî bazdidin
Rengên çeqer, zer, sor û nîv hêşin li dora rêyan in
Mîna koçberan histû xwar in
Qirş û qalan bi saqolên wan dimalin
Ba wan didin ber xwe, direvîn in
Caran radikin, caran li erdê didin
Ku qirşvanan ew pêgirtin
Ew ku ber devên bêrikên hesin ketin
Barên, giranîyên havlêkan hatin ser damaran
Xwe girtî hêsab dikin û difetisin in
Her dem bilind mane, hînnêbûn e
Ji cîh jê bûn
Sergêjbûnê tî ne
Ketina ber lîngan
Wan re mirine
Tên avitin, berdan, nav turên gir de dimîn in
Tillîyên zexm wan dipeliqîn in
Rehetîya, nazlitîya berê nabîn in
Payîz herdem xemgîrîye dide min
Mirinê, tazî mayînê tîne bêrîya mirovan
Xezalên daran û gîhyaye hişk bûyî dikevin nav gavan
Caran caran ez jî xwe wekî pelên ketî
Darên ku hatine rûçikandî dibînim
Dixwazim ji hestên bêhêvîyê dûr bimînim
Xwedî bawer bim

Hêvîya serkeftinê dibînim
 Rengê qehweyî karbidest de
 Bîryar girtîye diqewrîne
 Çoyê xwe digerîne
 Noxteyên hêşin mayî nîşan dide
 Gewirandinê dibe
 Digerim, gav davêjim
 Caran disekinim
 Serê ji xwe jor ve vedigerînim
 Bahoz dixwaze daran dawêşîne
 Pelê ku ji dar veqetîne
 Ba dibin, xwe dihêjîn in
 Bixwe meyîtê, termê xwe datînin
 Paşîyê de dirizên
 Bêhna mirinê berdidin
 Pelçim mîna me Kurmancan
 Ji ber xezeba, tofana sirgûne û koçberîyê dane
 Ji cîyên, şûnên xwe veqetîne
 Nikarin seba xwe bîryaran bigirin
 Teslîmî şillîyê û bayên payîzê bûne
 Dema ku pel daran dixemilîn in
 Ser sîngan de qebûl û hebûne dibîn in
 Çiqas xweş dimîn in
 Mizgînîyên şahîyan didin
 Hin kes çavreşî ya, çavnebari ya wan dikin
 Ya rast ez bixwe tama jîyanê digirim
 Gelek zêde kêfxweş dibim
 Ew pir dewlimend tên xwuya kirin
 Moralê hezkirina jîyanê, zexmîyê belav dikin
 Mizgînîya nûbûnê didin
 Ala evîniyê û xoşewîstîyê radikin
 Reşikên çavên min in
 Ji me re vekirî dibên
 Dîrligê, yêkitîya me ji xwe re mînak bigirin
 Ji hevûdu qarandine, xesûdîye, xirabkirinê

Ji xirabîyê dûr bimîn in
 Nêziki nirxên xirab nebin
 Min re dibên hey Kurmanca koçber
 Tama xweş ji erdê, ji her tiştî bigire
 Em xwezayî de ji we re mamoste ne
 Xwe daweşînin rabin
 Hûn bi civakî ji kilamên şînê dûr nabin
 Bîye tore, hîn bûn, çand nav ve de
 Nikarin xwe lê dûr bigirin
 Herdem bihar xwîna min dikelîne
 Min germ dike
 Lê payîz nayê kişandin
 Qehweyî, barê xemê, rengê nexweşîye dide
 Dar û pel ji hevûdu sudikevin
 Bi alîkarîyê bê ji qada hev dûrdikevin
 Ava rêlan wan didarizînin
 Kanîyên jîyanê diqetînin
 Zerbûn, veqetin, sivik bûyîn dest pê dike
 Loma giranî namîne
 Ba heyfa xwe digire
 Wan radike, datîne, digerîne
 Rengan, dîmenan diguherine
 Hin diçilmisin, kortan de dirizin
 Nayên naskirin
 Pelçim dema ku li ser gulîyên daran bin dibirqin
 Pak, paqij dimînin
 Nakevin ber bayên sivik
 Mîna hêsîran dîmenan nadin
 Ji şûnên xwe ve bi hêz tèn giredayîn
 Xwe zexm, xwedî fêr dibînin
 Bi nazenî seri me dikin
 Dema avên damaran xwe paş ve kişandin
 Hevûdu berdan, sûketin
 Dikevin her de û cî de qiler dibin
 Tev li celebê bê kesîyê tèn hêsab kirin

Mîna me bin lingan de dimînin
Xelk pê li wan dike
Kuti ser wan de pîsetîyên xwe berdidin
Pising wan didin ber xwe
Gezdikin û dîlîzin
Hedurên xwe tênin
Ew ji li şûnên xwe veqetîne loma sivikin
Nayên dîtûn û hêsab kirin
Qedr û qîymeta giredayî bûyîne
Hêza hevgirtinê
Bi dil ji hev re mayîne
Xezal bûyîne şûnve nayê dîtîne
Bê fêr mayîn, raweşandin, kêr hêsab kirinê teyne
Her tişt vediguhere
Mîna berê nabe
Belav bûyin, qîmet pê dayînê nayîne
Zahabûna pelçiman, ketina xezalan
Sirgûna, koç kirina me li hev çûye
Ew jî wekî gêjan, kerr û lalan bê dengine
Tenê dema hinan pê li wan kir xuşînî derdikeve
Ew rengê, dengê wanê bixwe nine
Taybetmendîyên wan wenda bûne
Loma kal û pîran digotin kevir li cîyê xwe girane
Mirov ku gildorî, gêr bû
Qet, qet qedir û qîymet namîne
Heta ku hêdi, hêdi hîndibe jîyana nû
Dem dibore
Sal li me pir tiştan digirin dibin
Mehe diborin
Psikolojîya tenê bûyîne, tenê mayîne, ji axa xwe dûr ketinê
Axuya bedenê
Bi rehetî çavikên bedenê nexweş dikin, dikujin
Pêşîya nûhbûna damarên xwîne digirin
Jehrîya herî mezin û bi gelek tesîrin
Penaberî wekî mar li me dide

Yê xwe neparêzî nikare ji bin wî barî ve rabe
 Bê hal û fêr dimîne
 Darên bê av mayî, pelçim weşandî, dikevin xevek dirêj
 Qefilandina, tenbelîya mehan hêdi, hêdi davêjin
 Bo baharê amade dibin
 Pêwîstîyan dicivînin
 Bo min, ew rabûnêre, serxwe hatinê re mînakin
 Naxwazim xwe tev li xemê bikim
 Dibêm pêvîste rê, rêyan
 Bibînim hestên koçberîyê ji xwe dûr kim
 Konên xweşîye, hezkirine li dora xwe vedim
 Nav de rakevim, rabim, ramedim
 Dizanim rojên ku borîne nikarim pêgirim
 Tiştên çûn dest bixînim
 Paş ve bikişînim, bînim
 Çareserî xelas nabin
 Hin tişt dimirin
 Hin jî hêşin dibin
 Jîyan dom dike
 Nivisandin bo xweşîye anaxtareke
 Mîrov ku bizane wê bikarbine
 Rê dibîne û tengasî belav dibe
 Heqîba xemgîrîyê tîjî kim
 Bavêjim çem, bendavan re rêkim
 Hindirê xwe tal û rehetkim
 Psikolojîya penaberîyê ji xwe dûr kim
 Rûyê xwe hêla xweşîyê re vegerînim
 Rindîyê, şahîyê bibînim
 Mîrov her ku serborînên xirab bîne bîra xwe, bifikre
 Bi rehetî dîn dibe
 Dijmin bi me dikene
 Xweza jarbûne qebûl nake
 Dibê "rabe, xwe amadeke, bihêje, bê hêvî nebe,
 Qaşikên teng bavêje 'Nû ne!'"
 Ezê tenê mayîne bi zanabûn bişixulînim

Ji bo kêmasîyan, tengasîyan xelasbûnê
Gor xwe bixebitînim
Têra xwe wextê dibînim
Mirov ne yê kesên din, tenê ye xwe ye
Çawa ku gîyayê gêştî zer dibe
Dirize û dimire
Çawa ku pelçim dibin xezal
Bê dengî, bê tevgerî tê
Zivistan dikevî navê
Di heftemalê de av ji nû ve derdikeve
Meha avrêlê can, bizavê dide
Hêdî, hêdî simbil vedibe
Ez ku wekî wan xwe nû nekim, neguherim
Nikam xweş bim, kedera dora xwe bimalim
Şerta yêkemîn ew e, sêri paş ve nekim
Çi bû, bû,
Çi çû, çû
Xwe re dorik, armancên nû amade kim
Çawa ku dar tîn ser xwe
Li xwezayê zexmîye digirin
Pelên nû derdixînin, dibirqîn in
Gîya gêş dibin, nayên rûçikandin
Kok wan bernadin
Hevrane, hevgirtîne, hevûdu digirin
Ez jî dikarim weki wan
Rêya rind bûne, çêtir bûne bibînim
Êşan, kêmasîyan ji holê rakim
Ew jî dijîn
Caran hêşin dibin, caran tazî dimînin
Mirov jî wekî wan in
Jîyan rêyek nav gaz û bestan de
Rêçek navbera gulîstan û çolan de
Mirov lê derbaz dibe
Dadikeve, derdikeve
Radibe, rûdine

Tengasî, pîrsgirek rêçan deylin
Terin dûr dikevin
Encam bi rehetî pakij nabin
Şaxên daran her pelçim dayîne de direj û qalind dibin
Her pel weşandine de tîn qeşandin
Em jî wekî wan in
Pêwîste nûbûnê re amade bin

Weşanên Pêrî yayinlari

Tabu Tanımıyor, Karanlığa Işık Tutuyor.

PİRTÛKÊN KURDÎ

- Diwaro Tera Dibêm Bûkê Tu Guhdar Be / *Celilê Celil.*
- *Autobiyografya / Abdurrezak Bedirxan.*
- *Apê Kal / İshak Tepe.*
- *Mişk û Kêzik / İshak Tepe.*
- *Hêlin / Mahmud Baksi.*
- *Filitê Quto / Salihê Kevirbiri.*
- *Xewnên Pînekirî / Medeni Ferho.*
- *Marê Di Tur de / Medenî Ferho.*
- *Hewenî Sema / Sîrwan Rehim (Sorani.).*
- *Kurdistana bi Fiftî Fiftî / Osman Aytar.*
- *Nado Kurê Xwe Firof / Rıza Çolpan..*
- *Rojnamegerî / Cemil Oğuz.*
- *Rojnamevan / Lokman Polat.*
- *Kejê / Adil Zozanî.*
- *Awazên Serpêhatîye -I, Evin Çiçek*
- *Awazên Serpêhatîye -II, Evin Çiçek*
- *Awazên Serpêhatîye -III, Evin Çiçek*
- *Jîyanên Nivco / Sırrî Ayhan.*
- *Av Zelal Bû-I- Mezher Bozan.*
- *Av Zelal Bû-II- Mezher Bozan.*
- *Sê Buyer û Sinema / Mezher Bozan.*
- *Sê Kulm Ax / Mezher Bozan.*
- *Çirokên Kurda / Selahaddîn Mihotulî.*
- *Şahmaran / Lokman Polat.*
- *Despêka Rêzimana Kurdî / Haydar Diljen.*
- *Ji Meraşê Xeberêk Hat... / Ali Arxasî.*
- *Di Siya Dara Xacê De Serhildan / Miraz Ronî.*
- *Birîna Bêar / İlhamî Sertkaya.*
- *Zîlan Agir û Stranên Jîyanê / Medeni Ferho.*
- *Hêvî û Jîyan / Derwêş M. Ferho.*
- *Xevna Avê / Raif Yaman.*
- *Govendistan / Evdula Koçer.*
- *Bîranînên Şer (Rojaneya Kuba) / Ernesto Che Guevara.*
- *Nameya Dijle / Faysal Dağlı.*

- Divana Dilbêzarê Bêkes
- Keskê dawî di cenazeyaXwedê de / Hoşeng Broka.
- Derengî bajêr weha diniqitim nimêja navê te / Hoşeng Broka.
- Kurdê / Rahim Qoseri.
- Rasnustuna Zonê Ma / Jacobson (Wejîayîşê Tiji)
- Zazaca - Türkçe Sözlük/ Harun Turgut

TARİH ARAŞTIRMA

- Yeni ve Yakın Çağda Kürt Siyaset Tarihi. / SSCB Bilim Akad. Kürt Kom. (Celil, Lazarev, Jagalina, Gasaratyan, Mihoyan).....
- Antranig Paşa ve Anıları / Antranig Çelebyan.
- 1880 Nehri Kürt Ayaklanması / Prof. Dr. Celilê Celil
- Tarihin Tarihi, Tarihte Kadın / Dr. K. Mazhar Ahmed
- .. 21.Yüzyıla Gireirken Kürtler / Naci Kutlay..
- Belge Tanık ve Yaşayanlarıyla Ağrı Direnişi / M. Kalman.
- Belge ve Tanıklarında Dersim Direnişi / M. Kalman.
- İngiliz ve Türk Belgelerinde Botan Direnişleri / M. Kalman..
- Kürt Davası ve Hoybun / Prens Süreyya Bedirhan.
- Kürtlerin Örf ve Adetleri / Mella Mahmudê Bayezidî.
- Müküs Kürt Mirleri Tarihi ve Han Mahmud / Sinan Hakan.
- Zerdüştin İlahileri - Gathalar / Çev. Nergiza Tori.
- Yaşayan Her Dil Bir Halktır / Hasan Yıldız.
- XX. Yüzyıl Başlarında Kürt Siyaseti ve Modernizm / H. Yıldız.
- Hamidiye Alaylarından Köy Koruculuğuna / Osman Aytar.
- Batı- Ermenistan (Kürt Kışkırtıcıları) ve Jenosid / M. Kalman.
- Baban Botan Soran / Dr. Kaws Kaftan.
- Mazda İnancındaki Felsefe: İyi'ye Övgüler / Şemsettin Baştımar.
- Kürt Ulusal Hareketleri ve Ermeni Kürt İlişkileri / Garo Sasuni.
- Tarikat - Kara Para Para Kemalizm Üçgeninde Milli Görüş / İsmet Siverekli.
- Batı'nın Yeni Doğu Seferi - NATO /Türkler /Kürtler /Hayr Argav.
- Tutkular Tutsaklar / Evin Aydar Çiçek.
- İskandinav Modeli / Şerefhan Ciziri.
- Eski SSCB'de Kürtler / Herman Taels.
- İki Dünya Savaşında Irakta Kürt Sorunu / Ş.X. Mihoyan.
- Tarihte Kürt - Türk İlişkileri / Tori.
- 11 Eylül, ABD, Türkiye ve Küreselleşme/ A. Özer.
- Türkiye'de Devlet ve Demokrasi /Şükri Laçin.

ROMAN - ANI

- Antranik Paşa / *Antranik Çelebyan*
- Şerkoy'dan SultanSelhadin Eyubiye / *Haydar Işık..*
- *Ronahi* / *Haydar Işık.*
- *Hilalın gölgesinde Bir Ermeni Kızın Yazgısı./ Kherdian David.*
- Bir Kürt olarak Yaşamım / *Dr. Nureddin Zaza.*
- Görüş ve Anılarım / *Hasan Hişyar Serdü(1907- 1985).*
- Ağrı Dağı İsyanı / *İnsan Nuri Paşa.*
- Anılar (*Şeyh Mahmudé Berzenci Hareketi*) / *Refik Hilmi.*
- Dersimin Delileri/ Nürettir Aslan
- Cıvrak- Dersimden İstanbula Tanığım Dikiz Aynası, Hüseyin Ateş
- Dağlara Dayalı Şehirleşen Köy, Cıvrak, Aziz Akgül
- Unutulmaz Yılların Solcu Müzisyeni Ahmet Kaya / *Kenan Engin.*
- Yitik Zaman Metinleri / *Kenan Engin*
- Kürt Gözü ile *Yılmaz Güney* / *Mahmut Baksi.*
- *Kamışlı Katliamı* / *Mahmut Baksi.*
- *Teyrê Baz* ya da *Hüseyin Baybaşın* / *Mahmut Baksi.*
- *Dono'nun Köyü* / *Mahmut Baksi.*
- *Özlem* (Garod) / *Hraçya Koçar Kapriyelyan.*
- Sam, Zal ve oğlu *Rustem* / *Norma Lorca Goordich*
- *Zinacı* / *Edip Polat.*
- *Nazımı Anlamak* / *Mehmet İnanç Turan*
- *Ormanın Dili* / *Munzur Çem..*
- Tanıkların Diliyle *Dersim'38* / *Munzur Çem.*
- *Dersim - Civarık İki Uçlu Yaşam* / *Hüseyin Akar.*
- *Silvan'da Ağıt* / *Cennet Ayhan*
- *Eksik Hayatlar* / *Sırrı Ayhan.*
- *Özlemin Gül Süreti* / *Hafız Akdemir.*
- *Otobiyografya* / *Abdurrezak Bedirhan.*
- *Duvar Sana Söylüyorum Gelinim Sen Dinle* / *Celîlê Celîl.*
- *Gururun Vediti Cesaret- Tahtallı* / *W. Zewal Doğan*
- *Acının dili Kadın* / *M. Erol Coşkun.*
- *Kültürel Çoğulculuk Demokrasi ve Kürt Sorunu* / *Şefik Beyaz.*

Awaza Serpêhatîyan III

Evîn Çîçek

ISBN 975824595-3

9 789758 245956